

Dictionar onomastic

AGLAIA Părul năclăit al mătușii Aglaia cade, uneori, în checul care a făcut-o renumită. Îl descoperă soțul ei, gurmând dar iertător...

Continuare în pagina 5

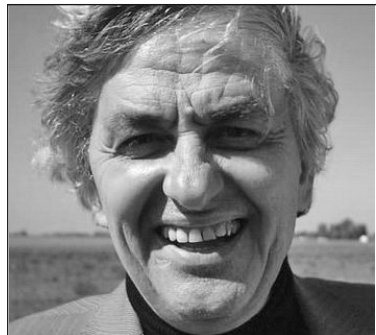
Tezism și literatură

A FOST de mirare pentru unii comentatori faptul că, după ce a dat un roman remarcabil precum „Groapa”, Eugen Barbu a scris ...

Continuare în pagina 7

Posibilități suprapuse în invizibil

Vestală albă în umbra Chindiei. Scenarii dedublate, autoupanișade. Reabilitarea lui Platon, kaironomie...

Continuare în pagina 8

Text despre ceva ce nu ni se mai poate fura

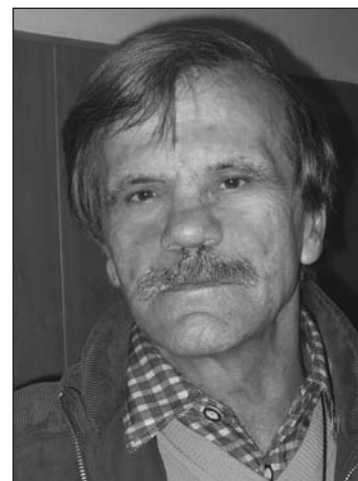
Ion Iancu Vale

Țara noastră a fost, este și va rămâne. Da, a fost și va fi o țară hărăzită de Pronia Celestă cu bogății importante deasupra și sub pământul ei, cu o poziție și cu o configurație geografică de excepție, din această pricină mereu râvnită, siluită, jefuită... **Țara noastră** are și un popor frumos sufletește, zămislitor de talente și de minți geniale, dar asiduu și

cu metodă denigrat, umilit și marginalizat, tocmai pentru a i se fura fără opreliști aurul, pădurile, petrolul, apele, țarinile, forța de muncă, inteligența, dar mai ales identitatea și condiția de veche civilizație și de neam integru și liber pe pământurile ei și în lume...

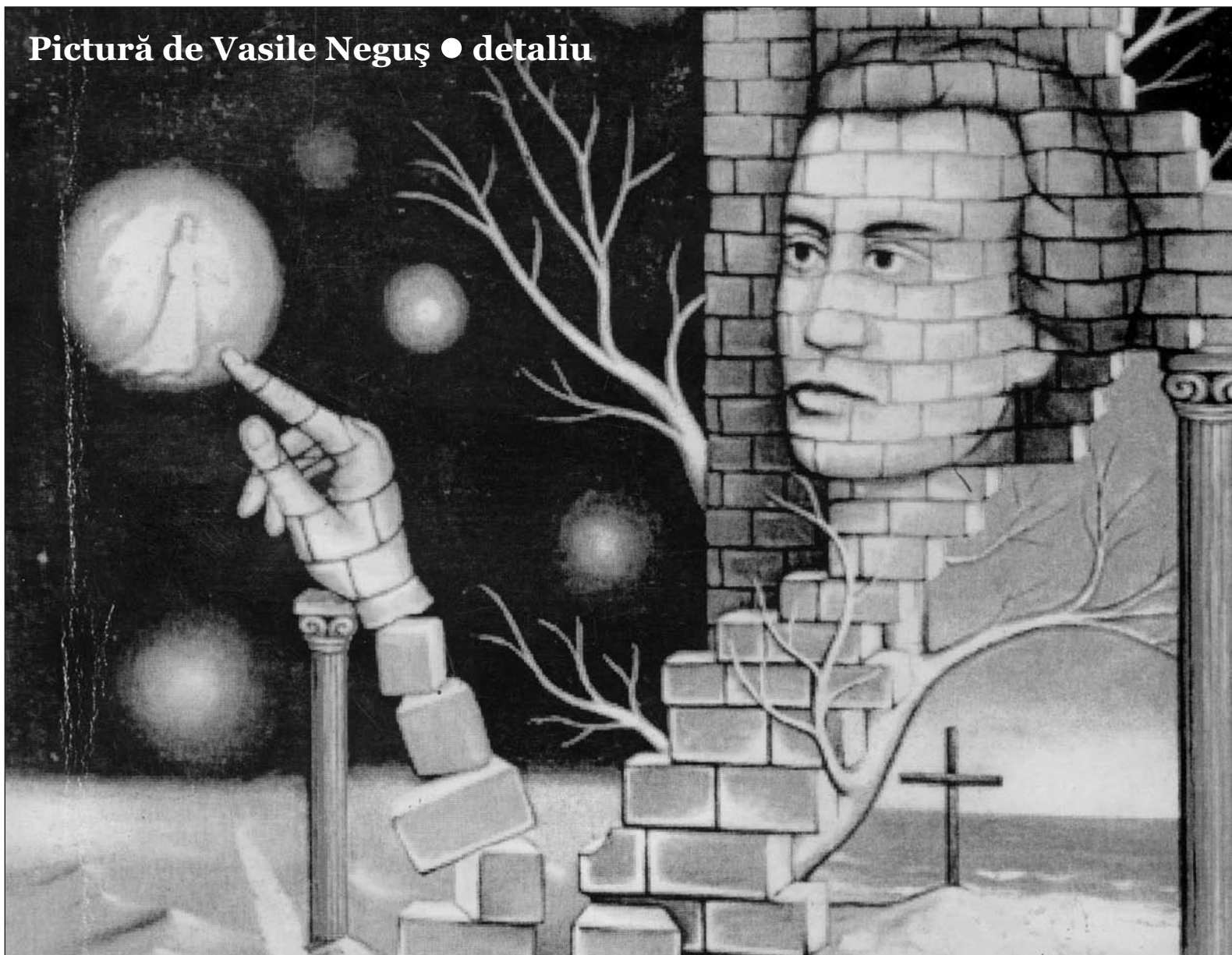
Țara noastră însă, și nația română, într-un moment de Grație Divină a primit spre cinstirea, mărirea și dăinuirea lor o bogăție spiri-

tuală unică, imensă și veșnică, intrând cu trecerea timpului, tot mai adânc în conștiința oamenilor și, în consecință, cu nemaiputінță de a ni se mai fura. Căci această avere, mai importantă, poate, decât tot aurul dacic și alte tezaure furate, este și va fi mereu **Mihai Eminescu**. **Mihai Eminescu**, Oul perpetuu al renașterii neamului nostru. **Mihai Eminescu**, Semn ezoteric al sensurilor sacre

ce le reprezintă cuvintele **țară și neam**. **Mihai Eminescu**, Cârja noastră mentală, terestră și universală, de care se va sprijini orice român adevărat, la ceas greu de restriște, oriunde s-ar afla el. Amin.

Pictură de Vasile Neguș • detaliu

Poetul lunii februarie: Melania Cuc

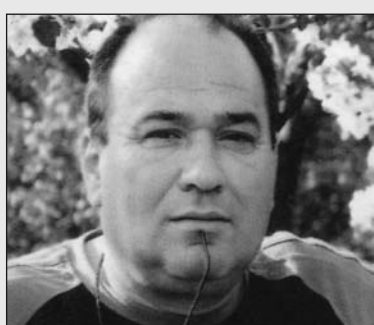
Dreptul la replică/Nu va apărea în ziare. Poporul meu dansează vals/În jurul ghețarului care/Salivează peste Titanic./Iubiri neconsumate/Sunt nimicite/În burta rechinilor. Pe sub norii cârpiți la ochi...

Continuare în pagina 9

„Țărâna orbilor“ Viitorul începe acum...

Nu o să mă mai întâlnesc cu primăvara de acum./Nu se va mai întoarce. Demonii gri și-au înțepenit privirile între noapte și zi croind ziduri de ceață/singurei speranțe care mă mai ține în viață....

Continuare în pagina 15

În acest număr au semnat...

George Anca	pagina 8	George Lifa	20
Ioan Alexandru	4	George Lixandru	15
Mihai Antonescu	6	Ștefan N. Maier	24
A. E. Baconski	4	Alexandra Mateescu	19
Vasile Barbu	20	Virginia Meheș	17
Nicolae Băciuț	24	Puiu Moiceanu	20
Petre Birău	10	Monica Mureșan	11
Silvia C. Chivireac	20	Lucia Oveză	21
Eugenia B. Ciocoboc	20	Gheorghe Palel	13
Lucian Constantin	10	Emil Perșa	16
Florian Copcea	12	Emil Perșa	20
Radu M. Crișan	3	Sorin Popescu	14
Tudor Cristea	7	Alina Safta	22
Melania Cuc	9	M. H. Simionescu	5
Melania Cuc	16	Florea Turiac	19
Ella Davidescu	17	Ionuț Țene	22
Mircea Drăgănescu	20	Grigore Vieru	20
Claudiu Duică	23	M. I. Vlad	20
G. R. Georgescu	18	Virgil Voinescu	18
Nicolae N. Horia	20	Ion Iancu Vale	1

Fundația „Redarea istoriei“ Târgoviște

Parteneri:

Protoeria Pucioasa,
Școala „Grigore Alexandrescu“

Sector socio-filantropic:

Calea Câmpulung, nr. 131 B, Târgoviște

CUI:9156462

Conturi bancare:

Reiffeisen Bank, sucursala Târgoviște
RO79RZBR0000060004296556

Consilier juridic:

Jr. Păun Gabriel-Virgil
Telefon 0723 631 803

Persoană de contact:

asistent social Ivan Iulian
Telefon 0723 576 465

Împreună pentru a ajuta!

Servicii oferite: ▶ consiliere socială ▶ consiliere psihologică ▶ consiliere profesională ▶ consiliere juridică și reprezentare în relația cu autoritățile ▶ medierea relațiilor cu familia în comunitatea de apartenență ▶ sprijin pentru găsirea unui loc de muncă ▶ sprijin pentru întocmirea formalităților de angajare ▶ sprijin pentru păstrarea locului de muncă ▶ protejarea și integrarea socială a persoanelor aflate în dificultate

Beneficiarii serviciilor: ▶ familiile monoparentale ▶ familiile cu mai mulți copii, a căror venit se situează sub nivelul salariului minim brut pe țară, prevăzut de legislația în vigoare ▶ familiile în cadrul cărora unul dintre membrii suferă de o boală incurabilă (cancer, leucemie, HIV/SIDA etc.) ▶ tineri care doresc să participe la activități social-filantropice, în regim de voluntariat.

Cine suntem: Biroul de asistență socială al Fundației „Redarea istoriei“ Târgoviște

Misiune: Acordarea suportului și asistenței pentru familiile și copii din județul Dâmbovița, aflați în dificultate.

Cu ocazia zilei sale de naștere,

23 ianuarie,

urăm marelui prozator

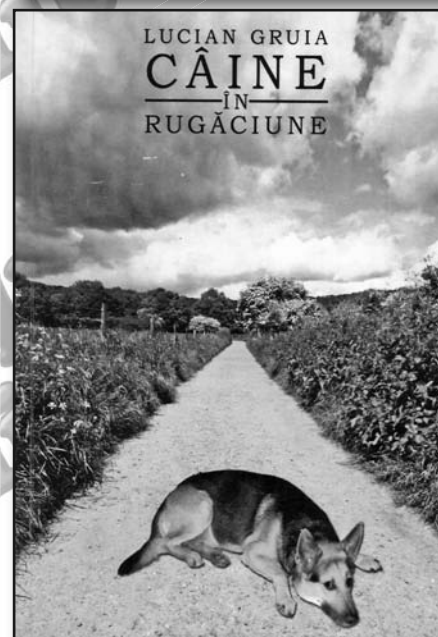
Mircea-Horia

Simionescu

toată sănătatea de pe lume, putere
creatoare și noi realizări literare.

La mulți ani

Din biblioteca revistei „Climate literare“

Ne alăturăm colegilor noștri,
Monica Mureșan și Puiu Moiceanu,
în durerea ce o încearcă, prin pierderea unor oameni dragi și apropiați
(tatăl - Gheorghe Mureșan și soția - Elena Moiceanu),
rugându-ne pentru forța și curajul necesare,
în depășirea momentelor de cumpănă în care se găsesc.
Dumnezeu să îi aibă în grija Lui pe cei duși într-o „lume“, sperăm mai bună.

Redacția „Climate literare“

Adresa redacției principale: Aleea Arcașilor, bl.
36, sc. B, ap. 23, Târgoviște, România
Telefoane:
0722 702 578, 0741 732 122
E-mail: ioniancuvale@yahoo.com

Colegiul director: Grigore Grigore, Claudiu Duică, Florea Turiac, Gheorghe Palel

Redacții asociate - România: Bacău, Bistrița, Brașov,, Cluj-Napoca, București, Deva, Focșani, Turnu Severin, Hunedoara, Mangalia, Oradea, Ploiești); - Alte țări: Canada, Danemarca, Elveția, Franța, Gibraltar, Italia, Republica Moldova, Serbia, S.U.A., Ucraina. ■ Fotoreporter: Tiberiu Ruscescu

Sponsor: Claudiu Duică

Răspunderea deontologică a materialelor publicate aparține exclusiv semnatarilor

Tehnoredactare: **DEVSOFT** 0730 863 602 ■ devsoft.ro@gmail.com ● Culegere text: Reta Sofronie ● Corectură: Manuela-Elena Dragoș

Revistă editată de Societatea cultural istorică „ARM” Târgoviște ■ ISSN 1843-035X

Testamentul politic al lui Mihai Eminescu (4)

Radu Mihai CRIȘAN

EMINESCU INTERZIS - GÂNDIREA POLITICĂ -

critterion
■ publishing ■

Radu Mihai Crișan

Deși bugetul trebuie de-
grevat, cât mai mult, de po-
vara susținerii aparatului
funcționăresc hipertrofiat,
„avem opinia că, la prima ve-
dere și pe dibuite e greu, de
nu chiar imposibil, a deosebi
sinecurile de posturile care
îndeplinesc un serviciu real.
Iluzia că cutări posturi ar fi
de prisos se naște din împre-
jurarea că oamenii însărci-
nați cu ele nu pricep nimic
din ceea ce au să facă... Oare
dacă subprefecții ar ști a ad-
ministra, ar fi ei de prisos?
Căci administrația cere cu-
noștințe speciale de econo-
mie națională, finanțe și
statistică, pe lângă cunoș-
tința legilor țării. Dar un
subprefect care nu știe im-
portanța unei date statistice:
nu știe să distingă o dare co-
munală ruinătoare de una
productivă, nici o șosea de
utilitate secundară de una de
absolută trebuință – un sub-
prefect care irosește în lu-
cruri de prisos puterile vii ale
poporului e de-a dreptul stric-
cios”.

„La comună și la județ n-
ar trebui să fie vorba de ale-
geri cu caracter politic. Din
amestecul spiritului politic
în aceste alegeri, unde ce-
stiunea nu-i decât de o bună
administrație și gospodărire,
rezultă că atâtea conștiințe
problematic, atâtea per-
soane ușurele și incapabile

sunt chemate a administra
interese de milioane, a face și
a întrebuința împrumuturi
pe socoteala contribuabililor,
sporindu-le neconținut sarci-
nile deja destul de grele, și a
nu da acestor contribuabili,
în schimbul sarcinilor, decât
neglijență, insalubritate pu-
blică, lucrări de cârpeală
sporadică în stradele din
centru și, din când în când, și
oarecari vexațiuni. Este oare
vorba când se fac alegeri co-
munale să se afirme principii
politice, mai ales la noi în
țară, unde avem atâtea lipsă
de simț pozitiv, de însușiri
utile, de inteligență și onesti-
tate administrativă? Între un
primar inteligent, harnic și
onest și un găgăuță ori un
claqueur politic cuvintele de
coterie trebuie să determine
preferința alegătorilor con-
tribuabili? Noi știm că școala
ai cărei adepți sunt astăzi la
putere răspunde afirmativ la
aceste întrebări. Pentru
acești onorabili nu este nimic
mai important decât căpătui-
rea înregimentărilor partidului.
La județ și la comună
sunt bani, gheșefturi și pu-
tere; unde sunt toate acestea
trebuie să fie date pe mâna
«patrioților», cu al căror
concurs se votează bugetele
generale ale statului și două-
trei proiecte de legi organice
într-o singură noapte sau un
mare gheșeft, ca răscumpă-
rarea Cernavodă-Chius-

**„Înmulțirea claselor consumatoare și scăderea cla-
selor productive, iată răul organic, în contra căruia o
organizare bună trebuie să găsească remedii.”**

tenge, într-un ceas. Intere-
sele comunei însă, bine înțe-
lese, trebui să importe (să
intereseze n.n.) pe aceia care,
nu din prisosul, ci din stric-
tul lor necesar, contribuie la
casa comună (la bugetul
local n.n.). Recomandăm
prin urmare, cu tot din-adin-
sul, tuturor alegătorilor să
meargă la alegerile comunale
și, cumpănindu-și bine votul,
să aleagă dintre candidați nu
pe aceia ce nu li se prezintă
cu alte titluri decât că stau la
umbra bairacului liberal-na-
țional, ci pe aceia care le pre-
zintă garanții de capacitate și
onestitate administrativă”.

„Dacă alegătorii nu se vor
lăsa înecați de fraze patrio-
tico-reversibile (de fraze si-
mulat patriotice n.n.) și nu
vor avea în vedere abstrac-
țiuni gazetărești, atunci țara
va merge bine”. Și, întrucât,
„demosul este, adeseori, un
suveran nestatornic, inesp-
rient, lesne crezător; preocu-
pațiuni zilnice și absorbirea
vieții lui într-un veșnic pre-
zent, negândirea lui nici la
trecut, nici la viitor, lesniciu-
nea de a-i distrage atenția
prin serbări publice, prin în-
treprinderi hazardate, prin
expediente factice, îl fac,
adesea, impropriu de a gândi
mai adânc asupra unei ce-
stiuni de interes public, îl fac
accesibil pentru fraza mare și
surd pentru adevăr; e bine ca
ochi sobri, care disting măre-
ția înscenării de însuși fon-
dul piesei ce se joacă, să îi
atrage atenția asupra aces-
tuia din urmă, pe când sim-
țurile lui sunt uimite de
partea decorativă a vieții pu-
bliche”: iată rolul unei clase de
mijloc culte, prospere și na-
ționale, care l-ar face să înțe-
leagă că „fără muncă și fără
capitalizarea ei, adică fără
economie, nu există liber-
tate. Celui care n-are nimic și
nu știe să se apuce de nici un
meșteșug (de nici o activitate
n.n.) dă-i toate libertățile po-
sibile, tot rob e, robul nevoi-
lor lui, robul celui dintâi care
ține o bucată de pâine în
mână, căci e cu totul indife-
rent dacă închizi o pasăre în
colivie sau dacă ai strâns, de
pretutindeni, grăunțele din
care ea se hrănește”.

Iar politicienii, la rândul
lor, să „capete convingerea

că statul român, moștenit de
la zeci de generații care au
luptat și suferit pentru exis-
tența lui (pentru ca el să
poată exista n.n.), formează
moștenirea altor zeci de ge-
nerații viitoare și nu e jucă-
ria și proprietatea, în
exclusivitate, a generației ac-
tuale”. Această conștientiz-
are este imperios necesară,
întrucât, „prin izolarea noas-
tră între elemente radical
străine, suntem poate singu-
rul popor condamnat a nu
face politică momentană, ci
pe secole înainte”, mai ales
în condițiile în care, „toate
puterile apusene știu că po-
sedăm înlăuntrul nostru (în
interiorul societății noastre
n.n.) veninul descompunerii
sociale, demagogia”, iar „po-
litica străină, împreună cu
străinii care ne guvernează,
tind la substituirea elemen-
tului român prin scursuri din
toate unghiurile lumii”
...„Sărăcia pentru mase e cu
mult mai deschisă corupți-
unii decât averea”. „O serioasă
turburare socialistă ame-
nință Europa. Cetățenii «li-
beri, independenți și
înfrățiți» ai republicei uni-
versale, care sunt reprezen-
tați [inclusiv prin] prin
liberalism, încearcă a răs-
turna toate formațiunile po-
zitive de stat. Atentate, scene
de uliță, turburări, încep a-și
arunca umbrele de pe acum.
Cercul de oameni într-ade-
văr culti e foarte mic. Împre-
jurul acestui cerc e unul mai
mare, al publicului cult, care
poate să priceapă și să apre-
cieze cultura învățaților, fără
însă de-a produce ceva pe
acest teren. Masa e sau in-
cultă sau pe jumătate cultă,
lesne crezătoare, vanitoasă și
lesne de amăgit. Oamenii cu
cunoștințe jumătățite, semi-
docti sau inculti cu totul,
caută a o asmuți asupra cla-
selor superioare, a căror su-
perioritate constă în naștere,
avere sau știință. Cultura
omenirii, adică grămădirea
unui capital intelectual și
moral, nu seamănă cu gră-
mădirea capitalurilor în
bani. Victoria principiilor li-
berale-socialiste însemnează
moartea oricărei culturi și
recăderea în vechea barba-
rie. Cultura oricărei nații e
mpresurată de-o mulțime

oarbă, gata de-a recădea, în
orice moment în barbarie”.
„În cursul întregii istorii a
românilor putem vedea, la
ivirea unor pericole mari, în-
veninându-se, și mai mult,
urile de partid, netoleranța
politică”. „Sentimentul isto-
ric al naturii intrinseci a sta-
tului sau o mână de fier, din
nefericire, lipsesc; așa încât,
departe de-a vedea existența
statului asigurată prin cârma
puternică și prevăzătoare a
tot ce poate produce nația
mai viguros, mai onest și mai
inteligent, suntem, din con-
tră, avizați de-a aștepta sigu-
ranța acestei existențe de la
mila sorții, de la pomana îm-
prejurărilor externe, care să
postuleze ființa statului
român ca pe un fel de necesi-
tate internațională. Cumcă
acea necesitate internațio-
nală n-are nevoie de-a ține
seama de sentimentele noas-
tre intime, de existența rasei
latine, ci numai de existența
unui petec de pământ cvasi-
neutru lângă Dunăre, ne-a
dovedit-o cu prisos Congre-
sul (de la Berlin n.n.). Ce-i
pasă Congresului că se ră-
pește o parte din patria stră-
veche a neamului românesc
ca atare? Ce li-i lor de He-
cuba? Ce-i pasă cine va locui
pe pământul românesc? Ma-
terialul de oameni îi e indife-
rent, cestiunea europeană e
ca să existe o fâșie de pământ
între Rusia, Austria și noile
formațiuni ale fostei Turcii,
încolo lucrul le e totuna”. „Is-
toria își are logica ei proprie:
nici un neam nu e condam-
nat de a suporta, în veci, un
regim vitreg, corupt și minci-
nos. Ne temem că aproape e
ziua în care simțul conservă-
rii fizice, revoltat de maltra-
tările administrative și
fiscale și de exploatarea ex-
cesivă din partea străinilor,
va prefăce poporul nostru
într-o unealtă lesne de mâ-
nuit în contra chiar a exis-
tenței statului”...

Prin urmare: atenție!
„Greșalele în politică sunt
crime; căci în urma lor su-
feră milioane de oameni ne-
vinovați, se-mpiedică
dezvoltarea unei țări întregi
și se-mpiedică, pentru zeci
de ani înainte, viitorul ei”.

Imn Catre Necunoscuti

Am trăit întotdeauna printre oameni umili,
Necunoscuți și mereu contopiți în mulțime,
Mari și mici, veseli și triști, urâți și frumoși,
Cutezători și veșnic neliniștiți ca plopai,
Cu pieptul larg întâmpinând furtunile,
Sau melancolici visând la pierdutele umbre,
Dormitând între vaga părere de rău
Pentru cele ce n-au fost să fie
Și calmele speranțe viitoare.
Lor le-am fost flaut deznădăjduit,
Tulnic de seară lină și fluiera nebună;
Râzând și plângând, așteptând primăvara,
Ghicind ziua după formele norilor,
Întorcându-mă în amurg pe străduțe obscure,
Din anii mei o parte i-am petrecut cântând
Imnuri domoale de slavă.

Am trăit întotdeauna printre oameni umili,
Cei care-nalță orașe și schimbă temeliile lumii –
După ei veșnic umblă vântul și ploaia
Sărutându-le urmele. Cu funtea înclinată,
În fața lor mărturisindu-mi darul,
Nu strig cuvinte goale, ci-aș vrea să-i simt trecând
Prin visul meu ca printr-un câmp deschis
Cu neînșelătoare orizonturi,
Să treacă mereu chiar dacă nu-și vor da seama
Că merg printr-un ținut ce le aparține.
Numele meu să treacă întreg asupra lor,
Să rămân ca fântâna pierdută în șes,
Pe care nu știi niciodată cine-a zidit-o,
Singură între câțiva ulmi ori salcâmi,
La răscrucile vremii.
Temei de plâns să nu-i fiu nimănui,
Ci pururi să fiu unde sunt - unde-am fost totdeauna,

Cina

Vine un musafir la noi în casă
Aducător de har orice străin
Îl vom pune în frunte la masă
Lângă pâine și vin

Cât ne este vatra de săracă
Pe cât suntem de mulți lângă foc
Îi place lui Dumnezeu să petreacă
Cu noi la un loc

Fărămiturile-astea puține
Trebuie să le-mpărțim chibzuit
Să rămână coșurile pline
Din cât a prisosit

Fiece casă-mpărăție
Fiece masă prestol
Prin fiecare poate să vie
De când mormântul e gol

Cerul si pământul

Trece-vor graiurile universului
Se va stinge-n țărână seara
Pământului. Lămpile vor orbi
Și-n văzduh va amuți larma
Cucuvăilor. Vulturii se vor retrage
În nevăzut și tăria vederii
Se va prefăce-n amurg. Toate
Se vor aduna în acea matcă
Ușoară de nimic din care
Smulse-au fost de Duh la începuturi.

A. E. Baconski

Prin lume cântăreț rătăcitor.

Înainte de vreme cărunt ca o salcie,
Stau în amiaza zilei uimit de-atâta soare,
Și mă întorc mereu pe unde-am fost,
Printre cei fără nume,
Și singur mă confund cu fiecare.

Transfigurare

Nici gândurile voastre, nici florile nu-mi spun,
Nici negurile toamnei, că sunt ieșit din minte –
Ci numai mie-mi pare mereu că sunt nebun,
De vreme ce-mi prind viața și moartea în cuvinte.

Ard în lumina zilei de parcă uit că n-am
Decât un drum prin iarbă, un singur drum și-o poartă
Prin care voi pătrunde ca luna-ncet prin geam,
Sau liniștea din sălcii rotind în Marea Moartă.

Mă bucur când mai trece un an și-un anotimp,
Când prin oglinzi străine îmi rătăcește chipul,
Și iar mi-aduce vremea același dor să-mi schimb
Inelul meu cu-al mării ce l-a-ngropat nisipul.

Trăiesc mai mult cu roua câmpiilor, mai mult
Ca pasărea padurii și poate că mi-e bine:
Văd ridicată steaua de-al cărei semn ascult,
Văd risipită ora de plumb din care vine.

De-acum e dimineață pe cer ca un surâs
Pe fața răvășită. De-acum e aurora ...
Stau și-mi gravez în suflet ca-ntr-un mărgean deschis,
Cu litere tăcute, speranța tuturoră.

Rugă tăcută

Mă rog luminii să coboare
Umblând peste pădure ca o boare –
Brazilor adormiți mă plec să le sărut
Bărbile lungi – frunzișului căzut
Pașii mei rari îi povestesc în șoapte
Spaime cerbilor de miazănoapte.
Mă rog peregrinului, tristului vânt,
Să uite dacă sunt sau nu mai sunt,
Să poarte printre lacuri mai departe
Viața de pasăre a frunzelor moarte –
Mă rog pădurarilor să lase

Deschise ușile colibelor joase,
Cărărilor mă rog să mă caute poate
Când noaptea va fi dusă jumătate,
Și-ntr-un târziu mă rog Craiului Nou
Să-mi sape cavoul în timp, în ecou,
Când raza lui halucinantă, rece,
Pierdută prin văzduh mă va petrece.
Pe urmă n-am să mă mai rog nimănui –
Va crește pe arbori mușchiul verzui
Și frunzele-au să plece și-au să vie
Cu nesfârșita lor monotonie.

Tu care-ai fost...

Tu care-ai fost odată, tu, care ești, tu, care
Vei fi – adesea iarnă, plecând în taină ochii,
Duoasă-ntrevezi-vei, căzută la picioare,
Umbra-mi licăritoare ca solzii unei rochii.
Va fi tăcere-n preajma – și dincolo de geam
Ninsoarea de departe venind ca o pădure
Dusă de vânt – și-al serii hotar ce-l atingeam
De-atâtea ori cu-aripa, din nou va sta prin șure
Închipuiri, în albul pierit și întinat ...
Asemeni unui flutur câte-un sărut va trece
Caligrafiind profilul pe care-l vei fi dat
Uitării. Și-n oglinda netulburată, rece,
Vor tresări petale dintr-un sălbatec crin
Ce și-a lăsat amprenta pe sânii tai odată –
Îți vei desface părul și vei privi cum vin,
Din negrul lui, răsfângeri de noapte-ndepartată.
Și cum se-ntorc din ceață cărările-napoi,
Înfășurând mumia unei iubiri ucise,
Cum viscolul pe stradă, prin arbori-nalți și goi,
Desteaptă sensul unor imagini, unor vise ...
Și-mi vei ierta păcatul de-a-mi fi uitat un gest
În gândul tău – sau poate în suflet, o durere
Trecută-n timp. Din toate va rămâne acest
Destin al unor veșnic pierdute giuvaiere,
De nu-ți aduci aminte nici tu când le-ai purtat.
Un ochi imens te-absoarbe încet
sub pleoapa-i neagră –
De-abia te vezi tu însăși, pe-un orizont uitat,
Plecând diminuată în timp ca o tanagră.
Cine-ți atinge pieptul la care-am stat să-ascult
Vântul și luna? Cine din nou își poartă sumbra
Lui salcie? O, poate voi fi plecat demult ...
Sărută-mă-n absență și-n somn –
sărută-mi umbra.

Ioan Alexandru

Unde-aș fugi să nu pot fi ajuns
Sunt singur e noapte vinsă mă ruine
Nelegiuri cu câte te-am străpuns

De fața Ta nimic nu mă ascunde
Oriunde cer azil sunt prigonit
Oceanul nu are îndestule unde
Să-mi dea odihnă nemărturisit

Nici lacrimile nu mă mai încearcă
De teama Ta și ele-au amuțit
Pouncă-ai pus în toate să mă-ntoarcă
Să mă predea unde te-am pângărit

Știu că o faci din mila Ta cea mare
Ce nu îți dă odihnă să mă uiți
Să-mi treacă zilele fără lucrare
Cu fața Ta de-acuma mă confrunți

Iubirea

Părtași suntem multor iubiri
Una singură e împlinire
Celelalte numai presimțiri
Până dăm în inimă de Mire

Împodobit cu-nfățișarea Lui
Dinspre înviere răsărindă
Pe cât în lacrimile orișicui
Voi râvni iubirea să-și aprindă

Ce există să iubesc nespus
Oceanul stingerii de sine
Să rodească-n cele care nu-s
Răsăritul ce le aparține

Izvorul

Izvorului asemenea sunt și eu
Cutremurat sub stelele de vară
Cu cât e cerul mai fără de vânt
Cu-atât lăuntrurile mele se-nfioară

Nu dinafară-i zvon ce mă frământă
Nici din adâncuri nici de sus
O umbră s-a desprins din slava
Icoana ei în mine a apus

Din ce în ce sunt cercuri mai adânci
Și mai departe horele pe ape
S-a deșteptat în mine un izvor
Ce nu-l mai pot cuprinde și încape.

**Mircea Horia
Simionescu**

AGATANGHEL Tip răzvrătit. Disprețuiește legile, îndeosebi pe cea a lui Boyle-Mariotte.

AGATONIC „Agatonic și Papii însoțiți de un copil...”

AGENOR Agent de asigurări, ingenios, ager, genial, gentilom, generos, gelatinos, germanofil etc, etc.

AGIR Președintele Asociației generale a inginerilor din România (A.G.I.R.), fiind solicitat să boteze pe fiul unuia dintre funcționarii de încredere ai asociației, a avut ideea ca întreaga societate - persoană juridică - să devină naș. S-a ales numele de pe firmă, astfel că băiatul, acum în vârstă de 7 ani, este strigat la catalog: Alexandrescu Agir.

Fetița Popescu ALACI a fost botezată de Asociația licențiatilor Academiei comerciale și industriale, iar Gabrielescu OSTA de către Oficiul de spectacole și turnee artistice. Pe când și Malinescu GOSTRANSLOOP (prescurtarea Gospodăriei de transporturi a cooperăției)? și Panaitescu IROSOT (întreprinderea regională pentru organizarea spațiului de odihnă și turism - Sinaia)?

AGLAIA Părul năclăit al mătușii Aglaia cade, uneori, în checul care a făcut-o renumită. îl descoperă soțul ei, gurmand dar iertător. Fiul, de față, nu poate suporta scena, aruncă felia de prăjitură, răspunde obraznic la observații și scuze, trăneste ușa. Aglaia îl împacă a doua zi cu o felie de pâine cu dulceață de mure, din care băiatul trage un capăt de sfoară de Manila.

AGNETA Nume cauciuc.

AGOP Două cefe, două burți, două buzunare, două prăvălii, două neveste, două inimi, două fete gemene. Biografia lui se înscrie între cele două războaie mondiale.

AGOSTON „Am admirat mult, cu emoție portretul lui... Nu era un Bonington, deși semăna cu acel poetic Portret de tânăr aflat în Muzeul Vosgilor, și nici un Rey-

nolds (unul din cei Doi gentilomi de la Galeria Națională din Londra!). Portretul lui Agoston le întrecea în poezie și profunzime pe amândouă: o carte de vizită cu chenar aurit, cu inscripție cursivă: AGOSTON ISPIRESCU.” (Myra Sudd: Intime)

AGRIPINA Tip medicamentos.

AIZIC Acul de seringă al actualității.

ALBANO M-a rugat stăruitor să iau loc pe divanul salonașului și să aștept. S-a întors din drum ca să-mi spună că povestirea e autentică și că n-a intervenit cu nimic la transcrierea ei. Apoi reapăru cu hârtia pe care se aflau stenogramele și începu:

Poveste nease-muită

de Nicușor

Mărgineanu,

în vârstă de 5 ani,

după 70

„Mai era și un pește care trecea prin fața ochilor într-un borcan cât o umbrelă, în preajma unui colonel, și mai era și o tinichigerie cu firmă și cu un tinichigiu mort și mai era și un avion proaspăt și, jos, un coteț moale cu cinci porumbei și o pereche de minotauri cu un argat și cu fratele Asociației, și mai era și o sindrofie în colțul celălalt al casei și un tip impertinent se jurase să o siluiască (pentru că, la urma urmei, una e și indivizibilă!). Și mai era un cal, dar calul era desăvârșit și, privit sub toate aspectele, se purta în așa fel încât intra adesea între picioarele lui Hanibal, și atunci acesta devenea, pentru o clipă, monument. Și mai era un arc, și lângă el un ceas gol, și lângă ceas o mătușă, puțin cam învechită, dar încă preșcolară, care aștepta să se pună masa și să se toarne în pahare, ca să se mărite. Și mai era pe-acolo o pojghiță rumenă, și sub pojghiță era un caca mare și inteligent, pe care-l făcuse frate-meu, Mișu, când s-a terminat războiul cu Japonia. Și acum pojghița se dovedea foarte fragilă și mirosea în toată casa și pe toată planeta. Căci unul dintre noi fusese neatenț și o călcase...”

Făcurem haz de imaginile surprinzătoare ale bătrânului ramolit și conveniram să dăm publicității textul de un epic remarcabil, mișcător și amuzant. Nu vom proceda ipocrit, ca mulți dintre contemporanii noștri, acuzând

reproducerea, căreia îi fac totodată o largă popularizare. Vom recunoaște „modernismul” ei și ne vom mulțumi să considerăm alegerea noastră după efectul pe care textul îl va avea în nasul cititorului.

ALCEO „Grăsunul acela e un băiat de treabă!” (Mărio Patter: „întuneric”) „Grăsunul acela e un porc de câine!” (Mărio Anti-patter: „Fiola Soarelui”)

ALCINOU Prin ce mecanism ciudat, scriind și pronunțând tainic acest nume, se pregătește și-mi urcă în urechi uluitoarea mișcare a, Poștalionului, din geniala suită de Telemann?

O goarnă ca o panglică împletește crengile tropotelor, praful uliței urcă în asfințit. A sosit poșta! Obloanele caselor s-au dat în lături. Bucurie.

Roțile au făcut să scape caldarâmul. Trompeta a sunat din nou. Larma pe care a prins-o această cometă cu pâlpâiri de altă lume s-a întunecat. Liniștea lătrată de câinii burgului s-a turtit dintr-o dată, ca belciugul unui lacăt de argint, asemenea unui pocnet de glonț într-un crenel.

ALDA. Să stai în preajma ei și să scrii despre insecte și nori. Să lucrezi fiecare cuvânt, să ștergi, să rescrii, să refaci pagina. Să insiști, netezindu-ți complicatele preferințe până la performanța albă a unei pastorale...

• Pădure de brad, cate-drală a surzilor.

• Arbustul de soi rău amenință cu spinii mult timp după ce s-a uscat.

• Muște argintii, suveici cu mătase - și, iată, bradul scaldat în beteală ca în noaptea de Crăciun.

• Nici o mișcare! Să-i las impresia acestui harnic păianjen că lungile sale cabluri m-au imobilizat pentru totdeauna.

• Aroganța unui copac vânos într-o livadă suptă de omizi.

• Ieri câmpia era lipsită de ambiții. Azi, toate păpădiile ei s-au apucat să facă copii nereușite după bascul meu de flanelă.

• De-ar avea cuvintele mele precizia acestui țânțar luând măsura cupolelor nevăzute, a lujerelor încă necrescute!

• Pe-aici prin poiană trebuie să se ascundă și autorul acestor floricele nereușite. Ai grijă, e miop!

• Acest brăduț așteaptă Crăciunul ca să treacă la ca-

toicism.

• Foița, subțire și îngustă, o ții la soare două-trei decenii, o clătești cu rouă a treizeci de primăveri, o pudrezi în fiecare noapte cu polenul lunii și stelelor și apoi o lași să se zvânte douăzeci de ani. Aștepți pe urmă nouăzeci și nouă de ani câte nouă. Va ieși un fluture tot atât de minunat ca și acesta.

• În șanțul poienii, o cutie goală de acuarele. Așadar, ăsta era secretul!

• Bruegel terbuie să fi avut viziunea Turnului Babel privind din iarbă, cu un ochi mic, fantastica cetate care este trunchiul retezat, al unui brad - în care putregaiul a rupt creneluri, insectele au săpat galerii, vântul a depozitat cenuși, iar apele le-au risipit sau le-au cimentat în chipuri himerice.

• Dacă ar veni acum un șarpe, ar fi, desigur, impresionat de disciplina teutonă a bastonului meu.

• Două sopârle: una, cu un mâner de umbrelă; cea de-a doua alunecând întocmai ca gălbenușul unui ou în făina pentru prăjituri.

• - Scumpă floare înzorzonată, nu știu cum să-ți sugerez că linia veșmintelor dumatiale, podoabele prea multe, culorile bătătoare la ochi nu se mai poartă. se preferă azi tăieturile simple, culorile pastelate.

- Nu uitați domnule că sunt o biată fată de la țară..., răspunse floare.

• Brazilii. Ca să crească în-alți li se taie brațele.

... Să insiști. Să nu citești niciodată, nimănui.

ALDOUS. Om al aforismelor, așa sum alții sunt oameni ai legii. transcriu trei dintre producțiile sale:

„Omul bine îmbrăcat, bine îngrijit, nu-i un onest. Timpul lui se împarte între oglindă și jurnalele de modă. A-ți rade barba zilnic, a-ți luctru pantofii cu regularitate, a-ți călca pantalonii în fiecare săptămână și altele mi sae par nu numai un costisitor lux (un ras = 6 pagini de Petrarca; lustruitul pantofilor, zilnic = un Balzac pe lună; tunsul de două ori pe lună = jumătate de volum de Rabelais etc.), dar și o mare oboseală morală. Și, după cheltuiala aceasta nechipzuită de energii, cu care omul înțelept ar putea pava o stradă, se cere încă o cheltuială, mai desfrânată, aceea de a se etala. Individul nu reușește să facă impecabil toate oficiile cerute de igienă și de modă, în scurtul răstimp al vieții noastre prea împovărate, e un monstru.” (Aforismul 624, c. II)

„Nu pot gândi corect dragostea. La optsprezece ani eram convins că a iubi înseamnă altceva decât a asigura speciei perpetuitatea. Atunci, prin erori repetate, am practicat o dragoste fără finalitate, sărbătorită prin miraculoase priviri în catifeaua ochilor, prin atingeri ale mâinilor speriate și cumini. Cercetam fenomenul cu ochi pe jumătate închiși, refuzând a cunoaște simplitatea lui.”

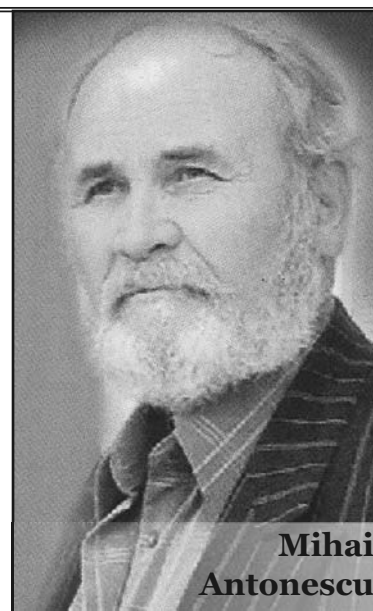
Va urma

Tudor Meiloiu - văzut de Neculae Ciocina

de Mihai Antonescu

Focuri și clopote

Mihai
Antonescu

În așteptare, pământul se mută în oameni cu tăcerile lui și cu ierburile, învățându-i să asculte. În așteptarea timpului putrezind sub flori, oamenii își anintesc rugăciuni pe care nimeni niciodată nu le-a scris pentru ochi, ci numai un murmur sunt acele rugăciuni cu care ființa își petrece lacrima înspresunet, cum un cloot si ar purta căldura mâinii celui ce-l desenează pe o înserare, din dor de nesfârșire.

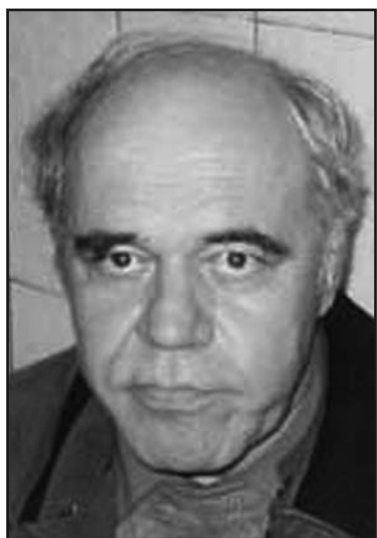
Cu poetul Nuri Plaku am mai avut prilejul să mă întâlnesc prin cărți și antologii. Ce m-a învățat poezia lui, este ceea ce simțeam dintotdeauna dar nu apucasem încă să zidesc în cuvinte. Voce distinctă în lirica albaneză contemporană, lucru sesizat și de alți comentatori ai operei importantului scriitor în mai toate cronicile ajunse până la mine, Nuri Plaku se mișcă în expresie și culoare cu dezinvoltura unei lebede pe apele proprii curgeri, proiectându-și umbra și văzul pe adâncurile ei: „Privesc o naștere îndepărtată/ În interiorul unui apus nou. Și caut/ Un boboc deschis de

trandafir/ Să bată/ Clopotul greu de amurg,/ Ce încă adormit stă,/ În fața ochilor mei.” (CLOPOTUL ADORMIT) Poetul se sprijină pe sunete la fel cum noaptea se sprijină pe umărul stelelor înviindu-le, aprinzându-le, făcându-le martore ale nașterii sentimentului DOR și ale fixării lui în fotografia clipei: „Voi merge/ La vechea biserică din sat,/ Să spânzur numele tău/ De limba mică a clopotului./ Când sunetele vor bate/ În seara azurie/ Să se spargă luna/ Geloasă pe tine./ Din crăpăturile ei/ Să curgă/ Picătura după picătură/ Sudoarea Quasimodoului cel nou.” (QUASIMODO) Citindu-l pe Nuri Plaku în volumul “LACRIMILE LUNII” apărut în colaborare cu Uniunea Culturală a Albanezilor din România în anul 2009, și în traducerea poetului Baki Ymeri,

nu vreau să fac alte trimiteri, nici să-l încadrez în vreun specific la îndemâna locului comun atâtor confrăți, mie fiindu-mi mult mai aproape timbrul profund al unicității lui plin de semnificații și mute sfărâmări ale sinelui: „Azi voi deveni biserică/ În loc de candelă/ Voi arde în interior/ Ramurile ucise ale măslinilor. Duminica va deveni cucuvea/ Și va cânta/ Peste trunchiurile rămase în pădure.” (MĂSLINELE UCISE) Sau: „Îmi fuge zilnic parte din mine./ Vin și îmi iau doi îngeri albi,/ Vin tăcuți și fug tăcuți,/ Parcă poartă pe sine un Cristos ucis.” (FRUMOASELE FUGI) Între emoție și sens, poetul mobilează limitele datului cu un gând aparținător ce nu-și poate consuma substanța decât pe ardere și sunet, căci, ce mă impresionează cel mai tare în aceste

poeme, este tocmai felul în care Nuri Plaku știe să audă sunetul și să-l transmită la rândul-i, chiar dincolo de cuvinte: „Caut o adresă azurie de zbor/ Ascunsă sub aripile păsărilor./ Să mă ducă/ Pe un pat înfocat de fulgere/ Si să-mi rup coasta din trup/ Să o semăn acolo adânc/ Să răsară din ea/ O mlădiță frumoasă de femeie./ Apoi voi aștepta/ Plin de dor peste ea,/ Până când va răsări/ Trandafirul rosu/ al morții mele.” (COASTA ÎNSĂMÂNȚATĂ) Iubirea este motivul, nufărul însângerat al acestor poeme arzând odată cu inima celui ce le naște, într-o cenușă izbăvitoarelor cuvinte de ajuns până la cititor: „Vom desena/ Iar și iar/ Nespusele noastre hieroglifice/ În cenușa adormită a unei vetre./ Apoi ni se vor aprinde brusc/ Două focuri dulci pe buze./

În focul meu/ Te vei încălzi tu. În focul tău/ Mă vei încălzi eu./ Iar în mijloc/ Va arde un fluviu” (GHICITOAREA SĂRUTULUI) Poezia lui Nuri Plaku, tot poezie naște, după cum un clopot are același sunet pentru toți, dar nu și același înțeles. Astfel, ochiul și lacrima pe mușenie se zidește, tocmai ca să auzim cu ele: „Aburul fierbinte al pietrei/ Se ascunde/ În glia bărbaților topiți. Bătrânele păstrează, legat/ În colț de batic,/ Un pumn din fecioria arsă.” (FEMEILE ÎMBĂTRÂNITE)

Să ajungi din urmă sufletul cuiva, și să te faci aidoma lui din dor de înțelesuri mai adânci decât însuși umbletul, îți trebuie mai întâi o câmpie strecurată prin geana unui copil, un tropot de cai scuturând mestecenii cu stelele lor cu tot, dar mai ales, o fântână înserând pa baiera amurgului, în fiecare popas al amintirii ostenind spre mirabile întoarceri ale drumului acasă. Îți mai trebuie cântecul unei păsări ce știe să așeze pe borangicul lunii, dorul și nerostitele cuvinte făcute inel în jurul unei lacrimi fără martori, departele privit sculptând promisiunea revederii pe un țărm veșnic la chere-mul oceanului, și un Dumnezeu umblând prin univers cu leagăne de frasin la Subțioară în numele binecuvântatei treimi, aici, pe pământ. Toate astea le-a cuprins demult Florentin Popescu, poetul mai întâi de toate, și poetul dincolo de orice. ELEGIA

Elegiile timpului cerc

Florentin Popescu ■ Elegia cailor pierduți ■ Editura DOMINO ■ 2008

CAILOR PIERDUȚI, volum bilingv româno-albanez, apărut la Editura DOMINO în anul 2009, tocmai despre sufletul peregrin bâsmulește, despre cămășile întotdeauna limpezi ale memoriei unui copil de stelară sorginte ce-și adâncește urma pe cercul timpului nepereche „Noapte de noapte copiii/ cu brațele lor de frunze/ luminesc pământul și sufletul/ ca o dragoste cu chip de fântână;/ prăbușit pe altare/ rogu-te - rob depărtărilor/ dă-i peregrinului suflet/ iubirea fântânii/ pe care-o poartă copiii/ noapte de noapte în suflet” (Noapte de noapte copiii) Ce poți așeza între vedenie și strigăt, dacă nu rana unei iubiri până se face cântec, până ciutura inimii se face la rândul-i grea din bunăvoința izvorului cuvânt, cum la Florentin Popescu se întâmplă cu asupra de măsurat „Eu eram pe insula aceea de culoare/ rădăcit ori poate debarcat cândva/ dintr-un vis frumos ca dintr-o carte/ si în noaptea-nsingurată peste unde/ verde-nmugureau lumini: tu calmă,/ lin pe ape-ntr-o corabie trecătoare/ visătoare poate și-așteptai/ depărtările s-atingi precum în toamnă/ păsările

duse, țara de căldură./ pleacă-ncet urechea spre fereastră-s/ sunt acolo și e toamnă și de-atâta dor/ ramura cu care cânt mi s-a făcut albastră” (De dragoste) Există în poemele (elegiile) lui Florentin Popescu atâta freamăt de lumină și patimă, atâta măreață apropiere de sensuri și parfumuri vegetând în rădăcina cuvântului, încât, te întrebi dacă nu cumva poemul își duce creatorul până-n foșnetul pagini, și nu invers. „Și se face c-ascultăm în vise/ trist și dureros si muștrător/ cum e goana mânărilor ucisă, / cam ne ceartă caii-n graiul lor. fii de iarbă, singuri în cetate/ pustiiți, prin vis, ne ntoarcem în copii/ si se face că-i gonim pe înserate/ si se face că sunt caii vii. sunet lung ne lunecă prin sânge/ tropotul si coamele-n alai/ si se face că pământul plânge/ într-un dor nepotolit de cai. Și se face, se mai face că-n cetate/ dau năvală-n noi ca o dreptate/ adăstând câmpiile cât zarea/ caii dăruindu-ne iertarea” (Elegia cailor pierduți, I) Întrucât vrea, întrucât poartă un important poet al scrisului românesc contemporan cum este Florentin Popescu, va umbla

mereu cu mâna plină de căpestre poleite cu vânt și diamante rara prin largul câmpia oricărui suflet bolnav de poezie, în calea unei herghelii niciodată pierdute cu adevărat: „Cu aripile lor de iarbă/ si aripile lor da cer/ mi-au bătut în fereastră/ caii, venind de demult/ caii pe drumul stinger, nu voiau apă și nici popas,/ m-au întrebat de-un

băiat,/ de-un râu, de-un izlaz/ si de un sat în mine rămas/ și-aproape uitat, în goană prin noaptea pustia și grea/ caii duceau copilăria mea” (Elegia cailor pierduți, II) Așa se face că dinspre minune, nu te poți decât minuna...

Pagină realizată de
Mihai Antonescu

Lucrare de Teodor Meiloiu

Eugen Barbu

Tezism și literatură (4)

De la oportunismul prompt, la încărcătura barocă

de Tudor Cristea

A FOST de mirare pentru unii comentatori faptul că, după ce a dat un roman remarcabil precum „Groapa”, Eugen Barbu a scris și a tipărit texte ca „Șoseaua Nordului” sau „Facerea lumii”. Trebuie făcută, însă, observația că Eugen Barbu nu este nici aici un alt scriitor, doar că dezvoltă teme și problematice conformiste, așa cum s-a observat că face, însă doar parțial, și în capodopera sa, ca și în alte texte. De altminteri, putem redescoperi, bunăoară, în „Facerea lumii”, prezența unor personaje care apăruseră inițial în „Munca de jos”, nuvela sa de debut: Filipache, Anghel, Pântea, ca și directorul de tipografie Bazilescu. Romanul și începe cu scena naționalizării tipografiei, memorată în nuvelă de personajul principal, acțiune în urma căreia Filipache devine noul director. Astfel că, deși în prim-plan se va afla Eva, delicata fată a directorului de vremuri noi, și că prin ea, îndrăgostită de un reprezentant al lumii vechi, precum cinic-rafinatul Manicatide, pătrundem într-o altă lume, care impune, cel puțin în parte, și un alt stil, romanul e atât de plin de clișee și atât de tezist încât e aproape imposibil de citit astăzi. Tot așa, în „Șoseaua Nordului”, scriitorul înfățișează în chip tendențios și chiar falsificator lupta comuniștilor pentru înfăptuirea insurecției armate, exagerând și numărul și importanța acestora în ceea ce, cu un clișeu la modă, epoca numea sabotarea mașinii de război fasciste. Alert și simpatetic pe ici, pe colo, și cu deosebire în paginile care-i înfățișează, fie și satiric-tendențios, pe inspectorul Mizdrache sau pe agenții Teică ori Ciripoi, cu numele lor pitorești și cu pretinsa lor prostie patentată, romanul poate reține doar prin faptul că în cuprinsul său detectăm primele pagini plagiate ale scriitorului. Este un plagiat mai discret, dacă se poate spune astfel: Barbu rescrie o scenă din romanul „Descult”, al lui Zaharia Stancu, unde

câțiva flăcăi din Omidă, bănuți de a fi omorât paznicul unei bostănării, sunt anchețați prin utilizarea, ca ultimă metodă, a probei pisicii: animalul le este vârat în sân și este luat la bătaie, tortură în urma căreia cel mai puțin rezistent își asumă crima, în vreme ce adevăratul criminal scapă nepedepsit. Siguranța îl torturează în aceeași manieră pe comunistul Dumitrana. Contribuția lui Barbu ar fi aceea de a prezenta scena din unghiul celui care îndură teribilul chin al torturii.

FAȚĂ DE asemenea scrieri, romanul „Princepele”, apărut în 1969, reprezintă o cotitură oarecum neașteptată și ne pune, cel puțin la prima vedere, în fața unui cu totul alt scriitor: un colorist îndrăzneț, abandonat cu voluptate răsfăturilor descriptive și enumerative, ca și preocupărilor de alchimie, magie și ezoterism, un livresc obsedat de erudiție și, mai mult decât atât, de etalarea ei, care nu ezită să transcrie (pentru moment) propoziții și fraze ale altora, avertizându-și, în acest sens, cititorii și precizând că obiectivul său nu a fost reconstituirea istorică fidelă, ci realizarea unei sinteze, cartea fiind declarată „un basm și o operă lirică în același timp”.

Având ca personaj principal un cinic dar cultivat dictator fanariot, romanul atrage atenția, înainte de toate, prin încărcătura lui barocă, prin abundența imagistică, prin poeticitate și prin simbolica multor pasaje, ca și prin abuzul enumerativ. Cu toate acestea, nu se poate vorbi de o inadecvare stilistică, ba dimpotrivă, abundența lexicală creează atmosfera de mister difuz, ori accentuează impresia de opulență și de abandon senzual și estetic. Multe pasaje sunt absolut remarcabile, precum acela al navei de fluturi anunțând ciuma care lovește Bucureștiul, în capitolul ce deschide romanul,

inspirat, sub latura documentară, din textul lui Ion Ghica despre molima din vremea lui Caragea: „O nuntire de fluturi, parcă neclintită, duși de o secretă mișcare spre fântânile Princepelui umbri lumina lunii. Întâi veniră cei cu aripile ca pucioasa, galbeni și ușori, iradiind în noapte, tăind aerul în miliarde de felii, erau fluturi amiral, fluturi-lămâiță, albiliță, fluturii cerului și fluturii de sidef, vestind zorii ce nu se mai arătau. Păreau frumoși, mulți cum erau și plutind deasupra caseșlor, apoi învălură pomii și coroanele lor odată se prăbușiră într-o devorare lacomă și rămaseră pustii și iar înfloriră în strălucirea lor mirată când norul cel galben se ridică deasupra palatului. Aripile galbene erau străvezii, ai fi putut vedea înțepătura albastră a stelelor prin ele, dar în această frumusețe totul se duse, la fel de încet, cu aceeași tainică mișcare, cum ai muta vag lumina. Dinspre jitița domnească se auzi atunci un fel de chițait de șoarece, unanim, mult, stins, amenințător. Șoseau strigile, fluturii cap de mort, aduși de molimă. Erau mulți, roșii ca amurgul, arătându-și găvanele negre. Nunteau și ei tăcut, gros, umplând aerul cu o duhoare grea. Abia mișcau aripile ca și când ar fi fost înecați în apă. Nu se grăbeau, acoperiseră cerul cu un văl negru. Nălbarii și fluturii cu coadă de rândunică, fluturi de zi cine știe cum treziți și porniți în această ciudată migrație, lăsaseră un polen galben, ușor, în văzduh. Prin acest perete subțire și translucid treceau ceilalți, greoi, amorfi, grețosi, voluptoși, cântând parcă un punct cardinal. Stătură un ceas în aer, lipiți sub lună, ascunzându-o, oamenii îi văzură bine, buha ciumei dăduse semn fără milă orașului”.

PARABOLĂ și eseu pe tema puterii (dar și pe tema zădărniciiei acesteia), textul suferă de oarecare precari-

tate epică. Este un roman din pastă groasă în care autorul, înclinat întotdeauna către exces, nu mai simte nevoia să-și reprime înclinația. Prefațat de episodul nelipsit de valențe simbolice al ciumei și continuat cu cel al aducerii în fața domnitorului a trupului neînsuflit al messerului Ottaviano, „Princepele” are o structură circulară, derulându-se rememorativ sau, mai bine, reconstituind cazul și faptele, spre a se reîntoarce în penultimul capitol la momentul inițial, și a înregistra, printr-un apel artistic-eficient la textul și la stilul cronicii, sfârșitul fanariotului, ucis de capigiul sul-tanului și de un harap.

Așa cum este construit, romanul urmărește nu atât să înfățișeze destine, cât să-i prilejuiască autorului său, pe de o parte, satisfacerea unor năzuințe stilistice, pe de alta, realizarea unui eseu despre putere și despre fanariotism. Apariția la curtea Princepelui apăsător de melancolie care dau paginii lirism și descripțiilor culoare a unui ciudat personaj, un messer cu înfățișare deopotrivă angelică și diabolică, „îmbrăcat într-o rasă florentină ce aducea – după cum i se pare cultivatului principe fanariot – izbitor cu portretul lui Guidobaldo de Montefeltro, duce de Urbino, văzut de el în Palatul Pitti”, are, poate, mai multe consecințe în ce privește încărcătura barocă și dezbateră de idei decât în ce privește destinul domnului sau al țării. Messerul Ottaviano, „chiromant și cabalist, un *incantatore*, expert în maleficii”, după cum singur se declară, este, în bună măsură, un personaj-pretext (dacă nu cumva unul produs de „melanholie” și de imaginație), prin care autorului i se oferă posibilitatea abordării unui stil epatant, livresc și erudit, de expert în cabalistică, alchimie și chiromanție, ori de voluptos degustător de texte rare, iar principelui pe aceea de a se privi în oglindă, de a filosofa asupra puterii în stilul și în

spiritul lui Machiavel, dar și de a-și afla obiectul concret al exercitării cinismului. Imediat ce la curte apare Ottaviano, cu misterul său care alimentează și înfierbântă imaginația colectivă, în roman își fac loc enumerațiile nesfârșite, în pasaje care amintesc oarecum de cele care-l privesc pe alchimistul Melchior din „Un veac de singurătate”: „Sosirea în palatul Princepelui a ciudatului tânăr făcu să crească numărul șoaptelor. Boerii își spuneau în urechi cuvinte cu multe înțelesuri și zvonuri ciudate umblau slobode prin odăile muieresti. Se zicea că messerul Ottaviano e un gran diavolo fugit de pe la curțile occidentale și căutându-și sălaş aici, în locurile mai păguboase ale Țării Rumânești, umblând cu tertipuri și vrăji, sucind mințile cui putea și cui nu. Unii îi văzuseră bagajele descărcate cu grije noaptea în curțile de taină: sfere armilare, planisfere, emisfere de Magdeburg, orgi de lemn, harfe, flaute, viole și lăute florentine, un gravicembali, abia dus spre locurile ce-i fuseseră destinate. Se vorbea despre balanțe și saci cu plante misterioase ce umpluseră încăperile cu esențe secrete, despre telescoape prin care ucenicul lui Belzebut privea planetele din loggia princepelui ceasuri întregi. Messerul avea, după aceste știri de taină, balanțe hidrostatice, sfere de chihlimbar, busole și magneți, troliuri și șurubul lui Arhimede, vase comunicante, butelii de Leyda, pendule și pârgii, macarale miniaturale, candelabre magice și stele de piatră cu greu ascunse pe sub paturi, ceară specială de lumânări, alifii și borcane, retorte cu spirt în care unii se juraseră că vrăjitorul ținea copii vii, născuți prematur, foetuși ciudați, plutind în jurul propriului lor ombilic, păsări cu graiuri ciudate ce vorbeau omește, formule cifrate scrise în limba arabă pe carta pecora, toate tipărite cu literă măruntă, cancelaresca”.

Va urma

Probabilități suprapuse în invizibil (1)

George Anca

mai 1989

Vestală albă în umbra Chindiei. Scenarii dedublate, autoupanişade. Reabilitarea lui Platon, kaironomie, Gelderode (nu se ştie rolul principal). Se dactilografiază versuri. Mihăilescu-Courriol îl confirmă pe nea Sandu Cerna-Rădulescu a propos de Yourcenar. De ce n-ai spera, cu puterea golului absolut, orice?

Biodiversity, adaptational biology, the Human Genome, coevolution, dynamiscs of extinction, biology of knowledge. 1989 as Year of the Young Reader.

Mizanscena mizantropului, după tornadă. Parchetul putrezit. Să prind trenul, mărfar, pierderea lui schimbă rolurile, v-aş face rău cu, îmi faceţi rău fără, hături scăpate (mă încolţiţi).

A sunat de două ori Didona. Gitagovinda – alta în călduri pe malul Yamunei cu apele lent curgătoare / cu mână forte îl dezveşmântă de mantă-ntre trestii /.../ brăţările la glezne ding-ding clinchetau când el mă pătrundea-despătrundea / se zdruncină, strigă de dragoste, vaieră, tremură, gâfâie /chibzuie zvârle închide ochii, cade se sfârşeşte.

Ochelari căzuţi-necălcaţi, de neînchipuit cu atâtea tălpi nevrozate. Las' că vă-nvăţ eu rezistenţă. Lucrare de control la fiecare capitol. L-am prins şi pe Aramă predând aceeaşi prostie. După 30 de ani, unul nu mai era în poliţie, toţi erau în proiectare.

Poemin de Vinod. Eşti al şaptelea pe listă, şapte zile cu Freud (Elisabeth Promenade). Filosofia trebuie făcută într-o limbă moartă, ca sensul să nu se schimbe. Idem teologia.

iunie 1989: E ciobanul violent? Mai violentă e mioriţa, că-l bate la cap, să ia şi câine. În zorii morţii raze şi păsări. Unii cu Nostradamus, unii cu Eminescu. Bles-tecele cresc. Tema agoniei perpetue şi a căderii spre centru. De-aş găsi, pentru astă-seară, vreo intrare în Nirvana. Aglaia voia s-ajungă-ntâi la cimitir, o interesa coroana academiei, nu găsisese România literară.

Din Theragatha & Suttanipata.

Patibhana/improvizaţie de Va(n)gisa în lauda lui Sariputta, discipol al lui Buddha:

Adânc înţelept al Căii şi al relei căi

Sariputta înalt cugetător împărtăşeşte schimnicilor învăţătura;

El se rosteşte concis, mai şi amănunţeste/îşi împărtăşeşte patibhana precum cântecul păsării/Prin vocea lui frumoasă, blândă şi atâţătoare,/gândurile nevoitorilor le înalţă în mângâioasă ascultaţie

În lauda lui Buddha însuşi: Mia de schimnici ascultă la Bine-venitul grăindu-le clar doctrina, Nirvana, fără de vreo teamă.

Sunt numai auz la bogata învăţătură spusă de cel deplin iluminat;

Câtă glorie-i Buddha în faţa adunării de schimnici!

O, Stăpâne, numele tău este naga (dragon), cel mai bun înţelept, cum, precum norul, ploaie reversi peste învăţacei.

Lăsând odihna după-amiezii din dorul de-a-şi vedea învăţătorul, erou magnific, discipolul tău şi se pleacă la picioare

Contemporan cu Vagisa: Precum cel căzut în râu – val pieziş învârtējindu-l şi născându-se în curgere nu poate ajuta pe alţii să treacă,

la fel cel ce învăţătura adevărată n-o auzi,

n-a ascultat vorba învăţatului,

însuşi neştiutor, netrecut de-ndoială –

cum ar putea el face pe alţii să vadă?

Iar cel ce are o luntre zdravănă,

echipat cu lopeţi şi parâme,

va trece pe mulţi pe celălalt mal –

înţelept, bine descurcându-se oricând.

La fel cel ce are cunoaştere şi şi-o creşte,

învăţat, avântat,

el, ştiind, va face pe alţii să vadă

pe când transmigrează pe cine ascultă.

Terre-a-terre, Theragatha. Apucata, apokatha. Probabilităţi suprapuse în invizibil. Oedip, Kalidasa, Dochia. De ce vrei să vorbeşti în faţa altora? Spui mereu aceleaşi lucruri. Proiectează adevăr deschis. Studiu-scenariu pentru regizori. Ai pus doi lei, în loc de unul, la Piaţa Unirii, te atacai până în Piaţa Sudului, unde te-a asurzit zgomotul tigvei de ciment. Mi-a căzut şi mie ţigara abia aprinsă. Era fumător cel ce se stinsese în aburul amurgului. Alt cuplu, şampania, canasta, cartea reanimării mamei. De-a sol-

daţii şi China. Acum ai telefonat muntelui numelui.

Iulie 1989: Condor, Baia spre Găina, Thomas & Cythera, microroman, rarefiată patimă, operă de fum, oglindiri tremurate, comentarii la rece, contradictorii, a câta oară, păreri pe minotaur, s-ar apropia de leu în drum spre catolicism – şi-a scos certificat de botez, după 49 de ani, dând din cap că pleacă (în Grecia? altă încuviinţare), tot o plecare din ortodoxie (exemple, ceartă, simplificare, altă ceartă şi-n absenţă, respectul părerii altuia, gen moderaţie): ca opera asta mai rar, nici il satan conduit le bal, şi-ăştia cu zilele lor.

Mă uit la paginile goale, nu-s de roman, are alt început, vă voi lua roza, case de culori, scrise, nescrise. Pasticcio Haendel – Martinetti.

aseară toto pentru pars Zarand cu virşle şi vin ars cârnaţi pe româneşte

ţuică azi cal pe sărutată muică de guguştiuc ascult pân' mierla

opreşte prima oară gherla Snagov, Bela, Cart, Dorina. Acum un an l-au avut şi pe Răstimp. Cel mai bătrân cal are 43 de ani şi şase luni. Iobagii lui Horia dădeau o oaie din zece, acum una din patru.

Altădată căutam oralităţi legendare. Cum, Hemingway nu-l ştia pe Iancu, pe Horia, ciuberele? tu le-ai şti, află că el prindea umanitatea, ai admirat-o şi tu pe Alina călare, plus jocurile de piatră, ouăle, dorul lui Cezar Baltag la radio, lipitura destinului, când n-ai mai iubi, unde cazi, tulnicărese din Avram Iancu, Găina cântată văi de văi, cu fantezia unei femei plină de moaţe, se zice, în căutare, te-nsori, nu acolo se mărită fetele, păi nu între ele. Nuntă în Bratca, Mihael, Lupşa.

O laşcă pe Găina. Ba carnavalul copiilor din Niculiţel. Pentru ţară şi popor ne bătem în dormitor, ne bătem cu ghetele să nu doarmă fetele ... cu castraveţii... nici băieţii... cu furculiţa.... doctoriţa... cu basculanta... comandanta... cu scobitoarea... directoarea... cu cuiarul... şoferul, ne bătem şi cu borcanul să nu doarmă-americanul (americanul eram eu).

Consumasem episodul degetului în babă, public (ţi se oferă falusul-Toader de al vâri în babă?). 12 divizii. Zilele sunt ale cailor, călăriţi de cei din corturi., veniţi de seara (nu le-ar fi hrănitoare

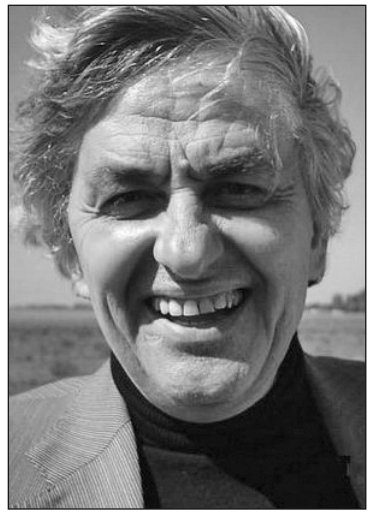
barba caprei). Cucurbăta se înnourase pe la prânz şi mirosea a ploaie. Doniţi şi ciubere peregrine, nimbul glorificator al vieţii moţilor.

Violenţe iubitoare de creştere şi amintire. Numai când bea e creativ. Poartă o mare tăcere. Muntelui Găina nemaipoet, însingurare de sinele vechi (împreună cu altcineva), vâltoare nevăzută peste cupluri târguindu-şi eternitatea maritală. Eşti acceptat fără teorii postmoderne, ți se oferă toaderul de-l vâri în babă, apoi cazivin-ars în Bulzeşti river. Sub sânul fără sutien al Bulzului. Scena yoga, tibo-tib, niciun vot pentru sărutarea profei.

La centenarul lui Iancu, în 1972, se zidise obeliscul acesta. Sălci tăiate de tril, de-a valma vorbe în dodii şi copii între obelisc şi catedrala pustie. Nu mai sună ora. Mela udă asparagusul în veranda înflorită. Iertare în-născută pe nespovedite. Am căzut în Criş. Plecarăţi pe cai, pacofleţilor. Hai pe la Emi – no, du-te tu. Lupu îl scrofăle pe doctor din gunoi că nu i-a castrat scroafa. Ce ți-ai cumpărat, Aluna, de la Găina? – Un cocoş. Vocile răstite sunt de femei. Trage, boule, joacă-te, copile, fumează hârtie. “Vorbim şi noi ce ne trece prin minte”. Dihăanii şi băhăanii. Mergi în bobote, degeaba vii, degeaba te duci. Goliciunea întristătoare a Cricului. Acolo a compus doina. Om şi el cu un singur rând de haine.

Ecouri între tulnic şi balenă. Camionul zguduie casa-obeliscul-catedrala. Creangă subconsciu, răs yogic. Peste prima şi ultima suflare, între mănoasele păpuşi. Nu mai vorbim aşa frumos. Oglinzi ruginite. Pocnetele sunt ale petalelor bătute scuturându-se. Doruri sălbăticate sub călcâi.

Pân' a venit o femeie pentru care uşa nu există, m-am strecurat, ea s-a așezat în a doua bancă-n față, eu în ultima din fund. Ianoş evanghelistul, Ieşuş Criştus, replici de la credincioşi nevăzuţi, dispuşi în altar, femeia din față s-a ridică, m-am ridicat şi eu, a mai intrat una, s-a dus tot în față, pe dreapta, padre a băut dintr-o cupă, un anterior negru a ieşit din absidă, am deschis să ies, n-am închis, că mai intra o născută catolică. Două poezii scurte de Joseph Attila, bătute la maşină, le adusesse pe soare în academie, am citit literale, versurile, în timp ce închinarea îi

venea de jos în sus, lipită, pe o ascultare ce nu-mi spunea, îi spunea, canapeaua de piele se vaporizase, pătura din păr de capră îi rodea şalele, şi-a pornit şi ea părul spre spulberarea literelor-sunetelor, obosisem de confuzie şi patetism religios cumva, de-a nu te opri, ca din soartă, mai târziu asta i-a fost amintirea, cât că-şi dorea noaptea, o apăsau zilele, vezi, se întărise odată pe întuneric, femeile-ţi cer până la urmă o noapte, rugăciunile pe zi prelungindu-se aşa probabil, cum e aşezarea asta, cântă cocoşii, liturghia abia începea, ungu-reşte, rozele-şi mai desfăceau din bătrâneţe o petală, dans încet, ai cunoscut încă pătoare scene cu gesturi până la isterie ce nu s-ar admite în felul cuminţit-cuminţitor din partea asta, cine ştie, un şofer accidentase mortal o fată, era-n cercetări, ieri s-a spânzurat pe malul Crişului.

Fută-l Dumnezeu să-l omor pentru un lemn (faţa-i fusese zgâriată, vasul cu lapte între genunchi, capacul nemişcat, plasa cu morcovi – avea nepotul diaree ca şi la trei luni, când, intrând în spital ginerele s-a-ncurcat cu o curvetă de doctoriţă în mână), cumnaţii (moldoveni) dispăruseră. Pe când azi n-am decât a bănuî tatăl nostru şi jertfiri ale Domnului în ungureşte, pentru primele vorbe ascultate cu un fel de dragoste prescrisă din religie în religie, peste cadavre tinere sau de 59 de ani, cum inventariasem (în limba înţeleasă) – verbalizarea Babilonului – să fi amuţit. M-am gândit iar la zarul rotund. Ca astrele sorţii, neajactabile în joc. Azi e nor deocamdată, încă trei zile şi veţi rămâne voi în împărăţie, veţi mai telefona după fiu, prin examene şi meciuri, ales de tăcere, cu moştenire încă neînflorită.

Va urma

Dreptul la replică

Nu va apărea în ziare.
Poporul meu dansează vals
În jurul ghețarului care
Salivează peste Titanic.
Iubiri neconsumate
Sunt nimicite
În burta rechinilor.
Pe sub norii cârpiți la ochi
Se spulberă sufletele copiilor
În veste de salvare.
Cuvintele cu care
Ar fi trebuit să mă apăr
În numele Tău,
Lipsesc de la numărătoare.

Îmi las capul pe genunchi,
Vorbesc în limbi moarte ;
Strig prețul cărnii invers.
Nu cântăresc ;
Mă vând pe bucăți
În piața sută la sută de vegetale,
Aștept mușterii
Să-mi facă safteaua !
Eu sunt samsarul cu
Poeme de dragoste,
Sunt omul tău cel mai bun,
Care mi-am pus capul
Pe viitorul butuc.
Acum.
Poate fi prea devreme
Să-ți vinzi fratele,
Ca să-mi salvezi pielea
Întinsă ca o leoaică gemând
Pe podele.

Vă scriu despre dragoste
De aici
Din
Sicriul plin cu litere nefălțuite.
Locuiesc
Într-un buzunar de zețar
Ce a tipărit manifeste.
Fragilă-i penița de sticlă
Cu care trăgeam odată
Brazda și dreptatea
Pe strada nepietruită.
Dinaintea
Vulturului ce-mi
Ciugulește ficatiji,
Țin cu amândouă mâinile,
Deasupra capului,
Cununa cu spinii
Imaginii publice.

Mi-a trecut norocul
Pe lângă ureche.
Glonț pirotehnic fără focos.
De acum
Se cade să iert
Greșeala greșiților
În numele Păcii probabile.

Melania Cuc

din volumul în curs de apariție „Autoportret“

Dragostea mea nouă
Nu mai are sens
Aici
În amfiteatrul
Cu vulgul ce clănțâne semințe
Și artiști fluierând
Zeița din tragedia antichității.
Încă o dată pe ziua de astăzi
Ard pe rugul conștiinței,
Timp în care
Tata cu mama
Trag în dreapta și-n stânga
Cămașa-mi
Răstignită
Între tâlhari.

Autoportretul perfect
Și o ceașcă de ceai chinezesc.
Stop cadru fără egal
Printre
Liniile frânte din șale
Pe un ecran uriaș.
Și vremea-i albastră,
Și nisipul e verde
Scaieții dau floare,
Sămânța germinează
Pe buzele mele mușcate
De sare.
Sunt un om liber!
Strig mut.
În căușul de palmă
Mă ascund ca o pâine
Neagră, sățioasă,
Fără idealuri.

Dumnezeul meu
Este prizonierul perfect
Din împărăția zăpezii.
Singurul fără de pată,
Căutător de aur
Și vânător de reni
Printre porțelanuri...
El mă așteaptă cu lampa pe masă
Și cărțile de joc,
În avanpostul pavat
Cu pașii copilului care am fost.
Un habitat de rezervă perfect,
Locul de unde Paradisul
Se vede cu mandarini înfloriți
Și penele păsării de cenușă
Întruna arzând.

Deodată
M-am hotărât!
Semnez pactul cu paznicul
Celulei în care
Șobolanii
Macină piatra de var.
Locul meu preferat este în picioare
La galerie,
Unde
Studentii fluiera dirijorul
Pe strapontină.
Bat ritmu-n picioare
Și golul, în aer.
Dincolo de cortina
Îmbăcsită cu milă creștină
Iapa albă paște miriștea
Poveștii reciclate de o mie de
ori
Din lentilele sparte.

Sunt la liman
Mă scald
Într-o lacră de sare
Fără să știu că am scăpat
Pentru ziua de azi
De-nserare...
Fac pași în pași
Prin nămeți de petale
Și
Cuvintele nerostite
Înfloresc ca un vin,
În locul din mijloc
De dicționare.
Grenada cu teamă se sparge
În zăngănituri de arme
Și eu... continui
Iubesc nebunește
Zidul
Care mă strânge-ntre șale.
Altă iederă fumegă verde
În arealul
De unde tobele nu se mai aud
Decât așa,
Ca un țipăt de sâmbure ger-
minând
În pântecul piersicii de anul
trecut.

Cresc și-nfloresc
iriși minerali
În scobitura tălpii
De femeie cu ciorapul rupt
Și motiv floral cusut
Direct
Pe piciorul distanței
Dintre o rugăciune și
Chipul meu
Zăvorât în fotografia de familie.
Trăiesc ca un orb
În sipetul
Cu documente permise
Și Purpura curge regește
Peste fila în care
Dețin rol de piper și de sare.
În camera magică-i
Ziuă din lumânarea
Ce-și picură firimitura de zare
Peste cearceaful meu
Fără culoare,
Fără dimensiune.

Urcă în aceeași spirală
Aburul și spaima mea
De lupoaică
Împușcată cu glonț de argint
În cerul de gură.
Prada e albă și
Stacojie-i jiletca vânătorului
Cu arma la ochi
În amurgul cu fum de miro-
denii
Ce umple cuibul
Din care
Puiul Măiestrei
Îmi cântă
Ca un flașnetar
Închis în calul troian.

Împreună prin viață
și moarte
Ca și când Cain și Abel

Ar fi rămas să are în humus
Aici
Pe Pământ.
O verigă de altă verigă
Se prind în lanțul de iarbă
Și este din nou zăpadă
Și Pit Bull-i de pază
Cu smaralde în zgardă.
Eu sunt nebunul cetății
Cu străji ce-și apără stăpânul
La o sută de ani
După ce-am semnat pacea,
Am încheiat războiul.
Sunt
Muntele cu un singur versant
Pe care se cațără
Liniștea.
Un
Abis absolut
În care
Două aripi se sfâșâie între ele
Pentru trupul șoimului pră-
bușit.

Peste umărul meu
Fără epolet și stele
De înaltă trădare
Se picură-n plumbi
Orizontul probabil.
Abia de se mai vede
Din valul de lavă
Casa...
Masa...
Și mireasa
Din rochia căreia am plecat
Să culeg laurii luptei
Cu minotaurul.
Jucărie reinventată,
Merg fără pași
În zig-zag,
Fac târâșul
Prin labirint de cristal.
Am prins stigmat-e-n genunchi,
Alunec... pe coate ...
Execut saltul mortal
Peste himera
Ce-mi râde știrb
Ca un clown pensionar.

Haina mea miroase
a zi lucrătoare,
A gunoieri ce adună
Orașul cu vagabonzi
Și zgârâie-nori
Pe un fâraș de jăratice.
Dincolo de linia imaginară
A zilei prezente
Melcii limax trag
Grădina publică
În folii de argint amestecat
Cu salivă.
În fața tomberoanelor
Tixite cu stele
Și sticle golite de bere,
Artiștii fără patrie
Înjunghie tăcerea.

Pe locul tavernei
În care mi-am jucat
La pont
Visul și
Inelul de logodnă,

Melania Cuc

AUTOPORTRET

Acolo,
Unde
Tu mi-ai retezat cosița de aur
Cu foarfeca degetelor,
Mi-am lăsat amanet
Cei mai frumoși ani din
Memoria colectivă.
În odaia
Cu străluciri de șis
În loc de opaiț,
Candidat la alte speranțe
Îmi scriu rugăciunea
Direct
Pe fața albă de masă.
Miroase a fluturi și a insectare
Mâna mea
Ce adună firimituri
Și spațiile libere dintre silabe.

În metropola cu orfani
Și vânzători de halviță,
În zorii zilei fără nicio speranță
A ajuns la noi
Ultimul transport
Cu rom de Jamaica.
Și ce
Dacă vehicolul este numai
Epavă,
Vapor
Fără jurnal de bord
Fără căpitan și fără servantul
Ocupat
Cu turnatu-n pahare?
Regina balului ce va urma
Poartă corset cu diamante
Și stropi de
Melasă sub limba ce cântă
Despre linșaj și iubiri imposibile.

De patruzeci și patru de zile
Fumul iese alandala
Din țigara bunicului.
Imaginea este una mocnită,
Aproape abstractă,
Ca Dantela de Flandra
Din care s-au hrănit
Escadroane de molii
Și anotimpuri ciudate.
Fericit este numai el,
Făcătorul de pace,
Cel ce stă
Neclintit
În jilțul uitării
Din capătul mesei.
Să înceapă petrecerea!
Avem lăutarul fără vioară
Și vin de cucută
Turnăm în pocalul
Pe care l-am pictat
În vara trecută
Cu flori de cicoare.

Al. Florin Țene

„Cu inima în palmă”

Petru Birău

Recenta carte publicată de scriitorul Al Florin Țene la Editura „Contrafort” din Craiova, carte intitulată „Cu inima în palmă”, reprezintă istoria formării unui scriitor autentic, cu parcursul său remarcabil, relatarea procesului de coagulare în jurul operei sale literare a unui fenomen literar-artistic, împlinit prin constituirea unei instituții de cultură cum este Liga Scriitorilor din România și potențialul acesteia de a capacita și susține relații de promovare culturală reciprocă (așa cum este fructuoasa colaborare cu Asociația Română pentru Patrimoniu), dar mai ales ne este relevată în această carte gândirea, concepțiile despre viață, literatură și artă ale unui scriitor și promotor cultural reprezentativ pentru cultura română contemporană.

Extrem de condensat, volumul „Cu inima în palmă” cuprinde în doar 40 de pagini o prezentare esențială a demersului literar artistic contemporan, desfășurat pe parcursul a peste cinci decenii în țara noastră, precum și raportarea sa la fenomenul literar internațional, într-o viziune ce denotă studiul amplu întreprins de autor în cunoașterea contextului cultural actual și intuiția prefigurării direcțiilor avangardiste viabile.

Cele șase dialoguri cu Al Florin Țene, realizate de Monica Mureșan, Costel Iftinchi, Menuț Maximilian, Ionuț Caragea, Maria-Diana Popescu și Elisabeta Iosif, dezvăluie în primul rând convingerea scriitorului Al Florin Țene că omul are un destin individual, încredințat de Dumnezeu, care poate fi într-o măsură schimbat de atitudinea sau comportamentul individului: „Când ne naștem Dumnezeu ne pune cu degetul pe frunte o pecete, pe care noi o numim destin. În limita acestuia fiecare dintre noi ne jucăm rolul primit. Oamenii de știință

spun că pecetea pusă de Dumnezeu se numește ADN. Însă acest rol îl putem modifica, nu în totalitate, prin voință proprie.” (pag. 23)

Fără prezența momentului excluderii din Uniunea Scriitorilor în destinul scriitorului Al Florin Țene, nu ar fi fost posibilă înființarea Ligii Scriitorilor din România, pentru că istoria nu cuprinde nici o minimă combinație sau permutare implicată de vre-un „dacă”, istoria însumează strict doar evenimentele care au avut loc.

Deasemenea Liga Scriitorilor din România nu ar fi fost înființată dacă Al Florin Țene intervenea în destinul lui și printr-o atitudine de revoltă sau marcat de o stare depresivă ar fi renunțat la scris, dar scriitorul și-a acceptat și urmat destinul.

În al treilea rând Liga Scriitorilor Români nu ar fi luat ființă dacă la momentul excluderii sale din Uniunea Scriitorilor, Al Florin Țene nu ar fi avut o activitate literară bogată, prin care să fie cunoscut și o operă literară viabilă, în care trilogia „Insula viscolului” este un roman ce stă la loc de cinste, alături de volumele de versuri, fără această operă nu era posibil ca scriitorul să atragă în jurul său, în doar 2 ani, o multitudine de creatori (constituiți în 22 de filiale în țară și 12 în străinătate), ar fi atras poate doar câțiva scriitori marcați de diferite nemulțumiri, care apoi ar fi renunțat, dar așa cum am specificat istoria nu acceptă termenul „dacă”, iar Liga Scriitorilor din România există și are o istorie datorită lui Dumnezeu care a trasat un destin literar și unui scriitor care și l-a asumat.

Un important aspect relevant de cartea „Cu inima în palmă” îl reprezintă concepțiile literare și percepția asupra scopului vieții, formulate de scriitorul Al Florin Țene în exprimări aparent simple, dar care cuprind adevăratele comori de cuget în-

țelept, disimulate în spiritualitatea autorului. Voi reda aici patru dintre aceste esențe de vastă experiență intelectuală și umană: „De mic îmi plăcea să pătrund frumusețea obiectelor. Le priveam altfel decât prietenii buni la matematică. Ei urmăreau cunoașterea adevărului, pe când eu urmăream înțelegerea frumosului.” (pag. 16)

„Criticul literar provine dintr-un scriitor ratat.” (pag. 34)

„...opiniile criticilor sunt doar păreri lor fie și de cititori avizați. Niciodată oamenii nu au înțeles noutățile. Uită însă câte noutăți a îngropat timpul pentru totdeauna. Și mai uită încă ceva: că noutățile care au supraviețuit de-a lungul vremurilor sunt, aproape fără excepție, tocmai cele care diferă cel mai puțin de ceea ce se numește vechi.” (pag. 32)

„Nu pot spune că nu sunt fericit. Eu știu că sunt, fiindcă esența vieții nu este să fii, ci să știi că ești fericit.” (pag. 6)

În încheierea acestei prezentări a cărții „Cu inima în palmă” redau și viziunea autorului ei asupra viitorului culturii românești în contextul european și internațional: „Decamdată nu avem valori culturale exportabile și competitive. În afară de Brâncuși, Eliade, Cioran și alți câțiva, și aceștia formați în afara țării...Literatura pe care o promovăm nu trebuie să fie scrisă cu mentalitatea scriitorului care a trăit în comunism, deoarece opera aceasta nu poate fi înțeleasă de cititorii care nu au trăit experiența dramatică prin care am trecut.” (pag. 10)

Toate aceste idei, exprimate sincer de scriitorul Al Florin Țene, fac din cartea „Cu inima în palmă” un document edificator pentru înțelegerea concepțiilor ce stau la baza creației literare autentice, care se preconizează că se va dezvolta prin demersul artistic elaborat în viitor.

și Școala cu clasele I-VIII Racovița reprezentată de prof. Ion Crinel Pîrlea. La această acțiune, intitulată sugestiv „Mihai Eminescu la ceas aniversar”, când se împlinesc 160 de ani de la nașterea poetului, au participat elevii instituțiilor partenere, respectiv, clasele a VI-a B și a V-a de la Școala „Vasile Cârlova” Târgoviște, clasele a VI-a B și a VII-a A ale Liceului de Arte „Bălașa Doamna” Târgoviște și clasa a VII-a a Școlii Racovița. Programul a cuprins: fragmente din activitatea poetului (referate,

prezentări audio-video), marele poet regăsit în versurile celorlalți poeți, lirica eminesciană (audiții muzicale, recitări, expoziții de carte și imagini reprezentând copilăria, activitatea, poeziile, picturi ce au fost inspirate din versurile poetului. Momentele audio-video: Revedere și La steaua au fost prezentate de bibliotecar Magdalena Popa.

La sfârșitul acțiunii, atât elevii cât și cadrele didactice îndrumătoare au fost răsplătite cu diplome de Casa Corpului Didactic Dâmbovița.

„Eminescu la ceas aniversar”

Lucian Constantin

Casa Corpului Didactic Didactic Dâmbovița, reprezentată prin bibliotecar Manuela Elena Dragoș, a organizat în data de 15 ianuarie, a 2-a ediție a manifestării dedicate marelui poet român Mihai Eminescu, în parteneriat cu Școala „Vasile Cârlova” Târgoviște reprezentată de prof. Maria Dinulescu, prof. Adriana Măniceru și bibliotecar Magdalena Popa, Liceul de Arte „Bălașa Doamna” Târgoviște reprezentată de prof. Simona Duță

Din biblioteca revistei „Climate literare”

Monica Mureșan

MM: Tot cultură: considerați că oferim un produs cultural exportabil, competitiv. Dacă da, prin ce și cine (valoare, inedit, la modă, special prin culoare locală și/sau specific național?). Referitor la deznaționalizare (prin globalizare): cum ne putem păstra identitatea? Sau asta e doar o sperietură?

AT: Universalismul - a cărui alternativă actuală este globalismul -, este un proiect nu atât recurent, cât constant al omenirii. Un proiect legitim. Autismul intercultural ar putea fi ultima și cea mai drastică consecință a prăbușirii Turnului Babel. Slavă Domnului, există traducătorii, poșta, telegraful, telefonul, radioul, televiziunea, internetul, și astfel limbile diferențiate - ca pedeapsă -, și scrierea nu au rămas inutile. Să sperăm că a trecut vremea sacrificării STRĂINULUI pe țarina înșetată, în arcul unui pod, sau doar fiindcă este străin. Desigur, propria identitate rămâne legitimatoare, și trebuie să începem prin respectul - nu inflația de sine (ca națiune și cultură).

MA: Da, am avut întotdeauna ce oferi lumii. Poate nu am știut întotdeauna cum să o facem mai bine, mai în interesul nostru. Ori lumea nu a știut cu adevărat ce să cumpere de la noi! Valoare avem, management - mai puțin.

FP: Da, noi, românii, am avut întotdeauna "produse culturale" exportabile. Din păcate n-am știut să le "ambalăm" și să le exportăm cum trebuie. Nici ieri și nici azi... Pe Brâncuși, pe Enescu, pe Ionel Perlea, pe Țuculescu ori pe Henri Coandă au trebuit să ni-i descopere și să ni-i impună alții în cultura universală. Oricum am lua-o și din orice punct am privi lucrurile, avem valori cu care să ne impunem în Uniunea Europeană. Avem și culoare și specific național și nu mai vorbesc de inedit. Trebuie numai să ducem o politică culturală mai agresivă (în sensul bun al termenului), mai curajoasă, mai temeinică pentru afirmarea valorilor noastre!

NR: ...Mda, Călinescu spunea că pentru a fi universal

Idei în dialog cu scriitorii

Alexandra Titu, Mihai Antonescu, Florentin Popescu, Nicolae Rotaru

mai întâi trebuie să fii național. N-ar trebui să avem nici un complex în Europa. Locuitorii continentului nu ne cunosc decât din descrieri partizane, din comportamentul gunoaielor ce-au dat buzna peste graniță să se ocupe cu ceea ce făceau și pe la noi - cerșit, șterpelit, violat, tâlhărit - dar asta e altă căciulă. Atunci când ne-au cunoscut (Brâncuși, Enescu, Istrati, Eliade, Ionesco, Vuia, Vlaicu, Grigorescu, Titulescu, Tzara etc.) ne-au recunoscut valoarea și geniul și au spus „jos pălăria”. Nu, nu trebuie să avem remușcări, mai ales când vedem cum se dau premiile la Eurovision, la Cannes, la Hollywood, la Stockholm. Poate după ce ne vom re-europeniza vom discuta de la egal la egal. Până atunci ne vom mulțumi cu marginalizarea, conștientizând care ne e valoarea. Partizanatul și compromisurile sunt străine valorii. Mă mir că nu ne-am lecuit de asemenea manii.

MM: Credeți că suntem provincialii Europei, sau „ruda săracă”? Pentru a avea succes la public cu producțiile noastre culturale - cărțile sau pictura noastră, sau obiectul de artă, de exemplu - trebuie să facem compromisuri? Trebuie să ne adresăm unui anumit public?

AT: Am convenit deja că problema publicului nu este a mea, decât dacă sunt managerul. Ca scriitor practic luciditatea, sau ea mă practică pe mine - dar nu în sensul pieței, ci în sensul problemelor abordate, al instrumentarului creației.

MA: Nu, nu mă tem. Europa este o mamă cu un milion de burice. Dacă unul dintre ele se află la Paris, de bună seamă, altul e la Dor Mărunt! Numai idioții au conștiința provincialismului și asta îi determină să rămână mereu așa...

FP: Da, s-ar putea să fim considerați și așa, provinciali. Pe viitor lucrurile se vor schimba, sunt sigur.

NR: Personal mă simt bine în lumea din care provin, cea rurală, care ne-a dat veșnicia, cum observase Blaga, dar și în lumea fanteziilor mele, care este o copie cu mijloace artistice a celei dintâi.

MM: O lucrare personală de referință sau cu care vă mândriți.

AT: Simpatizez toate creațiile mele, de critică de artă - inclusiv cele curatoriale - și de ficțiune literară. Cea mai recentă publicație ar trebui să fie și cea mai legitimă ca nominalizare. Este vorba despre un volum de povestiri pline de tensiune, reflexive, axate pe transparentizarea fondului mitic - "Vițelul cel gras". Dar probabil cea la care țin cel mai mult este tot o proză - „Șoimul pelerin”. Cea mai cunoscută și comentată este cu siguranță „Experimentul în arta românească după 1965”, catalogul expoziției omonime, bilingv, bogat ilustrat, al cărui coordonator și editor am fost, apărut în 1997, editura Centrului Soros de Artă Contemporană, și urmat în 2005 de volumul cu același titlu, publicat la editura, astăzi dispărută printr-o manevră regretabilă și suspectă a Ministerului Culturii, în același an.

MA: Toate cărțile publicate până în prezent, douăzeci abia, care-mi dau liniștea și convingerea că nu am făcut umbră degeaba acestui pămant binecuvântat. A specifica doar una dintre ele... aş aduce o nedreptate întregului, în favoarea părții.

FP: Greu de ales fiindcă toate îmi sunt dragi. Totuși, fiindcă mă "somați", am să vă spun mai multe titluri din cele peste patruzeci tipărite până acum: Obsesia păsărilor, volumul cu care am debutat în poezie, Viața lui Vasile Voiculescu, Romanul vieții și operei lui Alexandru Odobescu, O istorie anecdotică a literaturii române, Cafeneaua literară și boemii ei.

NR: Chit că iubesc sintagma puțin și bun, nemulțumit că acel bun se tot reportează, am scris mult, ca să am de unde alege. Hachița numărului treisprezece este urmată de hachița de a fi scris atâtea cărți câți ani numără vârsta terestră. Am reușit s-o fac, și dintre acești copii mă mândresc cu vreo cinci-șase cărți de poezie, vreo patru-cinci volume de proză scurtă, vreo trei-patru romane, vreo două-trei tomuri de eseistică, cu una-două cărți de publicistică și cu un volum de aforistică... etc. Sunt un fel de tată-eroin! De ani buni ofer cărțile mele la școlile din comuna natală, elevii premiați le primesc, iar când mă întâlnesc am bucuria dialogului,

dovadă că sunt citit. Cititorii profesioniști, luați cu politica și „gaște/gâștele literare”, mă ignoră, revistele și mass-media „libere”, tot la fel, dar nici eu nu fac altce nimic să mă impun antum. Și eu mă satur uneori de România, dar după câteva clipe de rătăcire și înjurături democratice la adresa mai marilor ei, mi se face din nou foame de acest picior de plai, Belgie a Orientului, gură de rai, cu Micul Paris scăldat de Sena mea Colentina ori de Tamisa bucurășteană numită Dâmbovița. Dar, nu-i așa, cine se iubește se tachinează, nu se trădează și nu se dă pe gratis... investitorilor.

MM: Care a fost cea mai mare nenorocire a României (sau una dintre ele)?

AT Este destul de greu să stabilești un top al nenorocirilor, care sunt însă, în primul rând, de natură istorică și politică. Putem ierarhiza între invaziile mongole și dictatura comunistă sovietică? Probabil că invaziile au fost mult mai teribile, dar mai puțin perenizate. Dacă ne referim la ceva mai profund decât incidentele evenimentiale, ar trebui să ne referim la cârpeala genetică, dar cercetarea contemporană investește metisajele cu calitatea asigurării vitalității și rafinării produsului rezultat. Putem considera disprețul de sine, de contextual și datele autohtoniei o nenorocire - și contra acestei dispoziții ar trebui să ne mobilizăm, fără lozinci găunoase și fără autoamăgiri, și mai ales nu ca închidere în fața universalismului.

MA: Păi, faptul că a fost lo-

cuită din cele mai vechi timpuri, taman unde unii-alții nu ar fi vrut-o să fie. Au mai fost și altele...

FP: ?...

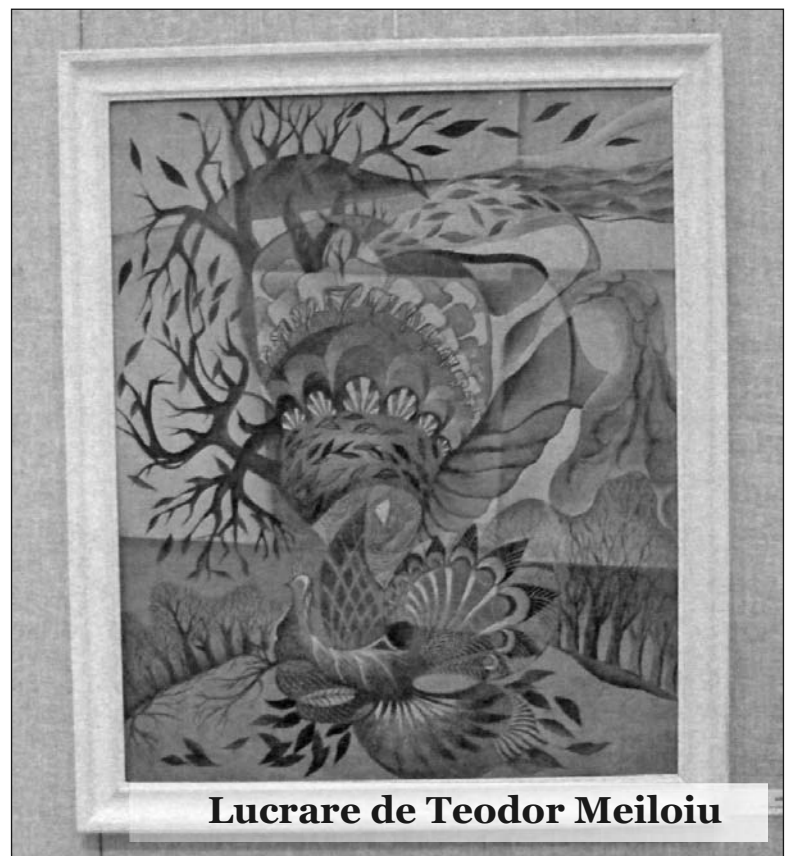
NR: Întoarcerea armelor, care ne-a aruncat în brațele comunismului, și a doua întoarcere care ne-a lăsat cu ochii în soare.

MA: Cel mai mare rău al nostru au fost și rămân luptele intestinale de breaslă. Cu atât mai grav, când vine vorba de intelectuali. Câte orgolii, atâtea prejudecăți. "Gândirea zâmbitoare" a lui Noica poate ascunde și o scârbă de sine, uneori. Pe asta, filosoful de la Păltiniș a uitat să ne-o spună. Ori, a spus-o?

FP: Vedeți și dv. ce fac. Au și obosit, s-au și scârbit. S-au închis într-un fel de cochilie. De ce? Pentru a-și vedea fiecare de ale lui. Și poate și pentru a aștepta vremuri mai bune. Ce să facă? Să se amestece în băltoaca urât mirositoare a politicii? Să facă o gazetărie de trei parale și jocul cine știe cărui bogătan?

NR: Nu, istoria nu și-a trăit traiul, ca să-l contrazică pe Fukuiama, și nici Dumezeu nu e mort, ca să mă pun rău cu Nietzsche. Schimbarea nu înseamnă finalitate escatologică. Așa e devenirea de la Heraclit încoace: panta rhei! În această curgere pot co-exista și chiar contrasta frumos, ca marile construcții de oțel și sticlă alături de clădirile supraviețuitoare unui timp cu durată, deși unidimensional și trecător, modernitatea și tradiția.î

Va urma

Lucrare de Teodor Meiloiu

Poet, pe aripile visului

Florian Copcea

Poet al iubirii, Dan Robescu pare a-și construi poemele din această nouă carte a sa – REZERVAȚIA CU MĂȘTI, asumându-și și subsumându-și un bizantinism ispititor. El devine, dintr-un elan dionysiac, un suflet însetat de absolut, care a găsit în poezie un refugiu unde, numai acolo, ajunge la tăcere pentru a-și explica mai bine de ce neantul este capătul vieții: ”Vin către tine/ cu certitudinea/ că dincolo/ de/ cuvinte/ e iubire,/ e siguranță/ și împreună/ trecem/ în neant/ peste timp” (DRUM ÎMPREUNĂ). Limitat la ”zugrăvirea” unor trăiri interioare, intime, el idealizează, totuși, prezentul continuu efemer, nedefinit.

Poemele lui Dan Robescu, fiecare în parte, compun un jurnal liric în care descărcările afective, reveriile livrești, deschid calea cititorului spre un suflet sensibil, mallar-mean: ”Lasă frunzele/ să cadă / îngălbenite,/ lasă pasărea/ să-și / frângă/ zbo-

rul,/ lasă-mă să/ te iubesc/ dincolo de cuvânt” (MAI PRESUS DE TOATE).

Pentru Dan Robescu poezia este un dar al hazardului, motiv pentru care își ia în serios menirea și valorizează stări existențiale. Desigur, iubirea este, conform confesiunilor sale lirice în care se insinuează un flux fatalist de revoltă față de inevitabila uitare, însăși poezia: ”Liane de gând ne-au/ unit ani la rând/ când ninsorile/ inimii care ne-au însoțit/ au adus vieții/ noastre o lumină, neașteptată de care/ aveam nevoie și care ne/ caută și astăzi/ printre anotimpuri”(LIANE DE GÂND).

Poetul se supune unei pasiuni explicabile: viața, viața pe care o trăiește cu intensitate în căutarea timpului pierdut: ”Iubirea/ aleargă în mine,/ miresmele necunoscute/ iau/ forme/ de flori./ Fericirea e/ nepăsătoare/ și la apariția/ ta/ se preschimbă/ în cântec” (FERICIRE).

În aceste plăsmuiri ale sale, versul devine despovă-

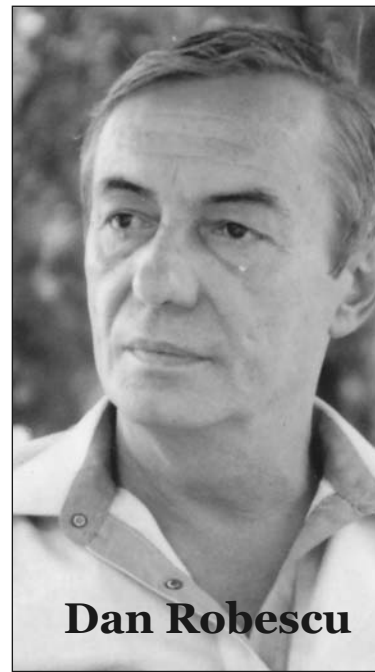
rare, dacă vreți – terapie sufletească: ”Norii negrii se adună/ tunetul sparge liniștea

gândului/ săgeți de foc se adună lacome/ pe pământul fierbinte// Păsările uimite se ascund sub/ aripa verde a pădurii/ ploaia revarsă pletele/ peste lume/ peste suflete prăfuite// Un porumbel a zburat/ din pomul Evei/ către cer/ și ploaia s-a oprit” (SFÂRȘITUL PLOII).

Dan Robescu este conștient de darul său înăscut: ”Am mereu/ numai / grija ta/ hotărât să fii în poemul meu/ lumina așteptată// (LUMINA AȘTEPTATĂ), și de adevărul că numai poetul are dreptul de a spune lucrurilor pe nume, fără prejudecăți și remușcări: ”Timpul coboară pe treptele tăcerii/ în grota întunecată a uitării/ șoaptele se adună sfioase/pentru un ultim gând/ un ultim regret,/ o ultimă speranță/ pentru ultimul poet...”(TIMPUL). Mai mult, el își imaginează un posibil dar pa care indiscutabil, îl poate avea doar cel care

șlefuieste cuvinte: ” Astă seară/număr gândurile/ în gerului meu/Rămân impresionat de/ adevărurile și/ de dorința ta/ oricând/vis/ iluminat/ ca o nedreptate care ne/ iartă” (GÂNDURI DE SEARĂ).

În temei aceleași lucruri se cuvin spuse despre poeziile ”SPERANȚĂ VERDE” (ușor bucoviană), ”NOAPTE DE VARĂ” (care ni-l insinuează pe Lucian Blaga) și ”VA VENI O VREME” (care ni-l amintește pe Ioan Flora), în care Dan Robescu reia obsesiv motivul iubirii. Poetul descrie de fapt un singur ”tablou”, dar din cauza unghiului diferit din care ni-l ”povestește”, el ne induce în eroare și ne facem să credem că spectacolul este mereu altul. Fără îndoială, acest travaliu liric este în favoarea sa. Ipostazele în care ne prezintă ”măștile” iubirii, devin savuroase. Hiperbolizarea stărilor sale sufletește (care ni le transmite și nouă), asigură succesul multor poeme, salvate astfel de ”realitatea care/ indică/ temerile/ atâ-

Dan Robescu

tor gânduri” (IREALITATE).

Din această cauză Dan Robescu rămâne un poet care, acumulând o considerabilă experiență în transpunerea spiritului de observație, va ști întotdeauna să supună timpul prin poezie, convins fiind că numai ”inima ține/ adevărurile/ într-o cochilie”// (NEOBOSITA DRAGOSTE).

În concluzie el este un trecător frenetic spre templul poeziei.

Denisa Maria Bălaj

Florian Copcea

Poetă veritabilă, de structură existențialistă, cultivând un imagism hiperrafinat, aproape inexplicabil la cei 14 ani ai săi, Denisa Maria Bălaj, cucerește în noul său volum – Umbra strigătului, prin modul original, subtil, cu care recompune realitatea. Poezia sa este, așadar, expresia unei revolte împotriva timpului sacralizat: „începe povestea prin care curg, râule,/ și luminează-mi viața și nemoartea/ lăcrimând/ visând/ așteptând” (POVESTE). În inventarul de (pre)texte preferate de poetă predomină râul, pasărea, visul, poetul și cuvântul, semne esențiale ale mitului juvenilității. Lumea din versurile sale, cu foarte expresive

sive prezențe sintagmatice, este fictivă, evident, de aici o resemnare obsesivă greu de descifrat, fascinantă: „la marginea acestui râu/ surle și trâmbițe anunțau/ coborârea în somn/ a ochiului fără aripi păzitor// poetul își strânge la piept metaforele,/ săgeata deviază către cerul/ întins la uscat pe o funie de rufe// steaua lui în țăndări împrăstie licurici”(RÂUL POETULUI).

Denisa Maria Bălaj este de o sensibilitate rar întâlnită. În compozițiile sale epice, în aparență greu de digerat, dovedește pe de o parte maturitate precoce, de invidiat, pe de altă parte un har marcat de complexul po(i)eticii. Nu știi exact câte din tehnicile de vindecare a omului prin cuvânt cunoaște, (am în vedere, iarăși, vârsta), dar – sigur – ea încă mai crede că poezia poate salva lumea de la o inevitabilă tristețe, chiar și de la moarte: „mărturie a strigătului meu/ această pa-

săre albă// turnul lichid/ îmi ascunde taina/ și umblă prin venele mele/ în căutarea gurii/ înflorită de un cuvânt// arsa de nisipul tăcerii/ steaua mea,/ moarte”(TURNUL).

Suntem martori omniprezenți la o ofensivă nejustificată a profanului care, la mai toți poezii, a devenit un leitmotiv al exprimării lor lirice. Făcând abstracție de (ne)experiență poetei într-ale filosofiei, nu se poate, în cazul său, trage decât o singură concluzie: s-a născut (în lipsa unui Dumnezeu conștientizat?) cu un mare talent. Denisa Maria Bălaj destructu- rează elementele poemului, acesta căpătând, astfel, ipostaze dintre cele mai diverse, stranii, deseori tautologice. Acest model de text poetic te obligă să recunoști că poeta refuză rețete poetice în vogă (chiar dacă pe undeva ni-l amintește pe Nichita Stănescu), spre a ne demonstra, dacă mai era nevoie, că are ambiția de a se distanța

de orice fel de lirism preexistent: „am retezat copacul cu păsări negre/din rădăcină/umbră peste râul/în care oprit va fi fulgerul/să am doar eu// între vocea ta și cer se așază/mâinile de ghips ale tăcerii// încep să număr anii”(ISTORIE). Fără îndoială secvențialitatea, rupturile lexicale și textuale întâlnite în poezia tinerei poete, toate la un loc, anunță, discret, atât de așteptata (și hulita!) nouă poezie, gen ”experimentalist”, bazat pe o poetică, a sugestiei, în care jocul real – livresc (promovat de inegalabilul Nichita Stănescu) reconsideră, indubitabil, resursele tradiționale ale lirismului.

Poemul „POEZIA VA VORBI DUPĂ TINE” trădează, cu o simplitate dezarmantă, programul poetic pragmatic al unei poete – fenomen: „vei pleca fără să privești în urmă/ râul și frunzele căzute din copacii albi/ în amintirea ta.// gura mi – un strigăt va sparge în

miez de nucleu// e prima oară când cuvintele/ au să-și așeze trupul/ într-o tristețe de lebădă.” Este acesta, în substanța lui, o ars poetica despre care, repet, nu pot bănui cât înțelege Denisa Maria Bălaj. Nu voi invoca aici meșteșugul spontaneității și nici deseale incursiuni ale poetei prin universuri convențional – prozodice, dar un lucru este cert: versurile tinerei Denisei Maria Bălaj sunt rezultatul unei autentice vocații poetice. De aceea cred că, în viitor, poezia va deveni mijloc, nu scop, în călătoria omului spre eternitate. Nu pot să închei fără să nu remarc că lirica contemporană românească a mai câștigat un exponent. Credem că „POEMUL CĂTRE POETI.” este convingător în acest sens: ”aripi de înger/ în moara cuvintelor.// nestrigate numele voastre/ își pierde urma/ în amintirea pietrelor funere.// poezii vin și mor/ licurici presărând/ în cuvinte.”

Cântul întâi

în sala mare de piatră
a palatului Atnzilor
din Argos.

Scena I

AGAMEMNON,
MENELAU, IDOMENEU,
ATREU

AGAMEMNON: Cu cită înfrigurare pregătirăm strașnica flotă spre a fi ne-nvinsă! O, zi și noapte s-a muncit într-una încît treizeci de sclavi am omorît și-acum ca un făcut de zei în contra-mi, corăbiile toate stau și-așteaptă: Nu pot pleca fiindcă vîntul tace și marea strălucind se veselește, de neputința noastră caraghioasă de douăzeci de zile rîde marea!

MENELAU: Nu te-nfuria, fratele meu, că marea/ne rîde și disprețul pe sub rostruri/și-1 trece parcă spre a spori necazul./Răbdarea învătăată de milenii,/tot ea acum ni-e cea mai bună soată/a îndelungii noastre așteptări./Nu-ți pierde vremea, ci mai vezi o dată/toată formația flotei aheene,/ca-n clipa-n care vînturile clare/or să înceapă, vii, să sufle-n pînze/să plece flota cu grabire mare/spre Troia blestemată și trufașă./ Atunci ne-om veseli cumplit și-om face/petrecerea cea mare de plecare/și din recunoștința noastră da-vom/jertfe lui Jupiter strălucitorul/cel care știe toate-n lumea asta/și bucuroși vom fi de strălucirea/victoriei ce stă și ne așteaptă./Dacă ne-om pierde astăzi nerăbdarea/în timpul luptei, ce ne vom mai face?

AGAMEMNON: Cînd fiecare pe-ale lui le știe, le știu și eu, prea bine pe ale mele! Răspund de flota care stă și așteaptă. Se pierde timp, și nu îmi e tot una dacă plecăm în zori sau niciodată!

IDOMENEU (intrînd grăbit): Gînd bun, vă zic. Victorie la Troia! Urarea asta-mi stă mereu pe buze, iar nerăbdarea care o port în suflet mă chinuie și nu îmi dă astîmpăr.

AGAMEMNON: Ce vești ne-aduci?

IDOMENEU: Aceleași vești. Că vîntul nu se pornește, și noi pierdem timpul și vloga ne-o tocim privind pe mare. întreaga flotă e gata și așteaptă să plece-n larg. De mult toți sîntem gata! Dar vîntul nu vrea să ne sufle-n pînze și așteptarea s-a făcut o boală de care suferim acum cu toții.

MENELAU: Eu cred că zeii dinadins vă lasă a cheltui zadarnic nerăbdarea. Aduceți

jertfe zeilor în grabă și fumul din altare să se urce spre înălțimile Olympului și atunci vîntul pe care îl așteptați atîta puternic se va coborî spre pînze de se vor îndoi catarcele și flota trufașă va ieși din port, pe mare și-n grabă mare va putea pleca spre dușmana cetate a cărei ziduri pe voi, învingătorii vă așteaptă!

(Toți rămîn o clipă gînditori. Intră Atreu.)

ATREU: Ce e tăcerea asta între voi?/Ori vă certarți iarăși, fiii mei?/Ce gînduri negre au coborît pe frunți,/ce umbre vă întunecă obraji,/de nu spuneți nici unul nici o vorbă?/Sau ura între voi s-a coborît/din nou ca o femeie fără suflet?

AGAMEMNON: Doar nu vei vrea să dănuim! că flota nici azi nu va pleca! Timpul se pierde! Eu simt cum mă încege nebunia. Stă vîntul împietrit și îndărătnic și tace ascuns. Corăbiile noastre nu pot pleca și neputința asta ne-ntunecă mereu mai mult simțirea și nu știu ce să fac, și timpul trece a devenit o rană nerăbdarea...

ATREU: Nu-i pricină de nervi și supărare această așteptare... Poate zeii o lasă. pentru a alege timpul, ziua cea bună cînd plecînd pe ape să fie hotărît că veți ajunge ca să învingeți și să vă întoarceți victorioși, cu cîntece și pradă...

AGAMEMNON: Dar nu putem pleca! Mă simt în stare eu însumi să cobor, să suflu-n pînze. Că vîntul, nici măcar o adiere din nici o parte nu ne mai trimite. De aceea cred că zeii, dimpotrivă, sînt supărați și ne-au sortit pedeapsă, iar dacă nu le vom aduce jertfe n-o să mai plece flota niciodată!

IDOMENEU: Nu fi naiv! Censeamnă niciodată?/Doar nu vei fi pierdut de-acum speranța/în viitor. Ești faima vitejiei,/tu cel care înspăimînti pînă și marea/de ți se așterne blîndă la picioare/și cînd te mîinii marea nu mai rîde,/iar păsările își coboară zborul!/Tu cîntecele mării le prefaci/în cîntec al izbînzilor purtate./Nu-ți pierde firea, asta nu se poate./Da, zeilor să le aducem jertfe! Să-i îmbunăm astfel pe fiecare și vîntul ne va dărui plecarea.

AGAMEMNON: O, dacă jertfe zeilor le trebuie, eu însumi de-mi vor cere am să fiu o jertfă pentru a ne trimite

vîntul și flota să pornească-n larg pe mare.

ATREU: Vă sfătuiesc să mai aveți răbdare. Cu graba asta, nu v-ascultă zeii. Iar vîntul nu va coborî spre pînze (ci dimpotrivă, o să vă facă în ciudă, iar cînd spre mare vor sufla rafale voi de nimic nu veți mai fi în stare.

MENELAU: Ușor de spus! Dar timpul, timpul trece și nu-i de loc spre bunul mers al luptei. Întîrzierea asta ne-firească face ca totul să ne stea împotrivă!

Scena II

AGAMEMNON,
MENELAU, IDOMESEU,
ATREU, IEIGENIA

IFIGENIA: Eu singură sînt care să mă bucur că întîrzie mereu, mereu, plecarea. Eu văd că vîntul, vă stă împotrivă, dar te iubesc atît de mult, părinte, cum doar pe soare îl iubește zarea și fără tine viața mi-e pustie, pustiu și gol îmi pare-ntreg palatul cînd nu răsună vocea ta aicea. Iubirea mea e mare fără țarmuri îmi ești atît de drag, că întristarea cum pleci, mă copleșește ca amurgul cînd îl dezleagă tainic depărtarea. Nu mai pleca! Ce rost are plecarea cînd eu te vreau aici, mereu pe-aproape ferit de lănci dușmane și de moarte. Oare-i mai tare azi trufia voastră decît iubirea sfîntă a unei fiice?

AGAMEMNON: Copila mea, tu-mi ești răsfațul zilei și murmurul neconținut al mării! Azi urlă-n mine în crîncenat un demon al neputinței și al ne-ndurării! Am să mă-ntorc victorios în Argos întreg Epirul să mă preamărească și toată gloria să ți-o dărui ție, pe umerii tăi puri să strălucească! Tu nu știi ce e pentru regi mîndria nici pentru zei, trufia ce înseamnă, la ce urcușuri și la ce canoane setea de glorie neconținut ne-ndeamnă! Dar, du-te și te plimbă prin grădina care te-așteaptă cu privighetori, în colivii de aur printre ramuri și ca să cînte mai frumos sînt oarbe!

IFIGENIA (uimită): Cum oarbe?! Ne-ndurarea de ostaș și vitejia, tu ți-ai măsurat-o cu-aceste firave copile ale cerului? Și le-ai scos ochii? Nu pot crede! Cum?

AGAMEMNON: Cu fierul înroșit. De nu mă crezi, mergi în grădină și vei auzi cîntecul lor sfișietor că pentru ele tot timpul noapte a

rămas și știi că ele noaptea cîntă, draga mea.

IFIGENIA: Privighetori, cel mai frumos cîntau în zorii zilei. Pentru ele zorii nu vor mai fi!

AGAMEMNON:: Ei, bine! Du-te acum...

IFIGENIA: Dar vreau să știu de-ți mai iubești fiica, sau poate nerăbdarea spre plecare te face să-ți uiți pînă și copila de care spui că-i raza ta de soare? De ce ten-crunți? Sînt foarte supărată și îmi e milă de privighetori... (Iese din sală).

AGAMEMNON:

Mi-e mult mai scumpă decît o comoară,/sufletul meu e numai viața ei,/o sorb din ochi și pentru ea, o lume/aș înfrunta-o dîrz și chiar pe zei/i-aș înfrunta dacă i-ar sta în cale...

Fără de pasul ei trecînd prin față-mi/mi-e ziua grea de supărări și griji/atît de dragă-mi e că mi-aș da viața spre binele și fericirea ei.

ATREU: Orice părinte ar face tot la fel pentru copilul său.

MENELAU (cătrec Agamemnon): Și te iubește pînă-ntr-atît, că n-ar măi vrea să pleci. Se teme pentru tine, fiindcă știe că lupta și furtuna nu-s distracții de pe la care întotdeauna teafăr să te întorci ca să-ți revezi copiii. (Se aude un foșnet printre ramurile pomilor din grădină)

IDOMENEU (sărînd bu-

Gheorghe Palei

curos la marea fereastră): Victorie! S-a pornit o adiere prin frunzele grădinii trece vîntul — veniți, fereastră este larg deschisă și vîntul sună-n frunze în timp ce plîng privighetori, lui Agamemnon, oarbe. (Toți se grăbesc la fereastră, spre a se bucura de îndurarea vîntului. Foșnetul însă încetează)

AGAMEMNON (dezamăgit): Vi s-a părut! Vîntul a stat și marea, priviți cit poate fi de liniștită! Și pînzele corăbiilor noastre la fel ca pînă azi, stau tot căzute. Mai e de așteptat! O tresărire de bucurie mi-a trecut prin suflet..

ATREU (privînd prin fereastră): Dar ce-i acolo? Ce văd? Ifigenia stă-n iarbă, așezată jos și plînge!

AGAMEMNON: De ce să plîngă?

ATREU: Știu și eu de ce? În rochia ei albă-n iarba verde zeită parcă-i. S-o chemăm încoace ca să ne spună singură necazul care-i întunecă această zi-nsorită... (Agamemnon trimite un sclav, să o cheme pe Ifigenia.)

Lucrare de Teodor Meiloiu

Cu Eminescu la Cernăuți sau... Rătăcirii pustiitoare în sufletul străbunilor

Sorin Popescu

Ne va fi fost dat să fie numai astfel. Nu putem, poate nici nu ar trebui să știm ceea ce ne va aduce chiar ziua de astăzi, pe parcursul ei. Vine o zi în care, ca și un trăsnet pornit din senin, află că pașii te vor duce departe de perimetrul tău obișnuit. Că tu, un fiu al poporului tău, aflat la două decenii după comunism și la veacuri departe de străbunii tăi, cei care au generat istorie cu sabia, cu plugul și cu mistria, vei trece pe urmele pașilor lor. Cine ar fi putut prevesti că, același eu, subsemnatul, va străbate aceleași meleaguri pe care, mai întâi, Măria Sa, Ștefan cel

„fără a prinde chiar de veste” află că duce-mă-voi exact în acele sfinte traiectorii. Mai întâi la Cernăuți. Cei care orânduiri smulgerea mea dintre cele obișnuite fuseră, într-o ordine de sus aleasă domnii Sorin Ioniță, Ducu Mihai, Ionel Florea, Claudiu Duică, Alexandru Chirițescu, Aurel Gădescu, Dan Goideșcu și Dan Mihai, care hotărâseră în luminiscenta unor obiceiuri ale domniilor lor de a descinde incursiuni în lumile străbunilor noștri de dincolo de actualele hotare ale României. Sigur că a fost vorba de un eveniment care ne este, și rămâne-va drag și scump. Și urmașilor noștri, cel de la 15 ianuarie. Cu 160 de ani în urmă se năș-

străină. Cu câtă bucurie te întâmpină fiecare dintre ei, câtă strălucire plutește pe chipurile și în sufletele lor, cum diamantele scânteiază direct din ochii lor către tine, n-ai să afli, n-ai să-ți imaginezi, n-ai să vezi decât și numai acolo. Cei mai mulți dintre ei sunt credincioși ai domă nouă, poate cu mult mai amplu în profunzime, dar de rit vechi ortodox. Ei sărbătoresc toate cele sfinte dintre ani cu 13 sau 14 zile după noi. Această.. nepotrivire de zile ne-a oferit nouă prilejul să parcurgem valuri de emoție de neuitat. Într-un sat ceva mai mare ne pomenisem în mijlocul zilei de colindat. Pe o scenă un grup de copii veniseră cu Plugușorul. O fetiță de cam 10-12 ani da glas Plugușorului cel vechi și îndelungat, cu toate strofele din moși și strămoși, cu „aho-aho” și cu „mânați din zurgălăi și bice măi!”. Ca niște lemne înțepenite primprejur, holbam și noi ochii, că nu era de crezut. Iar cel mai corpolent dintre noi, cam ce credeți că făcea? Iaca, plângea. Ceilalți ne-am stins câte o lacrimă, ca și când ar fi fost vreo necuviință, ca om mare, să mai și plângi, chiar dacă nu te bate nimeni. Or fi, niscaiva lacrimi contra altor lacrimi. Te pomenesti că și noi le-am oferit ocazia să ne întâmpine cu lacrimi. De sinceritate și de bucurie. Nimerisem și stăturăm la întreg simpozionul eminescian de la Cernăuți, care se întinse până la orele 16:00. Colegii din grup s-au consfățuit să-mi ofere mie cinstea de a rosti câteva cuvinte în peisajul prestigioasei întruniri. Totul a fost pe nepregătite și este posibil ca imensa emoție

care m-a năpădit să se fi împrăștiat și printre cei prezenți. Nu sunt un eminescolog, măreața sa operă poetică fiind pentru mine o povară de a trece înspre versul următor, întrucât percepția mereu o lua razna, punând în evidență nebănuite orizonturi. Ceea ce am și mărturisit. Dacă vreodată voi fi reușit să adun câteva vorbe pe hârtie și acele să nu se împungă unele pe celelalte, meritul decurge din publicistica eminesciană pe care am descoperit-o în facultatea de jurnalistică și

moment al existenței sale fizice, înconjurat de un fel de aură, Eminescu s-a retras din lumea reală, o singură dată și odată pentru totdeauna a slujit poporul român. Nimic dintre cel materiale nu l-a mai interesat. A ars cu intensitatea unei supernove. Apoi a ostenit și s-a retras. Noi n-am fi rămas și pentru subsemnatul, acum, după o îndelungată existență ar fi suficient dacă aș fi doar acceptat ca unul care doar atâta a reușit: să își poarte pașii pe aceleași cărări înobilate veșnic de umbrelul său peste toate visele, destinele și mai ales peste toate durerile poporului său. Căci noi suntem cu voia Sa poporul său și nicidecum și niciodată altfel. Cu siguranță că din politețe fusei aplaudat, ca de altfel toți cei care s-au învrednicit cu cuvintele și înaintea mea și după. Apoi pornirăm să vedem meleagurile, drumurile și măcar unele dintre cetățile, bisericile ridicate de Ștefan Măria Sa. Și noi umblarăm peste acele pietre ale drumurilor, pipăirăm zidurile seculare și lăsarăm sufletele noastre să resimtă sunetul buciului care îi chema la luptă pe strămoșii noștri împotriva urgiei care venea dinspre meleaguri stăpânite de prea mulți lacomi, haini și

Mare, se duse să ofere dușmanilor pieptul său spre tăișul sabiei sau firul rece al morții, care ar trebui să fulgere și viața celui/celor care ar încerca să ridice vieți în rândurile poporului român. Nu mai am, nici nu am avut vreo urmă de îndoială că numai Dumnezeu orânduind ca peste alt timp rutele Marelui Voievod să fie nestrăbătute de Rapsodul neamului. Că nu putu fi vorbe despre vreo potrivire a unor pigmei, epigoni sau... umbre pre pânza vremii, care să fi conlucrat în așezarea poporului român sub lumina veșnică a doi luceferi nepieritori: Ștefan Măria Sa și Eminescu. Și

tea Eminescu. La Cernăuți, ca elev de aleasă inteligență și scripore, de genialitate, învăță, pe nerăsuflăte, printre altele, și limba germană. Am fost și noi acolo la simpozionul organizat în omagierea zeului poeziei românești. Am auzit acea formă a limbii române care a rămas în trăsăturile ei fundamentale, ca și pe vremea lui Eminescu. Cuvinte pline de sens și de savoare răsună și astăzi de pe buzele românilor de acolo. Și din vibrația acelor vorbe întrezărești, până la monumental în final, durerea lor că ei, pe pământurile străbunilor, dintotdeauna ale străbunilor lor, ei se află în țară

care rămâne cel mai strălucit model nu doar în arealul de circulație al cuvintelor noastre, ci unul de reverberație mondială dacă alte națiuni l-ar traduce pe Eminescu jurnalistul. Am susținut, dar nu am nicio dovadă, că la un

doritori de averi, jefuite din cârca acelui neam al românilor din care noi ne tragem obârșiile aflate într-o veșnică ordine: Dumnezeu, Ștefan - Domnul demnității și Eminescu - durerea poporului român.

Poeme din volumul în curs de apariție “Țărâna orbilor” de George Lixandru

Viitorul începe acum

Motto: Viitorul începe acum

Nu o să mă mai întâlnesc cu primăvara de acum.

Nu se va mai întoarce. Demonii gri și-au înțepenit privirile între noapte și zi
croind ziduri de ceață
singurei speranțe care mă mai ține în viață.

Viitorul începe acum.

Vor mai veni și alte primăveri
alți demoni cu ochii vineții
și florile mii vor smălțui lumini
și ace de spini.

Luceferii vor ținti și ei
spre un viitor
al lor,
răsăritul va avea și el nevoie de un nume,
iar rugile
din atâta tăcere
vor rugini în lume.

Aș fi vrut,
să fiu
mai mult decât o idee-n pustiu:
doar un biet poet
robit cuvântului
în primăvara-iarnă
a dorului.

Un pumn de vorbe

Nu mai comunică poteca dintre noi,
Corbule !
Buruienile ne-au sufocat poemele;
cuvintele cu care ne vorbim
nu mai au spațiu.
Aerul
ce se izbește de chipurile noastre
nu mai are sânge.
Ne stingem, Corbule !
printre toate gândurile noastre
hălăduiesc
miraculoasele file ale singurătății.

Lângă atâtea fluvii de cuvinte
se odihnește furtuna, Corbule,
iar la ușa înzăpezită a Bojdeucii
trupul buruienilor de-alt’ dat’
își înaltă degetul arătător
spre umerii albi ai tăcerii.

Nu mai comunică poteca dintre noi,
Corbule !
Nici Creangă nu mai trece pe aici.
Chipurile noastre nu mai au sânge.
Ne stingem ușor, Corbule,
aruncând unul spre altul
ultimul pumn de vorbe
pentru nu știu care viitor.

Un gând trădător

Cum să mă mai împac cu tine,
gând trădător !

Ai umbrit și țipătul acestui poem;
cuvintele bezmetice s-au îngrămădit
în lanțurile în care erau gata ferecate.

Ce cuvinte mi-ai dat astăzi, Doamne!
Cum să le împerechez?
Cum să le fac să se ridice în largele sfere
precum rândunelele?

Înot în fluviul din mine supus,
sub această salcie de cuvinte
care mă tot minte
c-un plâns.

Ce vis străin mi-ai dat astăzi,
Doamne!
Nu mai pot să mă încred nici în Tine.
Doar această salcie de cuvinte
mă minte,
mă minte
că-i bine...

Proprietarul fără acte

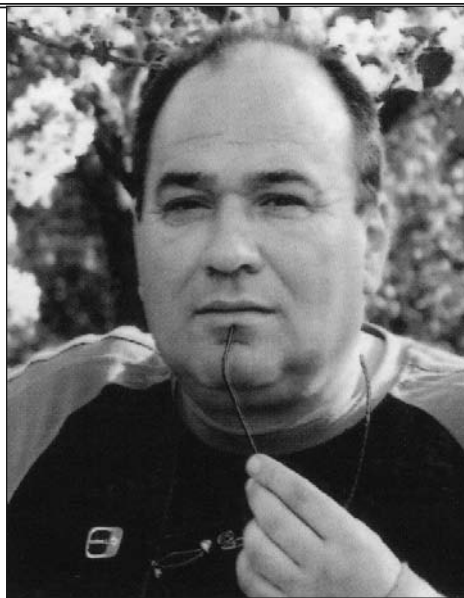
Păși-voi pe vreo nouă
bucată de pământ,
acolo unde
măinile albe ale poeziei
alcătuire de trup
să nu fi început?

M-am născut
odată cu primul cuvânt
scris.
Sunt foarte tânăr
mama nu mai este
să-mi spună că-i seară,
nu-i mai simt pe umăr
umbra ca de lună, ușoară...
Cerul o ține
și, grele,
straiele vorbelor
mă împresoară.
Sunt aici pe știutul pământ
mai singur ca ieri,
ca azi,
și ca poimăine, poate...
Lumea ca pe-o apă mă-nvolbură.
Sunt proprietarul fără acte
al unei ruini
intacte.

M-aș despărți

M-aș despărți de numele meu
înscris în certificatul de naștere,
de închisoarea mea sufletească
și de tot ce am agonisit.
M-aș despărți de Blejoi,
de gropile pe care le-am săpat
în cer,
de mama,
de tata,
de rugăciunile zilnice
și de tot ceea ce am.

M-aș despărți de respirarea mea
leneșă,
de zecile de taxe ce mă urmăresc,
de ura asta vie-amară
ce mă înconjoară

și mă curtează smerit,
cu surâs ipocrit.

M-aș despărți de trupul meu de iască,
de închisoarea mea sufletească,
de Blejoi,
de mama,
de tata,
de voi,
vorbe cu gustul veninului
din stearpa livadă
a destinului.
Sunt gata să las totul...nimănuî.
Însă iubirea, cui?

Atâta cunoaștere

Până la urmă, cuvântule,
cum să mă mai lecuiesc
când talpa țării mele
a putrezit,
cand sufletul îmi e tot mai sărac
și minciuna
a prins rădăcini
în toate limbile lumii
iar pământul stă cu gura căscată!

Până la urmă, cuvântule,
nu mă mai pot aduna
încercând să mă ascund
de mine și de ... dragostea ta.

Până la urmă, cuvântule,
cum să mă mai lecuiesc
așa cum sunt – rătăcit
în atâta cunoaștere –
în vreme ce esența fericirii

nu mai este de aflat
printre oameni știind doar de-o naștere!...

Doar picătură

Ce mâini și pentru cine
vor mai aprinde mâine lumânări
în amintirea ultimului ieri?

Cine va mai deschide scrisorile
cu adresant necunoscut?

Cine vor fi însetații
neștiutori de ploi
care vor scrijeli
în fântâni secate
până hăt-departe,
în timpuri nezidite
semne dintr-o viață
plătită cu moarte?

Cine va răscoli în rănilor pietrelor?

Ce spirite vor locui
în imaginea lichidă a unei foste lumi
în care, poate,
vom fi fost și noi –
semn de singurătate,
de dragoste,
de ură,
în ploile de stele –
doar picătură...

În zigzagul fulgerelor

**Motto: Oriunde sunt,
se face frig**

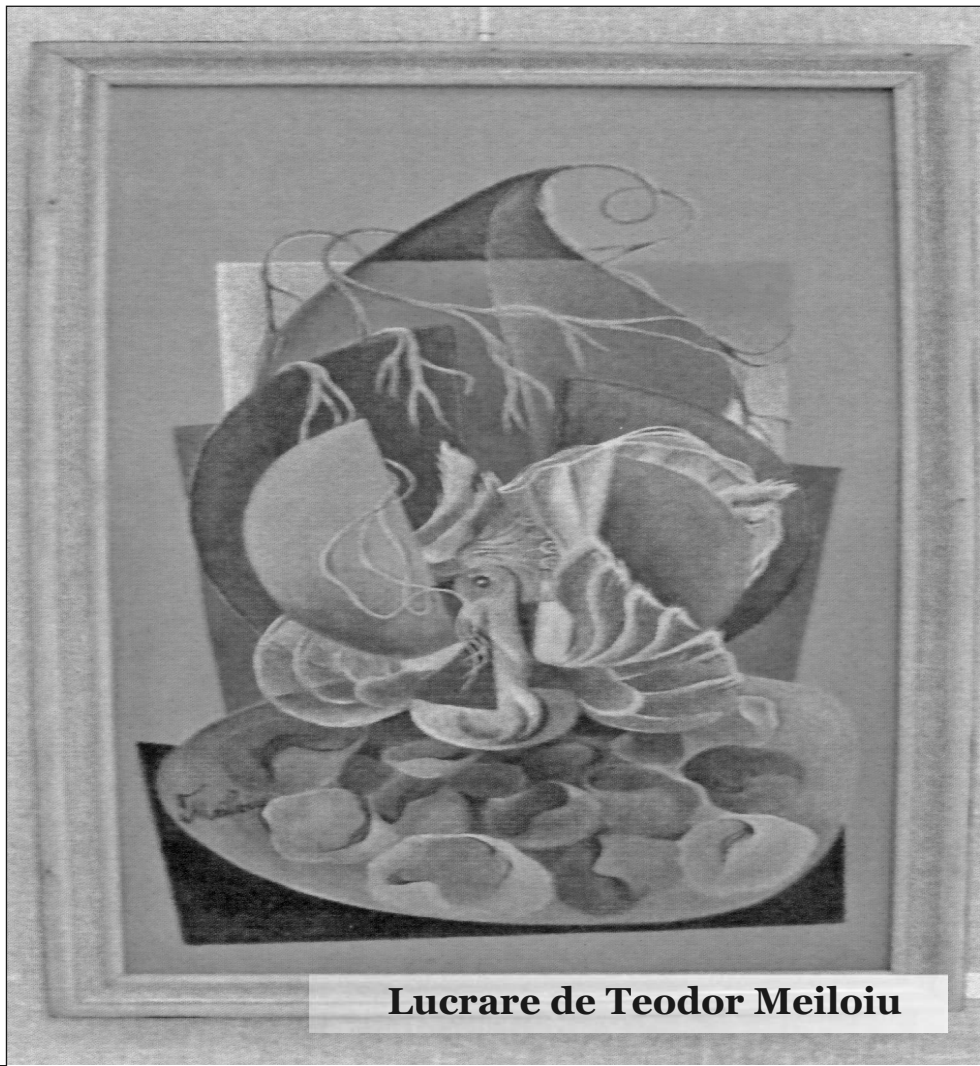
Midas cu semn schimbat,
toate lucrurile pe care le ating
devin lut înghețat.
M-am răcit de la o vreme îngrijorător.
Îmi citesc temperatura în zigzagul
fulgerelor.

Oriunde sunt, se face frig.

Sunt măsura gerului.

Locul
unde tăcerea mea de rezervă
se face boltă
seamănă cu indiferența.

De ce toate lucrurile
pe care le ating eu – meșter faur
devin lut înghețat
și niciodată aur?

Lucrare de Teodor Meiloiu

Melania Cuc

Apărută la finele anului 2009, cartea semnată de Ionuț Caragea și intitulată, paradoxal, GUGU AMNEZIC, pare să fi intrat deja în conștiința cititorilor de poezie contemporană. Cu o copertă superbă , care se potrivește cu textul, grafică realizată de Vlad Tulburea, cartea de față deține toate atuurile pentru a fi pe lista cu nominalizările pentru un premiu internațional de poezie.

Constantin Miu , în pre-

Cartea la raft

Ionuț Caragea și „Guru amnezic“

față, și Agela Furtună, în postfață, girează prin prezentările făcute o carte care are deja viitor. Într-o manieră elegantă, prin notă lirică modernistă dar fără vulgarități și rîcoșuri care să deranjeze bunul simț, Ionuț Caragea ne demonstrează și în cea de-a 14 –a carte a sa, că lumea în care trăim ca într-o cutie de conserve, poate fi descifrată, poate fi catalogată dar mai ales poate și trebuie să fie iubită. Teme dintre cele mai tulburătoare din saga vieții, puncte abia descifrabile dintr-o memorie colectivă, toate sunt detalii care vin și se prind în poem pentru a ne evidenția o Lume.

Viața mustește printre rândurile poemelor, care, multe dintre ele, se doresc a fi de-o acuratețe aproape științifică, ca trasate din riglă. Poetul nu doar privește lumea reală, o trăiește pe viu ca pe o experiență personală și care îi dă dreptul să tragă concluzii. Nu o face la modul didactic, sfătos și declamator, o face într-un soi de procesiune aproape religioasă pentru care Nașterea unui Poem este cel mai frumos lucru din lume. „Există cuvântul în fața căruia oamenii să moară fără să plângă....”, Poetul nu pune întrebare retoric, el intuiește magia care face dintr-un om obișnuit unul nemuritor.

Iubirea! Singura forță care poate sta dinaintea Morții cu capul sus, senină și chiar vicotrioasă. Pentru un poet tânăr, cum este Ionuț Caragea, dar cu o experiență de viață vastă, cultură solidă și cu o voință sisifică, poezia este aliajul pe care îl topește în retorta sufletului, apoi îl toarnă în matricea grijilor pentru universalitatea omnirii. Nu pentru sine însuși trăiește extazul și agonia poemului, nu pentru persoana sa se luptă cu nimicnicia. „Sufăr de foamea altora”, spune într-un context în care, pe stradă tot mai puțini oameni se uită în ochii unui om care cerește vise nu pâine.

O baladă frumos înche-gată este cartea aceasta, pe care, ca niște persoane care credem că deținem la dege-tul mic informația planetară, universului...trebuie să o citim pe îndelete, să revenim pe pagină, pentru a ne demonstra că GURU AMNE-ZIC nu este doar o metaforă. Ionuț Caragea stăpânește arta scrisului, are vocația de poet în sânge, iar ceea ce re-zultă din paginile cărții ace-steia, sunt mostre de matritate poetică certă. Felicitări, Ionuț Caragea!

Regele Mihai I

Emil Perșa

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI I intră în PALATUL ELISABETA să o întâlnească pe REGINA ANA de PARMA și BURBON în SALA CONSILIULUI de COROANĂ să-i dea un Crin alb și un trandafir roșu culeși din GRĂDINA ZÂNELOR pentru EA în zori. În aerul albastru de sub fereastra libertății se aude CLOPOTUL De Aur ce bate în CATEDRALA NEAMULUI ROMÂNESC ce-i construită Pe Dealul Patriarhiei pentru românii ortodocși în Orizontul cu Arbori seculari înverziți sub CERUL ÎNVIERII REGELE MIHAI I intră în Biblioteca Culturii să-i vorbească PRINCIPESII MARGARETA despre CARTEA DE ISTORIE și despre DINASTIA DE HOHENZOLERN-VERINGEN tipărită pe CARTONUL ALBASTRU cu litere de aur să strălucească în SĂRBĂTORI. Când vine seara se întoarce în SALA IUBIRII PATRIEI Să se așeze pe TRONUL ROȘU lângă un Lămâi cu fructe Coapte să semneze un DECRET REGAL pe HÂRTIA PRIMĂVERII.

REGELE MIHAI I urcă în TRENUL DIMINEȚII să călătorească pe DRUMUL RĂZBOIULUI Anilor redescoperiți de NOI în CALENDAR Să coboare în Gara din ALBA IULIA sub Cupola Razelor ce Plutesc feeric în MAREA UNIRII. De pe trotuarul asfaltat în trecut privește drapelul roșu-galben-albastru ce flutură în Balconul Dorului de STRĂMOȘII NOȘTRI să-i lumineze EPOCA MODERNĂ sub un CURCUBEU, Vine pe TERASA LUMII DE MÂINE să se așeze la Masa Sărbătorii Religioase să citească BIBLIA și un Poem Istoric lângă Vaza cu Bujori înflorită în IUBIRE. A doua zi pleacă în PIAȚA LIBERTĂȚII să intre în MUZEUL DE ARTĂ a ISTORIEI Să privească HARTA ROMÂNIEI MARI desfășurată Pe SCRINUL NEGRU lângă un SEMIZEU.

REGELE MIHAI I s-a întors în CASTELUL PELEȘ Să se așeze la MASA VOIEVODULUI MIHAI VITEAZUL Să-i scrie o scrisoare REGINEI ELENA, MAMA SA Să iubească în zile și nopți ORAȘUL SINAIA s-a născut. Se duce sub OGLINDA MEDIEVALĂ să aprindă CANDELA ALBASTRĂ Să ilumineze ADEVĂRUL ISTORIC și Cărțile Vechi tipărite în LIMBA ROMÂNĂ, În 1 DECEMBRIE de ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI Coboară din TAXIMETRUL ALBASTRU DACIA-LOGAN Să ducă un COȘ CU TRANDAFIRI ROȘII ȘI ALBI la MONUMENTUL SOLDATULUI NECUNOSCUȚ. Să vină pe BULEVARDUL EROILOR ce-au luptat pe

FRONTUL VICTORIEI de la MĂRĂȘTI și MĂRĂȘEȘTI Să privească CRUCEA DE AUR ce strălucește pe TURNUL BISERICII ORTODOXE să bea apa vieții de azi dintr-o FÂNTÂNĂ.

REGELE MIHAI I vine de la ODESA să întâlnească ARMATA ROMÂNĂ ce-a luptat la COTUL DONULUI și la STALINGRAD Să le vorbească Soldaților despre eliberarea BASARABIEI și BUCOVINEI DE NORD sub cerul luminat de STRĂMOȘII NOȘTRI înviați de VISUL DE UNIRE, Bat CLOPOTE DE AUR în CETATEA ALBĂ să se audă la CERNĂUȚI și la CHIȘINĂU și în ORAȘELE LATINE construite Între PRUT și NISTRU sub CERUL RĂZBOIULUI în aerul cu Gloanțe căzut pe BERLIN sub Soarele răsărit Să lumineze PRIMA ZI DE PACE pe-o COLINĂ, REGELE MIHAI I s-a întors din EXIL în ROMÂNIA să trăiască cu FAMILIA REGALĂ în Castelul Adevărului să le dorească românilor Un MARE VIITOR ÎN ZĂRI DE STRĂLUCIRE, CREȘTINII ORTODOCȘI și CREȘTINII GRECO-CATOLICI Vin să-l întâlnească pe REGE în CURTEA INTERIOARĂ a TEMPLULUI SFÂNT construit pe Strada MIRCEA ELIADE să-i ducă pe TAVA DE ARGINT SARE și o PÂINE Când intră în GRĂDINĂ. REGELE MIHAI I vine în SALA UNIRII să se așeze la MASA ISTORIEI CONTEMPORANE sub TABLOUL REGELUI FERDINAND I să privească HARTA ROMÂNIEI MARI desfășurată pe-o Pânză roșie-galbenă-albastră, Să iubească Viața Românească în Patru Anotimpuri în aerul Magnetic ce-l respiră SENATORII și DEPUTAȚII în PARLAMENT Lângă florile luminii înflorite între două ICOANE SFINTE pe Un TEZAUR. Pe coridorul larg ce duce spre BIBLIOTECA CULTURII GRECIEI MODERNE se întâlnește REGINA ANA Să-i dea în dar sânziene și șapte spice de grâu Lângă focul roșu aprins sub Fereastră, Pe SCRINUL DE CEDRU adus de FRAȚII BUZEȘTI, Căpitanii și verii Voievodului MIHAI VITEAZUL se află COROANA DE OȚEL a REGILOR ROMÂNIEI lângă o BIBLIE și o EVANGHELIE să-i fie dor de lumina sfântă dintr-un ALTAR DE AUR.

REGELE MIHAI I se duce pe Bulevardul DIMITRIE CANTEMIR Să se oprească la STATUIA ÎMPĂRATULUI TRAIAN Sculptată în bronz, marmură albă și granit roșu Să viseze viața lumii de mâine sub focurile de Artificii aprinse în PIAȚA PARLAMENTULUI Să plutească în PRIMELE IUBIRI.

Virginia Meheș

Nu este un joc de cuvinte. Este titlul unui nou volum de poezie, sugerând, poate, că marile bucurii sunt învăluite de o inefabilă tristețe, aparți-

1995, a mai lansat aici câteva cărți în prezența unui public numeros. Moderatorul întâlnirii, scriitorul Florentin Popescu, face oficiile de gazdă prezentând cartea și autoarea și salutând prezența d.lui dr. Luan Topciu, secretar I la Ambasada Albaniei din București, a dnei consilier Nazi Aronia de la Ambasada Georgiei din București, precum și a unor scriitori din București și din provincie.

Bucuriile triste/ Gëzimet e trishtme este o ediție bilingvă, română-albaneză, apărută la Editura Kriterion din Cluj-Napoca într-o formă grafică ireproșabilă și reprezentă „o punte între culturi, care apropie oameni și suflete”, după cum remarcă doamna Elena Diatcu, redac-

și face un laudatio pentru autoare, traducător și editură, uluit de frumusețea cărții, de acest eveniment excelent într-o zi excelentă. Nu în ultimul rând este amintit traducătorul cărții, Baki Ymeri, care a tradus un mare număr de autori români în albaneză, dar și mulți autori albanezi au avut șansa, datorită lui, să fie cunoscuți de publicul cititor român. Scriitoarea Passionaria Stoicescu evidențiază faptul că „este o bucurie să constatăm

titlu de carte al poetei, apărut anterior. Dl Vasile Căpățână, poet și conducător al cenaclului „Ideal”, a produs o mare surpriză în sală anunțând, pentru data de 18 decembrie – ziua de naștere a poetei, lansarea unui nou volum al acesteia, 101 Poeme, în cadrul colecției Ideal, scos la editura Biodova pe care o conduce. În continuare, scriitorul Florentin Popescu menționează caracterul deosebit al manifestării imprimat de personalitatea

abilitate”. Printre cei prezenți în sală i-am mai remarcat pe: Zaira Samharadze, poetă, prozatoare și traducătoare georgiană stabilită în România, Nicolae Grigore Mărășanu, Gheorghe Istrate, Emil Lungeanu, Mihai Antonescu, Monica Mureșan, Titi Damian, Vasile Moldoveanu, George Corbu, Ioana Sandu, Viorela Codreanu Tiron, Grigore Grigore, Adnana Călinescu, George Peagu etc., care au ascultat recitalul de poezie al actriței Doina Ghițescu, ce a început cu „Rude de sânge”.

În final, poeta Victoria Milescu a mulțumit celor prezenți pentru participare, pentru cuvintele mult prea generoase, povestind că a călcat pe pământ albanez, într-o excursie, unde și-a impresionat ghidul și companionii amintind de poeți ca: Sali Bashota, Haxhosaj, Merita Bajraktari, Jusuf Zenuhaj, Leom, despre care știa din cărțile cu care a alimentat-o Baki Ymeri, și despre care a scris articolele publicate, în majoritate, în revista „Sud”. I-a mulțumit în mod deosebit dlui. Luan Topciu, prezent în carte cu traducerea unui text în albaneză, dar și lui Baki Ymeri, căruia i-a oferit un cadou adus din Albania cu însemnele acestei țări. Lansarea Bucuriilor triste - o bucurie împărtășită cu prietenii și sărbătorită cu un pahar de șampanie !

Bucuriile triste

nând poetei Victoria Milescu, a cărui lansare a avut loc joi, 10 decembrie 2009, ora 13, la Uniunea Scriitorilor, Sala Oglinzilor. Atât poeta cât și versurile sale se bucură de multă apreciere, dovadă – sala arhiplină de oameni și flori, într-o zi de iarnă cu soare strălucitor. Prietenii și cei care iubesc poezia au venit la acest eveniment într-un loc încărcat de frumusețe și istorie. Autoarea, membră a Uniunii Scriitorilor din

tor al Editurii Kriterion. Dl. dr. Luan Topciu, critic literar, vorbind într-o limbă română perfectă - și-a luat doctoratul în filologie în România, a remarcat rădăcinile comune ce-i leagă pe români și albanezi, care ne sunt „rude de sânge”. Dl. prof. dr. Gelcu Maksutovici, președinte-fondator al Uniunii Culturale a Albanezilor din România, întărește faptul că această carte reprezintă o punte de legătură sui-generis

că, încă, apar cărți de valoare, remarcabile din punct de vedere al conținutului și prezentării grafice. Cartea este un pașaport pentru frumos dintr-o limbă în alta”, iar despre poetă spune că este „o Victorie a victoriei”.

Dl Constantin Carbarău, redactor-șef al revistei „Sud”, unde autoarea colaborează de 10 ani cu o pagină de critică, întreabă tendențios „Cum este un zâmbet de tigr?” făcând aluzie la un alt

poetei dar și de caracterul atipic al cărții din punct de vedere al conținutului, aceasta cuprinzând poezii și recenzii asupra creației unor poeți albanezi, în final afirmând: „Poeta Victoria Milescu are audiență la public. Ce-și poate dori mai mult?” Și exclamă: 1 000 de exemplare la o carte de versuri? Este nemaipomenit! Despre Baki Ymeri afirmă că, pe linie culturală, „acesta face mai mult decât instituțiile

Ella Davidescu

Noiembrie

Praf
pe străzi, pe case, pe mobile, pe
amintiri
galben, ruginiu, negru
- ultimele pâlپări -
frunze cu forme de inimi
tot mai departe de cer

părăsiți de culori
copacii își culcă în ramuri
vise albastre de muguri și flori

un curcubeu se frânge
în bobul de rouă stingher
din ochiul de suflet

e toamnă... curând... va fi ger

1985

Debut discordant

suflet schilod în lumea șuie
în care toate stau să cadă
moralul scurs bălțește-n stradă
și-un nod în gât spasmodic suie

uitate rădăcini de ploaie
vânt sfâșindu-se-n scaieți
mâini care gesturi nu puteți
doi trandafiri și spini o droaie.
cascade dorm curgând nisipuri,

plânsu-i parfum de mărăcine,
cresc întrebări arzând senine -
cum, - fără trup el are chipuri

absurd e tot – pete de soare
să șterg frecând cu un burete,
să mângâi galben pe perete
cai verzi pascănd cuminiți în zare,
să rețrăiesc din ieri o clipă
clepsidre așezând invers,
să mituiesc al lumii mers
cu-a sufletului meu risipă...

Dureri tresar prin visuri blonde,
Idoli râd strâmb din norii grei,
zac evantai sub duș de clei
bălțate gânduri vagabonde.
Nimeni nicicând și de niciunde
Cu glasul mut nimic îmi cere –
Îi dau orice și tot, dar piere
Și nicăieri nicicum se-ascunde

Absurd e tot – ca un coșmar
De cuc la care latră câinii.
Încerc s-alung, cu dosul mâinii,
Năluci cu-mbrățișări de jar
Rotind în dansul lor imagini
Ce pot isca în suflet vid
Oglinzi cu zâmbet schizoid
Și basme ispitind paragini

Restituiri

Cu ceilalți în pluton

Cu ceilalți în pluton alerg
Și-ritmul ăsta infernal
Greu prind momentul să îmi șterg
Nasul ce-mi curge ilegal

Pe lângă mine dacă treci
Și-o clipă reușești să furi,
În grabă mă săruți și pleci
(S'or fi atins a noastre guri?)

Nu-i voie, dar – o nebunie
De floare-n gând mi s-a deschis –
Ți-aș da o noapte-ntreagă, ție,
O noapte de păcat, ca-n vis!

Dar... Azi nu-i timp de poezie,
Tot ce-a fost vers demult s-a scris.
De Măine vom uita a scrie,
De Azi „păcat” e orice vis.

Fără părinți, fără bunic,
Pruncii s'or naște din seringă –
Vor fi deștepți, frumoși, voinic,
Microbii n'or să-i mai atingă.

Băieții – firește! – programați
(Și fete – câteva procente)
Vor fi Metodic Educați
În prea-perfecte Elemente

Să nu furi. Să nu visezi.
Să nu scrii. Să nu citești.
Mai pe scurt – să nu gândești,
Ci doar Ritmul să-l păstrezi.

Cu ceilalți în pluton alerg
Pătruns de ritmul infernal
În care ceasurile merg
Sincronizate ideal –

Pe lângă mine dacă treci
Păstrează ritmul... Să nu furi!
E încă veacul douăzeci
Dar este vremea celor duri

Nu-i EL, nu-s EU – toți suntem NOI.
Aș vrea de ceilalți să mă șterg
Și să fac drumul înapoi!
...Cu ceilalți – în pluton - alerg

Pentru Eminescu:

Două „texte-materiale” ca două Terrestro-Celeste parale într-o grabnică Sfințire a Măriei Sale!...(?)

**Gandy-Romulus
R. Georgescu**

Reiau (prin new-amabilitatea „Sufletului-în- Suflet” al - din ce în ce mai-prestigioasei Reviste Literare - Climate - Ion Iancu-Vale - Poetul!), printr-o sublimă, pioasă (PIETA!): renunțare! Anume: renunț la tipărirea unor texte din propria-mi creație despre eternul EMINESCU într-o „favoare” a două materiale” (A și B!) - culese de mine spre a le supune (musai!) Dv. Acelor lectori-cetitori (și NU dilemiști INTERN Etitori!) rămași, câtu-de cât (!), cu „suflet românesc!”. Desigur, ambele materiale-texte!” îl privesc pe genialul Poet-național, gazetar, prozator fantast-fantastic, istoric protoPlanetar, dramaturg-actor-sufleur-de DUH curat spre Stirpea Neamului Său, Voievod, traducător Sublim-Universal de poeme și gramatici sanscrite, autorul capodoperei-capodoperelor: DOINA, cum Numa de capodopere s-a fost Să Ne scrie pân i-au obosit mâinile-i de SCRISI-, Re-Creator de Limbă și Mitologie Române, OM-politic profetic-Eclesiastic,dar (și aceasta l-a costat „asasinarea, exterminarea-sacrificarea fizică și mortal- spirituală ce se continuă și Azi de „nătarăii” ce se consideră „mai- AIUREA, măi Aceia!- super-Dotat”-S.F!) și: ne-MASON, NE-pal-leo neoliberal-Regal, ne-Atlantic-Carppic; dar osmotic: Danubiano-Carpato-Tissmano- Pontic!-neCosmopolit, adică în toată-i „Clipa-i cea Repede!” NICI UNA: ne-Român! Și așa : i s-a grăbit Arss-Poetica din Cânticul Lăutarului ce străbate veacurile („cum prin secolii un eres”!?) pân la ultima-i strofă (a șaptea): „Doar atunci când prin lumine/ M-oi sui la Dumnezeu,/ Veți gândi și voi la mine/ Cum am fost în lume eu.”/

Și iată-L cum a fost EL și prin cele două „texte-materiale” (A și B) promise de mine și reproduse mai jos:

A: APOLLON AL ETRUSCILOR (Târgoviștea-Revistă tipărită de iubitor de EMINESCU- Mihail Vlad) Casian

Popescu, Freiburg, Germania: „Tracii au intrat în preistorie ca Hyperboreeni. Prin Apollon „Patria Hyperboreilor, și anume în epoca aceea, când religiunea lor începe a avea o influență decisivă asupra vieții grecești, era, după cum ne spun cei mai însemnați autori, în părțile de Nord ale Dunării de Jos și ale Mării Negre” (N. Densușianu), adică acolo unde din a toată vechimea postglacială s-au aflat că autohtoni - o mai spunem odată - aceia care s-au numit Thraci, Apollon a fost un zeu thrac. cel mai venerat zeu al Thracilor. Și cel dintâi- invocat zeu în ordinea ființelor supranaturale, ... Acestui zeu primar al luminii i s-a dat ce simboi „Lupul” (...) Prin Hyper-boreeni, ca și prin toate acele populații în spațiul carpato-istro-pontic sau împrăștiat în tot sudul Rusiei până la Marea Caspică, trebuiesc înțeleși urmașii Palcoliticienilor, cei care, din cauza efectului ultimei glaciațiuni au prins să ne îndemne spre partea mai caldă a Europei răsăritene și să can-toneze pe reliefurile cele mai peielnice traiului (...) din acești urmași ai Politicienilor s-au definit apoi toate neamurile ce aveau să se alcătuiască marele etnos thracic dintre Carpați și Caucaz. (...) Oricine ar urmări acest Apollon Hyperboreu, frate geamăn cu Artemis,...(;;) rudă în bună înțelegere cu Herades, cu Hermes, ci cu Dyonises, poate ajunge direct pe Istru sau pe mare (din Delos sau din Lesbos), din Lydfia, din Lycii sau din Phrigia) de Hyperboreenii lui Apollon pentru a ajunge în Italia, unde se vor stabili și se vor face cunoscuți ca Etrusci, se pot socoti cu adevărat directe, întrucât este vorba de grupuri de populații din una ai șceeași seminție (...).“

... () încheiem acest capitol Apollon al Etruscilor cu câteva versuri imnice închinat de Mihai Eminescu necunoscutului zeu.

„Au cine-i zeul cărui plecăm a noastre inemi?/El singur zeu stătu înaintea de a fi zeii/Și din noian de ape puteri au dat scânteii,/El zeilor

dă suflet al lumii fericire,/El este-al omenirii izvor de mântuire:/El este moartea morții și învierea vieții”. (Ru-găciunea unui dac)

Eminescu s-a recunoscut Dac, cum Dante Alighieri s-a recunoscut Etrusc.

P.S. (A) (Gandy): Ș-atunci așaDar: cine din cine se trage , stră-Moșul cui e StrăMoșul cui(?!) față cătră față fiind: protoistoria cu neoistoria?! Dacul din Etrusc/Etruscul din Dac - Dante din Eminescu/ Eminescu din Dante?!...

B: Cezar Ivănescu (6 august 1941-24 aprilie 2008- cel mai sacru poet-Român al tuturor timpurilor, în linia etnos-eminescă!)

„... Opera literară a Lui EMINESCU este apoi SINGURA care a putut să realizeze O UNITATE SPIRITUALĂ a Românilor, popor amenințat VEȘNIC de „ BLESTEMUL THRACILOR” al dezbinării. Partitură liturgică-tragică, sublimă, OPERA EMINESCIANĂ, în TOTALITATEA ei, NE măsoară CREȘTEREA sau DECADENȚA: ROMÂNISMUL are un PROGRAM POLITIC, social și spiritual conținut în Opera EMINESCIANĂ. Acum și în VEACUL VEACULUI NU avem altceva de FĂCUT decât să împlinim acest program , DACĂ NE simțim în STARE

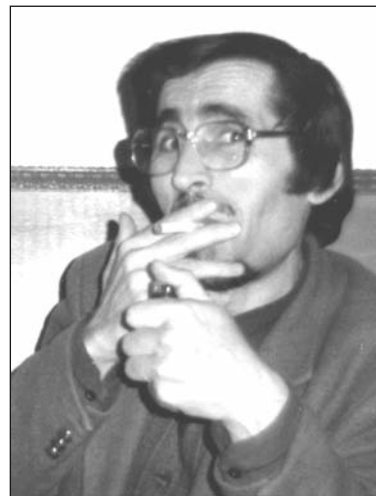
... Cei care REFUZĂ AZI MODELUL EMINESCIAN, REFUZĂ ÎN FAPT: LEGIMITATEA ROMÂNISMULUI! și a ROMÂNILOR (din: protoistorie!/ sublinierea culegătorului!), în ISTORIE. (la: zi! Precum rocile prin erele geologice), (Contrasens-Calendar Cultural-Titu- Revistă de opinie liberă și informare-Nr. 8/ August 2008!)

P.S. (B) (Gandy): Azi e clar MODELUL EMINESCIAN s-a: Refuzat!- de cei care nu vor altceva decât Nimicnirea României și a Românilor din Protoistorie-istorie.

În afară de: ADEVĂRUL-CALEA- LUMINA biblice (Geneza-Facerea, Psalmii, Ecleeziastul, Cărticia Lui IOV, Evangheliile și Armaghedonul...!), ați citit DV: ceva mai limpede?! Eu: nu! Și, poate, de aceea: NU L-am

refuzat și NU-L VOI refuza nicio clipă din câte mi-au mai” mas” pe unicul model-calcă Adevărat pentru Neamul MEU: HEI-HEI/ Neamul florilor lui Făt-Frumos din TEI! DA. Cea mai ră-mas de Sperat(!): un SINGUR ROMÂN de va mai rămânea în URMA EMINESCIANĂ/ urmă tragico-grea: și se va REVENDICA din SEMINȚEA-I EMINESCĂ a SA, atunci: ca-n ODĂ (În metru antic): „Pot să mai reviu luminos din EL ca Pasărea Phoenix?”. DE NU : ne-așteaptă clipa Lui- Mortua Est!- Memento Mori (Panorama Deșertăciunilor!), căci TOT EL ne înGlossă: Nu spera și Nu ai teamă:/ Ce e val ca valul trece;/ De teneamă, de te-cheamă/ Tu rămâi la toate: rece./” Or: NE-ntoarcem din nou la Mortua Est-la Noi, România-românii-„, atât din VEST, cât și din EST”- agenturii cari: „De e sens într-asta, entors și ateu-

Pe palida-ți frunte NU-I scris Dumnezeu. AșaDar: EL, prin „ Vreme trece/ Vreme vine”: mai puțin cetit, mai mult hilit- dar ETERN

iubit!- întocmai precum: „ Porni luceafărul. Creșteau/ În Cer a Lui aripe,/ și căi de mii de ANI Treceau/ În tot atâtea Clipe”, adică EMINESCU: din ce în ce mai hilit-ponegriț de „ ființi spurcate” de pe-aiurea, dar din ce în ce spre ETERN cel mai Terrestro-Celest, Celesto-Terrestr-cel mai- cu adevărat: IUBIT! Exact cum și-n Poema-Și Dumnezeu OM- OM Dumnezeu, întocmai ca un al doilea HIRIST al Neamului Său. Atunci, hei, Biserică a Neamului Ortodox- Ortodoxă: pe când cel ce este prea-IUBIT și cu PIE-TATE SFINȚIT?!?!...

(A CON-semnat: Gandy-Romulus R. Georgescu- 15 ianuarie 2010, Târgoviștea-Valahă!)

Poeme de Virgil Voinescu-Orășanu

Nevoia de spațiu

Sunt cufundat în spațiul din cuvinte
Prin care treci cu ochiul apăsător
Doar valuri și furtuni și ceață
Și întunericul opac ce s-a lăsat.

Sunt iar intrusul de-altădată
Cuvintele mă ard pe rug
Nu voi putea ascunde niciodată
Cu dorul pentru tine de mână am să fug.

Sunt cufundat în spațiul din cuvinte
Te caut te chem nu mă ascund
Mai vreau în loc de epopee
Un asfințit cu soarele rotund.

Cuvinte la indigo

Imaginea ta
un spațiu nefiresc o mare dezordine
între mine și vidul din fereastră
Nici nu mai știu
anotimpul mi-a rănit retina
mi-a hăituit auzul
și mi-a desfrunzit sufletul
și zâmbetul prăfuit
de trecerea prin vreme.

Din volumul „Lumea de semne“

Alexandra Mateescu

„10, Aprilie. În primul moment se auzi un zgomot asurzitor care-i provocă pe ceilalți șoferi iritați de arșiță să claxoneze la rândul lor, la fel ca o unduire a lacului în care ai fi azvârlit o piatră. Se produse un ecou înfiorător care se propagă ca o adiere stridentă a vântului, cutremurând geamurile de la apartamentele imobilelor de pe marginea străzii. Un copil aflat în brațele mamei sale începuse să plângă. Aglomerația deveni sufocantă când șoferii întârziați înjurau fără sfială din cauza blocajului de pe șosea. Nimeni nu știa ce se întâmplă în față dar toți claxonau. Inutil! După cum erau încolăcite autoturismele nu ar fi reușit cu furia lor să elibereze traficul crispat, unde fierbea sângele nebun în obrazul acelora care strângeau în pumni volanul. Acum puteai să faci un kilometru în două ore, să te lași pradă sălbatică oboselii și chinului sau ca un nebun să-ți abandonezi mașina. „Welcome to Bucharest!” îmi spusei și deschisei portiera taxi-ului în care mă aflam. Mi-am așezat ochelarii negrii pe nas și în momentul următor, după ce am plătit șoferului drumul i-am spus că aici cobor. Un miros sufocant mă izbi afară, ce aducea a cauciuc ars, care datorită smocului de țigară

Jurnalul unui ziarist (1)

Lucrare premiată la concursul “Ion Rușet” - Pucioasa, 2009

răsfrânt pe obrazul cerului, deveni insuportabil pentru locuitorii moleșiți de căldură. Mă grăbeam la gară, căci riscam să pierd trenul dacă mai zăboveam. Îmi era cald și greu să suport focul din soare care parcă se răzbuna pe noi. Simțeam că mă aflu într-un cuptor cu microunde, dar în ciuda acestui lucru mi-am împachetat pe spinare o jachetă. Oamenii se uitau ciudat, căci ei erau îmbrăcați în haine lejere, vaporose, însă eu mă uitam cu nostalgie la poarta deschisă în cer căci mi-o imaginam întunecată în următoarele ore, deși acum era senin și nu zăreai nici cea mai mică urmă de nor. Primăvara aceasta era cum nu mai fusese alta de sute de ani. Dimineața soarele ardea mai rău decât pe timp de secetă, iar noaptea putea chiar să ningă. Citisem în ziare că situația era atât de gravă că multe câmpii din Bărăgan nu mai erau fertile deloc datorită desertificării pronunțate, zugrăvind viziunea de infern într-o lume absurdă și halucinantă. Mă uitai o secundă la cromatica deformată a sulitelor zeului Amon, de parcă mi-aș fi dorit să văd găurile din vânt și tri-

pla legătură de oxigen sfărâmată prin ochelarii de soare, foarte scumpi de altfel. Pentru că eram jurnalist, scrisem nu de mai bine de o săptămână un reportaj despre bolile cauzate de ultravioletele mereu mai intense și despre rata crescută de cancer cutanat înregistrată în anul precedent...

Totuși acum am prins din fugă trenul de la Gara de Nord care fusese pus în mișcare. Mi-am ocupat repede locul al cărui număr îl admirai scris pe un bilet plătit de ziarul pentru care lucram. M-am așezat pe bancă și am pus alături toata aparatul fotografică de frica să nu cadă din cuier. Călătorii care mai erau în cabina compartimentului, au fost de acord să deschid fereastra, binevoind a primi răcoarea vitezei accelerate. Pe urmă am scos din geanta o pungă de chips-uri și o sticlă de cola la jumate. De dimineață nu mâncasem nimic. Acum îmi era foame. Încercasem să mă relaxez în timp ce pământul hurduca sub roțile trenului. Vedeam afară graffitti-ul pavat de huliganii de la școala de artă care murdăriseră gardurile, iar gunoaie și multe pungi se trezeau azvârlite de trenurile care treceau pe liniile de cale ferată. Oftai iritat și speram ca măcar în această călătorie de serviciu să am parte de puțin aer proaspăt și recreație. Tânjeam după spectacolul poienilor de la munte, după aer proaspăt ca cleștarul și grădinile sălbatice...într-un cuvânt după natură. Dar îmi aminti că șeful de redacție mă trimisese cu o misiune importantă în străinătate, într-un orașel de la munte, unde un foarte bun prieten de-al său avea o fabrică de cherestea și o stație petrolieră. Din câte înțelesesem tipul avea probleme serioase cu anumite legi, și totul depindea ca eu să fac un reportaj bun care să-i prolifeze afacerea și să-l scap de probleme. Poate că totul ar fi fost... un pic mai relaxant dacă toată povestea nu ar depinde de locul meu de muncă. Parcă îl aud pe șef spunând cu dinții rânjitori și cu burta suflecata în spatele biroul său: „Să ne înțelegem! Veți face un reportaj cum trebuie și nu te vor apuca eroismele tale. Este singura șansa! Sper că nu ne vei dezamăgi”. Am înghițit în sec. Iată că pentru om industrializarea era bine venită, cu orice ocazie și preț. Gustai din suc

mi se păru amar...Poate era prea acidifiat și cercetai ambalajul. Expirat nu era, dar totuși citi: „Băutura răcoritoare carbogazoasă. Ingrediente: apă, zahăr, dioxid de carbon, colorant caramel, acidifiant acid fosforic, arome naturale, cafeina etc.” Rămăsei cu ochii în gol...care va să zică și altele...Făcusem un efort de memorie ca să-mi amintesc de orele de chimie din liceu. Acid fosforic...parcă distrugea vitamina B din organism și calciul. Ce de erori...Vroiam neapărat să renunț la griji! De ce mi-ar fi păsat?Nu era treaba mea să-mi pese! Acum nu trebuia decât să merg acolo și să scriu o simplă poveste fictivă... După ce mă plictisisem de privit pe fereastră atâtea orașe și sate, atâtea câmpii și ape peste care trecusem închisesem ochii. Probabil mare parte din drum dormisem căci se înserase. Cu toate acestea nu aș fi crezut să mă trezesc cu o mană prinsă de gât sugrumându-mi respirația. Am deschis ochii tușind și nu înțelegeam nimic. Mă dezmetici abia atunci când unul dintre pasageri închise geamul. Nu puteam să-mi mișc plămâni datorită mirosului ce plutea în aer. Unul dintre bărbați îmi pusese o batistă la nas, văzându-mă cum mă înec și îmi ceru să respir ușor. „Doamne, dumnezeule!” exclamă altul. Compartimentul era umbrit de niște pietre sau stânci pe care calea ferată părea să le taie pe jumătate. Când ochii se adaptară luminii mă cutremurai, căci tocmai bolovanii aceia uriași ca niște stânci se prefăcură în mormane imense de gunoi. Mă înfricoșai... Mă iritasem ca și toți călătorii din tren care aveau impresia că mirosul se lipește de carnea noastră, otrăvind-ne hainele. Auzisem că într-adevăr unei femei i se făcu rău și leșină de la miros... Pe urmă nu a durat mult ca să ajungem în gară. Aici eram așteptat de un bărbat înalt cu mustați stufoase. Mă întâmpină rece și mă întrebă dacă eu sunt reporterul de la București. I-am răspuns că da, apoi se adresă într-o altă limbă pe care nu o cunoșteam unui compatriot din spate și apoi mie în engleză. M-am urcat într-un jeep gri, pe un pământ străin de picioarele mele și am pornit la drum. Am început să lucrez văzând că toți tac, să lucrez, adică să pun întrebări despre popula-

ția orașului, despre suprafața din apropierea fabricilor. Ghidul meu acum, care îmi era și șofer îmi recomandă să aștept până sus, iar eu m-am învoit. Drumul accidentat ducea undeva la munte, unde stâncile erau abrupte, iar copacii stufoși milenari împovărau voluptatea naturii în goliciunea ei. Însă ceea ce urma să văd nu poate fi descris în cuvinte...Pe măsură ce urcam la stație, căci trebuie să menționez că fusese descoperit petrol în spinarea unui munte tocit, omul de lângă mine îmi arată construcția de țevi și grilaje uriașe a sondei petroliere care se balansa în sus și jos, ca o tumoare ce atârna de trupul blegojit al pământului. O uzină se aventura singură pe versantul înclinat al unei stânci care te amețea când te uitai la ea. Fum ieșea din hornuri, iar praf dens se ridica de sub picioarele ei îmbolnăvind copacii care se uscaseră de jur împrejurul său și muriseră. Însă uimirea mea deveni și mai mare când în loc de o sondă, remarcasem mai multe, care făceau atâta zgomot că eu le puteam auzi de la poalele muntelui, în prăbușiri asurzitoare menținând un ciocănit ascuns prin articulația roților și cablurilor. Apoi nu după mult se auzi o bubuitură și o explozie urmată de alta la fel, care umplură în depărtare codrul cu foc și fum. Speriate toate păsările adăpostite au zburat desperate, apoi mă speriai și eu.

- Fii fără grijă! mi se adresă omul înalt cu mustați groase. Avem probleme cu rozătoarele! Le izgonim pentru a nu le strivi cu macaralele ce trebuie să care copacii! Râse omul dinaintea mea cu indiferență. Folosim bombe cu gaz din sondele petroliere!

- Dar nu puteți! Distrugeți toată pădurea! cum veți lua copacii dacă sunt arși?Urlai enervat.

- Nu e atâta pagubă!mârâi el.

Va urma

Un gând exilat de noapte

Florea Turiac

Este zguduitor să te trezești fără El.

A vorbi despre Eminescu este ca și cum s-ar stoarce faguri de miere între buzele fine ale fetelor de vârstă fragedă, ca însăși vârsta Poetului.

Fără El nu ne-am fi născut printre mărunțișurile poeziei. Nu-mi este greu, dar îmi este imposibil să amintesc titluri ale poeziilor Sale fiindcă toate au un „ceva” unitar, de neclintit și de nerăsturnat...

Îmi este rușine să fiu dacă nu-l gândesc și nu l-aș avea alături de mine în oricare clipă. Nu! El nu este unicul! Suntem mulți, suntem cu miile, dar niciodată să nu credem că suntem ca El, Singurul...

Oricum, nu-l vom părăsi niciodată fulgerați de gândul că acolo în „Elizeu” ne vom întâlni mai devreme sau mai târziu.

Iertați-mă voi toți cei ce credeți că v-am uitat!

Știu că existați și existăm ca entități ce nu pot părăsi planeta unei culturi milenare.

Nu voi cita nume, fiindcă numele nostru este deja lângă numele Marelui Eminescu.

Iartă-mi epistola mea nefirească dar și neterminată ca și iubirea Ta (fie și platonică) pentru Verocinev, Acinorev...

Așteaptă-ne!

Pentru Eminescu

Mircea Drăgănescu

Oricine scrie astăzi în limba ro-mâna se gândește în primul rând la El. De când românul poet, sau poetul român (știm că românul s-a născut poet), mijește ochii poeziei se com-pară cu el. Ce omagiu mai mare, ce laudă mai mare poate să i se aducă decât poeziile umile ale unor care intru un început de mileniu încă scriu în limba română. Ne închinăm lui și celor care crezând în Eminescu, mai cred în Hristos și în poporul român.

Eminescu

Grigore Vieru, Basarabia

La zidirea Soarelui, se știe,
Cerul a muncit o veșnicie,
Noi, muncind întocmai,
ne-am ales cu,
Ne-am ales cu
domnul Eminescu.
Domnul cel de pasăre măiastră,
Domnul cel de nemurirea
noastră-Eminescu.
Suntem în cuvânt și-n toate,
Floare de latinitate
Sub un cer cu stele sudice!
De avem sau nu drepate,
De avem sau nu drepate,
Eminescu să ne judece.
Mi-l fură, Doamne, adineauri
Pe înaltul domn cu tot cu lauri.
Mă uscam de dor, în piept cu plân-sul,
Nu știam că dor mi-era
de dânsul,
Nu știam că doina mi-o furară
Cu străvechea și frumoasa Țară-Eminescu.
Acum am și eu pe lume parte:
Pot îmbrățișa măiastra-ți carte,
Știu că frate-mi ești și-mi ești pă-rinte,
Acum nimeni nu măpoate minte.
Bine ai venit în casa noastră,
Neamule, tu, floare mea
albastră - Eminescu.
Suntem în cuvânt și-n toate
Floare de latinitate,
Sub un cer cu stele sudice!
De avem sau nu dreptate,
De avem sau nu drepate,
Eminescu să ne judece

Eminescu la Uzdin

Gheorghe Lifa, Serbia

Eminescu nu trăiește numai unde s-a născut Eminescu nu trăiește numai unde a murit. El trăiește cu românul, peste tot pe-acest pământ. El trăiește cu poetul, căci românul e poet. Eminescu-i viu oriunde, viu e chiar și în mormânt. Teiul lui îi dă viață și florile ce-l acoperă, îl învie în orice om iubitor de limbă vie. îl învie, zi de zi, când se naște vreun copil. Și se plimbă printre aștri, printre flori și poezii. A ajuns nemuritor și-n Banat la

noi aici, Luceafăr pe cer senin poposind și la Uzdin. Și-l salută orice om, trecător prin fața lui, cu sufletul și cu ochiul că-i poetul tuturor.

Dor de Eminescu

Vasile Barbu, Serbia

Eminescu e mult mai mult
Decât efemerul adevărilor
Din Glossa
Și și mai mult
Decât poimâinele
Din Luceafărul.
Eminescu este planetarul
Nostru cuvânt
Ce-și are rădăcinile în zările
Românescului altar din Kogaion.
Eminescu este privegherea
Din piept
Și sămânța culcată de vânt
Peste mormintele din nori.
Este zborul primelor aripi
Și tăria poeziei de dragoste.
Eminescu, Eminescu
Și-un dor...
Ascuns și tăcut.

Ajută-ne Lucefere

Eugenia Bălan Ciocoboc, Ucraina

Demult, Lucefere, te-ai dus,
Să fii în veci pe cer.
Îți ținem minte ce ne-ai spus
Și firea ta de fier.

Comoară mare ne-ai lăsat,
Pe pagini de argint
Și noi cinstim fără de păcat
Frumosu-ți labirint.

- Zdrobiți orânduirea cea crudă și nedreaptă!
Doar tu ne-ai poruncit.
Această slovă înțeleaptă
În neam s-a adâncit.

Dar ce folos? Că timpul trece,
Cu el ne trecem noi,
Lăsând în dar mormântul rece,
Pe el crescând eroi.

Eroi cu neamuri străine,
Cu noi porunci și vreri...
Durerea cine să ne-aline,
Să crească-n noi puteri?

Privim, Lucefere, la-apus,
Urmând al tău ecou,
Să vezi la ce-am ajuns,
Tu ai muri din nou!

Eminescu

Mihail I. Vlad

Al nostru și numai al nostru,
Contemporan cu fiecare generație,
Eminescu - poem într-un vers.

Veșnic tânăr și nepereche -
Mihai Eminescu -
Limba Română
În straie de zilnică sărbătoare.

Eminescu

Puiu Moiceanu

Tu ești acuma în Olimp
Viața te-a ales ca zeu
Noi am rămas cu al tău chip
Curat ca al lui Dumnezeu

„Se naște iarăși Domnul Eminescu“

Nicolae Nicoară Horia

Mai întâi, pe urmă Eminescu,
Om și el aici, cum suntem noi,
Biografia lui nu mai încape-n
Biografia vieții de apoi...

„Eu sunt poet!“ așa spunea trimisul,
„Eu sunt Poet!“ , dar nu i-am dat cre-zare,
Cât întuneric ne mai muștră,
Doamne,
Când luminează starea lui în zare!

Acum, în ianuarie, târziu,
Când tulbure-i zăpada din cuvânt,
Se naște iarăși Domnul Eminescu -
În limba maicii-staulul cel sfânt!
Om și el aici, cum suntem noi,
Cu bucurii și cu tristeți sub pleoape,
Se naște iarăși Domnul Eminescu
Biografia lui nu-l mai încape...

Se naște iar poetul și ce-i dacă?
Vor spune unii, cum au spus mereu,
Nașterea lui cu moartea nu se-mpacă
Nașterea vine de la Dumnezeu.

Se naște iarăși Domnul Eminescu,
Se naște-n ianuarie mereu...

La teiul lui Eminescu

Silvia Caba Chivireac, Ucraina

La teiul îndrăgit de Eminescu
Ce-i poartă astăzi numele cu dor,
S-au strâns copii risipiți în lume-
Să se-ntrețină-n graiul mamei lor.

În limba noastră dulce, mult du-ioasă,
Din care sfinte miruri izvorăsc,
Și după moarte pentru Eminescu
S-adune neamul nostru românesc.

La Iași venit-au toți ca să te vadă,
S-aprindă lumânări la chipul tău,
Lăcașul scump, râvnit odinioară,
Să ți-l admire cu păreri de rău.
Nu l-ai avut în viața ta vreodată:
Ai hoinărit prin arșiță și în vânt

N-ai stăpânit casteluri niciodată,
Dar ai lăsat comoară pe pământ.

Avuta-i mulți răuvoitori în viață,
Ce ți-au dorit necazuri și suspin,
Ci dispărut-ai ca un vâl în ceață,
Fără să aibă-n lume vreun destin.

Iar tu rămas-ai să străluci într-una,
Să fii virtutea mândrului popor.
Din lauri ți-i măreața ta cunună
Și chipul tău e-n veci nemuritor.
Ne ești Luceafăr, logodit cu Geniul
Și vei rămâne-așa și-n viitor.
Prin ani vei trece... Și peste milenii
Vei fi iubit de-al tău popor.

N-ai cunoscut în veacul tău ovații
Pentru comoara ce ne-ai dăruit.
Dar dăinui-vei peste generații,
Mai splendid decât toți ce au trăit.

Eminescu

Emil Perșa

Eminescu este viu pe un drum cu soare,
Îl revedem în Iunie Prinț și Făt-Frumos,
La Ipotești a răsărit din nou o floare,
În casa părintească singur s-a întors.

Anii l-au îmbrăcat în mătăasă albă,
Luceafărul în zori i-a ieșit în cale,
Va veni o vară pentru noi mai caldă,
În gând avem poeme ale Măriei Sale.

Pe malul Mării se plimbă pe nisip,
Fluxul și Refluxul pe aripi de vânt
Luminând feeric al iubirii chip
Imaginea albastră îl duce pe alt pământ,

Icoană-i sfântă în depărtări senine,
Cu raze de azur pe-o apă de fântână,
Tânăr este azi, tânăr va fi mâine
Printre stele în nemuritoarea limbă româna.

Eminescu pe Calea Victoriei

Mircea Drăgănescu

Eminescu merge pe strada.
Este in geaca de blugi si
in picioare cu adidas
rupti si
cu o pereche de aripi intre
omoplatii-i subtiri.

Eminescu este trist,
paseste incet pe Calea Victoriei
si
fruntea lui se inclina inspre
trotuarul plin de
zgura...
"zapada si zgura"....

Fruntea lui tremuranda in gand...
zapada si zgura
inger si demon...si
Calea Victoriei 113 se indeparteaza,
se indeparteaza,,
ca intr-un autor rus-Bulgacov,
parca.... si
Eminescu merge pe strada
in timpul comemorarilor
noastre stupide....

Eminescu merge inca pe strada....

Patru femei

Am scos încă o dată fotografia din sertarul biroului. În liniștea mărunțită de tic-tacul gros și măsurat al ceasului cu cuc, lemnul frecat pe lemn al biroului lucrat cu stil, aproape cu un secol în urmă, a sunat ca pocnetul rău prevestitor al butoiului unui revolver închis brusc.

Imagini și zvon de glasuri din trecut mă mângâie și în același timp mă fac să-mi re-trăiesc durerile. Cineva care ar judeca lucrurile din afară ar spune că este masochism în gestul meu; și ar avea puțină dreptate: prea îmi place să mă las în voia atingerii, ca o adiere, a amintirilor...

În fond, este o fotografie frumoasă: căsătoria, la starea civilă, a Oanei și a lui Șerban. Nu-mi pot stăpâni zâmbetul: pe cei doi chiar că-i am pe conștiință. Dacă nu-i ajutam la momentul potrivit, poate că nu reușeau să ajungă soț și soție!...

Intr-o fișă a Oanei s-ar putea scrie: 21 de ani, studentă la filologie. Micuță de statură, tunsă foarte scurt, îmbrăcată aproape extravagant. Cu o rochie scurtă, înflorată, parcă scurtată și mai mult de franjurii realizați din același material și montați pe tiv, chemând și amăgind în același timp ochiul. Puține domnișoare își puteau permite să poarte o rochie lucrată atât de bine și din material de atât de bună calitate din pachet, desigur, așa cum spuneam lucrurilor venite din import. De fapt, puteai să porți așa ceva doar dacă primeai un cadou din străinătate. Vorba vine, cadou: era bișniță în toată regula. Și mai trebuia, desigur, să fie cusută la casa de modă (al cărei nume nu-l mai menționez inutil, întrucât nu exista decât una în oraș), pentru a obține echivalentul de atunci al rochiilor de fitze de astăzi.

Părinții Oanei își iubeau metodic, cu hotărâre și cu toate resursele unica odraslă. Așa că Oana avea tot ce-și putea dori de la ei și de la viața controlată prin ei, ba chiar mai mult: avea cel puțin o prietenă foarte devotată, pe mine, lucru de care se bucura deseori când mă folosea ca auditoriu, expunându-și ideile, sau ca însoțitoare în lungile plimbări citadine ori confidentă în după-amieze nesfârșite, în fața unei ciocolate calde - doar calde, pentru a nu-i deranja gâtul atât de ușor inflamabil...

Sunt răutăcioasă, desigur, și să-mi fie iertat! Cum să nu fiu?!

Eu aveam o mamă copleșită de muncă, hărțuită de griji și veșnic amenințată de bărbatul-tată, aspru, sumbru, imuabil. Niciuna dintre bucuriile frivole, dar absolut nevinovate, ca franjurii rochiei, sau dintre cele normale, necesare, firești, ca posesia și uzul unui post telefonic, a cărui instalare o refuzase, nu scăpa nedistrusă de atingerea lui.

În viața mea totul era croit spre a mă pregăti temeinic pentru viitor: și, în viziunea tatălui meu, asta însemna doar muncă, obligații, greutăți, lipsuri, umilințe... îl las pe cititor să continue. Pe toate trebuia să le cunosc. Din dragoste paternă mi s-a administrat un vaccin contra eșecului în viață. Așa că am avut parte de o educație spartană care, în plan sentimental, se materializa printr-o severitate soră cu duritatea agresivă, iar în plan material, prin austeritate, însemnând cea mai simplă și ieftină mobilă, îmbrăcăminte, hrană... în timp ce banii câștigați cu greutate și economisiți cu sânge, inclusiv cu sângele meu amar, se adunau la CEC pentru a fi definitiv uitați acolo, din voința tatălui, îmbolnăvit între timp de avarie.

Am fost bucuroasă și recunoscătoare prieteniei care-mi deschidea noi orizonturi. Experimentam și alte relații umane, mai firești, care m-au făcut să-mi câștig demnitatea și respectul de sine. Familia Oanei era dovada vie că se putea trăi mult timp (a se citi zile, chiar luni) în armonie, că situațiile speciale puteau fi rezolvate cel mult cu un schimb de cuvinte pe un ton mai aprins, fără nevoia ca lucrurile să fie puse la punct cu amenințarea pumnului (glas, gest, mișcare, pe de o parte; recul, teamă, membre împietrite, pe de alta), așa cum se întâmpla la mine acasă, cam o dată la trei-patru zile.

De fapt, lucrurile pe care le-am extras din universul tihnit al familiei Oanei au fost infinit mai multe, mai importante pentru viața mea, mai prețioase și mai prețuite. Au fost adevărate daruri amplificate de fata săracă atunci când, sistematizate, interpretate, redefinite în stil propriu, au fost parțial returnate.

Chiar din primul an de liceu, când a început prietenia noastră, am acceptat cu seninătate rolul de fată săracă, postură pe care o consider astăzi nedreaptă. Aveam

de pe atunci o minte în care te puteai tăia dacă nu erai atent, plus alte câteva calități de care, în special eu, nu eram conștientă, calități care m-ar fi îndreptățit să fiu tratată altfel, dar pe care cei din jurul meu cel mai adesea le ignorau, fiind mai comod așa.

Să revenim la fișa Oanei: alint pe două picioare, cu glezne foarte fine, încălțate în sandale asortate, inclusiv la calitate, cu rochia. Visuri și flirt până în ziua în care, din lenea de a mai citi „Antigona”, s-a trezit împreună cu o colegă la Institutul de Teatru, s-o vadă jucată pe scenă, deoarece părea ca era mai simplu și mai atrăgător să-ți faci temele astfel. Lecția o fi fost, n-o fi fost bine jucată, elevele or fi fost, n-or fi fost destul de edificate, cert este că au devenit brusc deosebit de silitoare. Și s-au perfecționat în tragedie antică, sorbind vorbele de pe buzele actorilor-studenți în anul patru, cu deosebire a doi dintre ei, când sfredelindu-i cu priviri aprinse, când mângâindu-i cu altele languroase. Nu-mi explic nici acum de ce împriecinării n-au coborât de pe scândura scenei să pună capăt tragediei care se juca, evident cu alte personaje, în sala de spectacol.

Oana, cel puțin, nu-și mai găsea liniștea.

- Da' spune-mi, nu-i așa că-i frumos?

- Dacă ție-ți place?!

- Și ce privire magnetică are! N-am îndrăznit să-ți spun, dar ieri am fost la maestrul Iordăchescu care-i fost profesor și l-am întrebat dacă el crede că are talent!

- Oana, ai înnebunit complet! Și ce ți-a răspuns?

- Păi, n-a avut timp să discutăm prea mult, a trebuit să plece repede. Da' mi-a zâmbit și mi-a spus că da!

În mod ciudat, demersurile ei de a se apropia de Șerban (ati bănuț probabil că el era subiectul acestui coup defoudre) erau total lipsite de succes.

fragment de roman

Băieții ieșeau în grup de la spectacol, părând să nu observe ce se petrece în jurul lor. Cu fiecare reprezentație, la care țara în disperare de cauză câte o colegă sau prietenă (mi-a făcut-o și mie de două ori), sfârșitul anului se apropia. Urma repartitia, cine știe unde în țară, și apoi vacanța și... neantul! Pentru că EL ar fi fost astfel pierdut definitiv!

Multe ciocolate calde s-au băut în timp ce analizam diverse strategii de abordare, care de care mai îndrăznețe!... Am fost nevoită să dau în locul ei telefoane pe la căminele studențești pentru a afla unde locuiește Șerban. M-am ales în felul ăsta cu mai multe întâlniri pentru că studentul de serviciu era întotdeauna curios, amabil și îndatoritor: dacă nu dădeam de urma celui alt, atunci aș fi putut să mă întâlnesc cu el, nu-i așa?

- Oana, tipul ăsta nu-i de găsit prin cămine. Ai să-l abordezi pur și simplu la teatru. M-am saturat de atâtea planuri, strategii, tactici și tot restul, i-am spus într-o zi.

În seara ultimei reprezentații, Oana era cum nu se poate mai crispată, iar ochii ei verzi se măriseră și aproape înotau în lacrimi. Am împins-o pur și simplu către el. Încă puțin și ar fi căzut grămadă amândoi, pe trotuarul din fața teatrului. Atâta strădanie, atâtea discuții, atâtea pregătiri și repetiții pentru câteva bâlbe lamentabile. Aleluia! Un chin încetase, urma altul, dar în sfârșit se cunoscuseră.

- Nu pot să-nțeleg: pe scenă părea mult mai înalt.

- Dar este înalt.

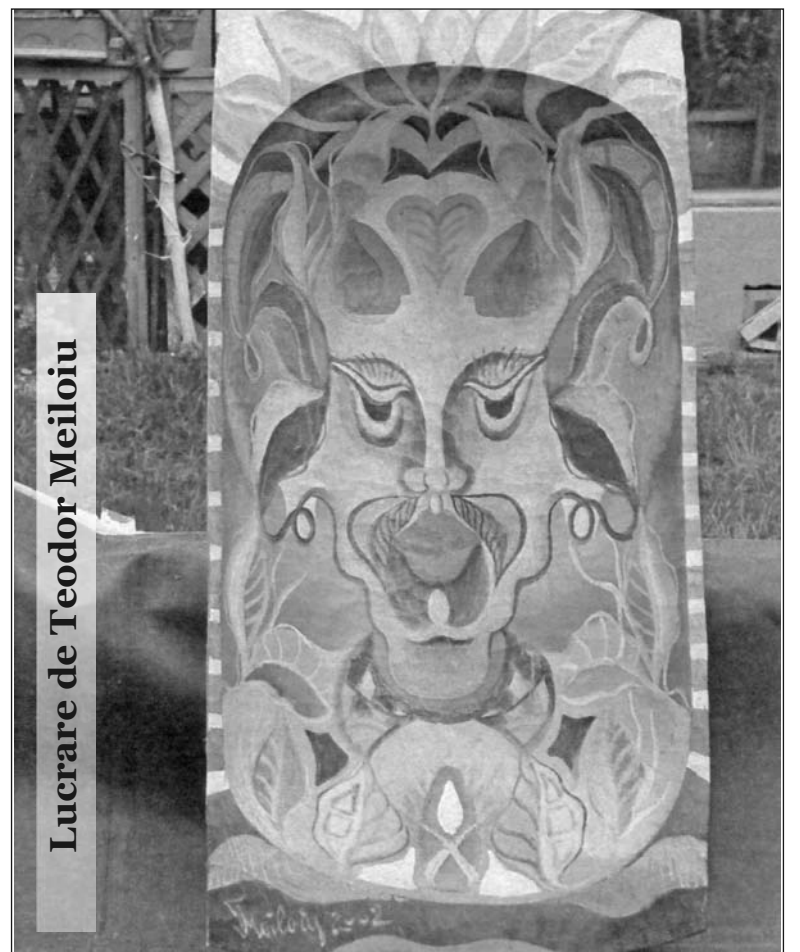
- Nu-i adevărat, e doar cât mine, am fost atentă când am discutat.

- Oana, mă omori cu zile! Tu stăteai pe trotuar și el pe carosabil...

Fișa lui Șerban putea cuprinde: proaspăt absolvent de teatru, actor repartizat în Constanța natală. Băiat sărac, dar talentat. Pe lângă actorie, cocheta cu scrisul. Personajul emblematic din scrierile lui, la vremea respectivă, se numea Kin.

Nostim, nu? Alt chin! Și alte drumuri, de data asta la malul mării.

Așa am văzut marea înghețată, m-am îndopat cu biscuiți „Oana”, oferiți semnificativ de Șerban, și am asistat la lungi discuții la care, evident, eram în plus; dar acele plus care asigură decența întâlnirilor, purtate de altfel la ceasuri târzii, fapt pentru care eram nevoite ca la întoarcere să sărim geamul în casa-vagon a bunicilor mei, unde locuiam, pentru că nu-i puteam deranja la orele imposibile din noapte, când ajungeam acasă.

Lucrare de Teodor Meiloiu

Ionuț Țene

În adolescență, pe vremea comuniștilor, când citeam despre tribulațiile interbelice ale presei lui Pamfil Șeicaru, „șantajul și etajul”, le-am considerat rateuri istorice încheiate. A venit revoluția din 89, cu tot cortegiul de entuziasme jurnalistice și descătușări ale cuvântului din menghina cenzurii comuniste, care a adus noi ziare libere. Țin bine minte, când în 1990 la chioșcurile de ziare din Piața Unirii coziile ajungeau până pe Bd-ul Eroilor. Oamenii erau însetați de adevăr și îmbătați de libertatea cuvântului. Ca tot românul îi credeam pe cuvânt pe jurnaliști și îi vedeam ca niște arhangheli ce se sacrifică pentru adevăr și informare corectă.

Abia, mai târziu, prin 1993, am avut mari semne de întrebare privind pe fondatorii presei libere: Ion Cristoiu sau Cornel Nistorescu, foști vașnici utc-iști și propagandiști de la Scânteia Tineretului, care prin Evenimentul

Zile duseseră presa liberă în derizoriul găinilor violente sau născătoare de pui vii. Știu că, prin 1997, când Nistorescu i-a luat locul lui Cristoiu la direcțiunea ziarului l-a dat pe acesta în gât, publicându-i fluturașul de salariu: 40 milioane lei net/lună în mână. Asta, în timp ce un funcționar cu vechime avea salariu pe lună, circa 150 mii lei vechi. Atunci, mi-am pus întrebarea sinceră: Ce naiba poate face un ziarist să aibă un așa salariu uriaș. Mai târziu, după ce am descoperit șantajele din presa post-decembristă am și identificat răspunsul: șantajul publicitar.

Au fost anii, când pe CTP, Bogdan Chireac, Dumitru Tinu i-am considerat dumnezeii moralei jurnalistice. Eram fascinat de aerele lor încrunțate sau aristocratice puse în slujba adevărului social, pe la toate televiziunile bucureștene. Jalnică amăgire am avut: Dumitru Tinu moare asasinat, de fapt scos din scenă ca și un agent de influență manevrat de către KGB pe drumul spre Breaza, în prima zi a Anului Nou 2003.

Ca și mine, o țară a aflat șocată: omul ducea o viață dublă, cu două familii, o zi la soție și fetiță, o altă zi la amantă și fiu. În timpul acesta, Tinu își umfla contu-

rile cu influență publicistică de la Hrebe, Taher și afaceriștii ruși. Atunci, a fost prima oară când m-a dezamăgit CTP, care cu figura sa imobilă și ignobilă juca tare teatru, că el nu a știut nimic despre afacerile lui Tinu, ce ne oferea dezinvolt lecții de morală pe la TV-uri, iar în viața familială imorală și duplicitară a acestuia nu se bagă.

CTP-ul se ceartă cu fiica lui Tinu și cu Hrebe că nu se mai înțeleg despre cash și pleacă și face Gândul, unde se ceartă, mai apoi, și cu Mircea Dinescu, pe care îl acuză că „numai banii îl interesează”. De atunci, „idolul de la Clubul Român de Presă” a început să mă dezamăgească în conduita sa morală. Și ca împăratul să fie cu adevărat gol CTP țipă din gură de șarpe veninos, prin 2005, că el nu a știut de afacerile imorale securistice de milioane de euro cu sts-ul și statul ale colegului și amicului Bogdan Chireac.

Minciuna ordinară a fost demontată de Victor Roncea, că CTP a fost acționar în firma SC Cruciașătorul, cu perfidul analist de politică externă. Chireac s-a implicat și în trafic de influență, cu grupul rusesc Marco, acuzat de SRI că face acte de spionaj. Recent, Bogdan Chireac

prin afacerea șantajistă cu SRS, în legătură cu efemina-tul Macovei a compromis definitiv presa românească.

La Cluj e cunoscut scandalul de factură interlopă și șantajistă legat de Gazeta de Cluj, în frunte cu Liviu Man din 2006, care a compromis pe mulți ani credibilitatea presei ardelenice și a arătat miasmele cancerigene ale politicii clujene, fără nici un Dumnezeu sau legătură cu interesele cetățeanului. După 20 de ani, presa a ajuns total decredibilizată în ochii opiniei publice. Ziariștii sunt priviți ca șantajişti ordinari și mercenari în slujba partidelor politice. Când îi mai văd pe la Realitatea sau Sinteza Zilei pe acești „mafioți” îmi vine să vomit.

La Cluj, cazul Gazeta și, nu numai, a dovedit că nici Ardealul jurnalistice nu este mai presus în standarde morale decât presa dâmbovițeană. „Marele” jurnalist și prozator eșuat în State, Alin Fumurescu s-a auto-demascat, mai adeunăzi, pe blogul său că participa cu Nașul presei, SRS, la acte de șantaj asupra oamenilor de afaceri. Aștept cu nerăbdare dacă procuratura se va auto-sesiza în acest caz.

Mă doare sufletul când văd ce au făcut așa-zișii jur-

naliști cu libertatea cuvântului și independența profesională. S-au șters la propriu cu ea la fund, în timp ce ne dădeau lecții pe la talk-show-uri de deontologie și morală. Dincolo de cuvinte și sticla televizoarelor, „deontologii” își umpleau buzunarele prin șantaj pentru că ei erau din „altă ligă”, acea de mardeiași puși numai pe a face „bani și numai bani”, nimic altceva, cum încerca Chireac să-l umilească pe papagalul de Macovei, ajuns din greșeală ironico-cămătărească șeful unei agenții de INTEGRITATE.

În câteva zile se va împlini un an de zile de când am lansat proiectul publicistic NapocaNews.ro. Nu regret. Nu ne este foarte ușor. Suntem ca niște delfini liberi lăsați liberi în mare (până când oare?) și vânați în permanență de rechinii violenți și flămânzi.

NapocaNews.ro e singura oază de libertate din Cluj, în care cititorii pot afla adevărul și pot identifica repere și modele de conduită morală, atât de necesare României debusolate de azi, o țară ajunsă în șanțul imoralității, nu numai datorită politicianilor corupți, ci și a jurnaliștilor șantajişti sau mercenari.

Student's magazines

Cu ocazia omagierii nașterii lui Mihai Eminescu - 15 ianuarie 2010 - la Școala „Tudor Vladimirescu” Târgoviște

Students Magazine este un proiect internațional care s-a bucurat de un real succes de-a lungul anilor. Proiectul este coordonat de doamna profesor Alina Safta din

Școala Tudor Vladimirescu, Târgoviște în colaborare cu profesori din țări diferite. Prin acest proiect se urmărește să se elimine barierele de sațiu și să se încurajeze

Natalia Rypiewska, Szkoła Podstawowa nr 65 w Łodzi, Poland
Safta Alina, Tudor Vladimirescu, Romania
Etem Solakoglu, Beykoz Doga College, Turkey
Agnieszka VIGNOL, Collège Sainte-Marie, France
Ümit Ercan, Hüdaverdi Aydın İlköğretimokulu, Turkey
Valentina Marinova, kindergarden "Sinchec", Bulgaria
Barbara Chodnicka, Publiczne Gimnazjum w Stawogrodzie, Poland
Anelya Racheva, SOU "Vassil Levski", Bulgaria

were awarded the Label for their project:

Student's magazines

cooperarea și creativitatea elevilor.

Elevii și profesorii colaborează on line, realizează activități diferite pe teme culturale.

Este o șansă de a ne promova valorile și a ne face cunoscute frumusețile neamului.

Profesori participanți: Alina, Natalia, Vignol, Barbara, Valentina, Ercan, Eten ***

The project Students Magazine is a beautiful cooperation between teachers and schools from different countries. Teacher Alina Safta is the coordinator of the project and responsible of the

project in School Tudor Vladimirescu, Targoviste.

This project is a good opportunity to know each other if even we are from different countries. They make together a Magazine of the Students that you could see on didactic.ro

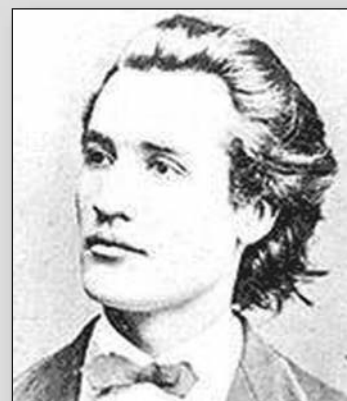
A cooperation between Schools:

Magazine made by: Romanian Team, Poland Team, France Team, Bulgaria Team, Turkey Team

Teachers: Alina, Natalia, Vignol, Barbara, Valentina, Ercan, Eten

A consemnat A.S.

La Steaua

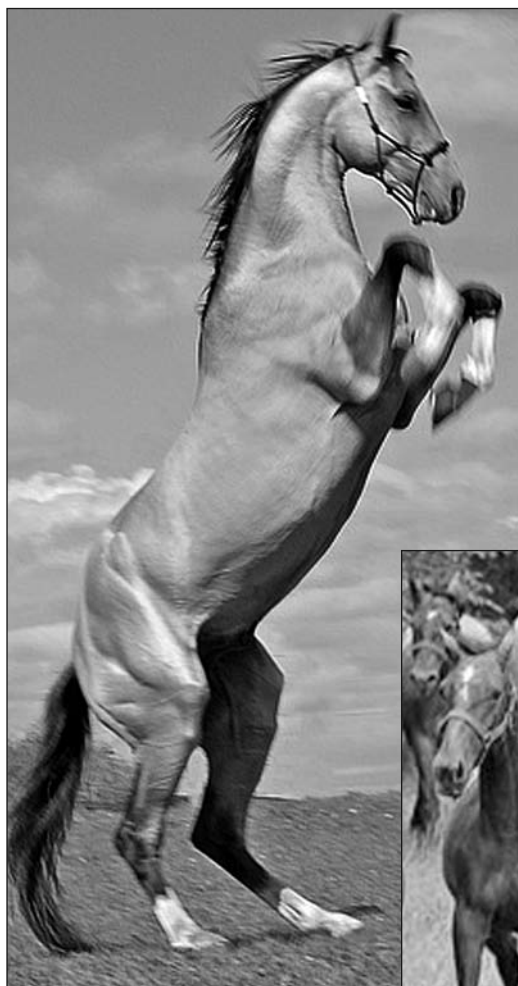
Mihai Eminescu

La steaua care-a răsărit
E-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s-a stins în drum
În depărtări albastre,
Iar raza ei abia acum
Luci vederii noastre,

Icoana stelei ce-a murit
Încet pe cer se suie:
Era pe când nu s-a zărit,
Azi o vedem, și nu e.

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă.

Claudiu Duică

Akhal-teke este una dintre cele mai rare și vechi rase de cai din lume. Acești cai au apărut și au fost crescuți acum 3000 de ani în jurul oazelor din Deșertul Turkmenistan, din regiunea Ashkabad, în nordul Iranului. Energia și rezistența la temperaturi foarte ridicate sunt extraordinare. În 1935, acești cai incredibili au reușit să ducă la bun sfârșit o călătorie de la Ashkabad la Moscova, adică o distanță de 2.580 mile, în 84 de zile. Din cele 2.580 mile, circa 600 au fost prin deșert și mare parte dintre acestea au fost străbătute fără apă. Aceasta realizare uimitoare nu fost egalată nici până în prezent.

Este un cal de mărime atractivă, fiind găsit pentru prima oară acum 2.500 de ani de către îngrijitorii de cai din ținuturile deșertice ale Kazahstanului și din apropierea Mării Caspice. Astăzi, se continuă creșterea lor în țările care au făcut parte din vechea Uniune Sovietică.

Este o rasă ușor de recunoscut și foarte elegantă, cu un gabarit perfect

format, ochi expresivi și urechi mari. Akhal-teke are o blaniță fină, un corp lung și puternic. Copitele sunt foarte puternice. Coama este fină și foarte mătăsoasă, având o strălucire metalică.

Are o înălțime cuprinsă între 1,40 și 1,50 metri, fiind recunoscut

Lipitanul este cea mai veche rasa moderna de cai din Europa, având o istorie de peste 400 de ani, din anul 1580, când a fost înființată herghelia Lipizza de către Karl Steiermark. Este din categoria liniei de sange spaniol, înrundindu-se cu rasele Andaluz și Lusitano și din categoria

Umerii sunt ușor proeminenți. Picioarele sunt scurte și cu aspect uscățiv. Are mersul înalt și spornic.

Lipițanul are un caracter foarte bun, identic cu rasa Arabă. Bland și cuminte, ușor de dresat. Pe de altă parte este un cal sensibil, predispus la apariția defectelor de comportament, datorită faptului că este un cal sofisticat, își etalează cu pasiune prezența, uneori având un temperament chiar exagerat, este foarte inteligent, cu aport mare la sânge arab, independent, are tendința de a se impune, fiind curajos și ambițios, voluntar și muncitor în toate acțiunile.

Sunt plini de energie și de forță, au un trap lung și frumos, un galop deosebit, ceea ce îi face să fie o rasă excelentă pentru dresaj. Sunt foarte apreciați și pentru trăsura.

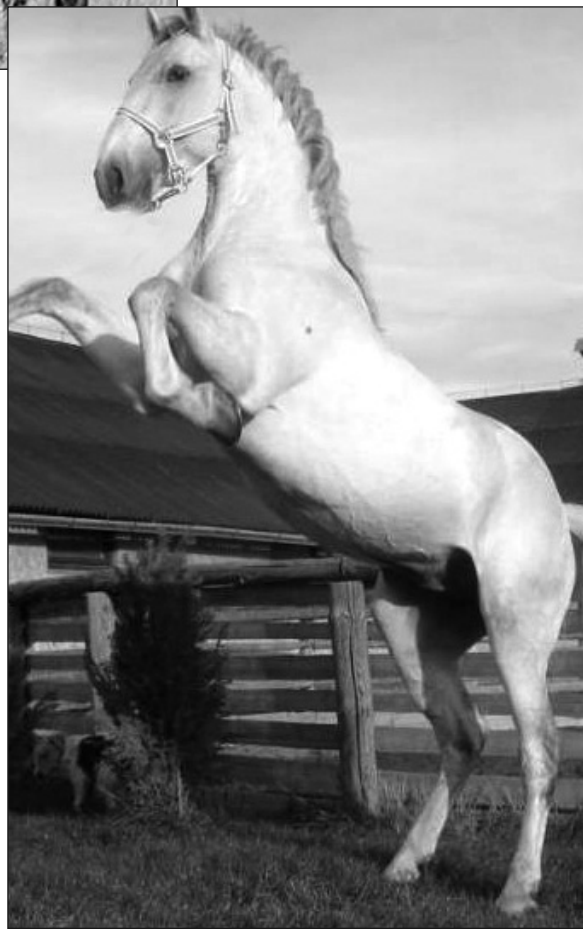

ca un animal focos și robust, având o foarte mare rezistență. Mulțumită flexibilității sale, este un cal foarte apreciat și folosit în probele cele mai dificile ale competițiilor, precum și în concursuri de salt și de galop. Este, de asemenea, un magnific cal de curse.

În rândul poporului turkoman predomina cursele de cai. Ei folosesc pentru hrănirea cailor o dieta foarte bogată în proteine, bazată pe lucerna uscată, cacareze de oaie, oua, orz și quatrame (un fel de prajiturele din coca prajită). În timpul nopții, caii erau înveliti cu paturi foarte groase pentru a-i proteja de gerul caracteristic nopților din desert. Paturile erau folosite și pentru protejarea de soarele arzător al după-amiezilor. Rasa Akhal-Teke de astăzi este o rasa de cai de curse de lunga distanță, dar în Rusia este folosit și în concursurile de sarituri și dresaj.

show barock, înrundindu-se și cu rasele Kladrub și cu rasa Frizian.

Această rasă s-a format în peninsula Istria, de pe teritoriul fostei Iugoslavii și este singura rasă care a fost efectiv creată pentru curțile regale ale imperiului Austro - Ungar, ca și cai de călărie și de atelaje și apoi să fie selecționată pentru a efectua elementele dresajului Academic de la Levada la Capriola, lipițanul fiind cel mai bun la această disciplină ecvestră. Deși această rasă este de culoare albă, când se nasc mânji sunt murgi sau negri. Caii lipițani au înălțimea de 157-167 cm, au capul uscățiv, cu profilul ușor berbecat și cu gâtul muscular, în formă de gât de lebădă. Spinarea este lungă, șalele sunt scurte și rezistente.

Orașul Pucioasa, din județul Dâmbovița, cunoscut ca o veche și importantă stațiune balneo-climaterică, se remarcă din ce în ce mai constant și ca un important spațiu cultural.

Astfel, ca în fiecare an, și anul acesta, Biblioteca „Gh. N. Costescu”, în parteneriat cu Primăria și Centrul Cultural Pucioasa, a aniversat alături de elevii instituțiilor de învățământ din orașul Pucioasa ziua de naștere a marelui nostru poet Mihai Eminescu. Activitatea s-a desfășurat în sala de spectacole a Centrului Cultural „I. Al. Brătescu-Voinești”, unde au fost prezenți peste 200 de iubitori de literatură.

La inițiativa doamnei pro-

La Pucioasa,

Început de an bun, cu Eminescu

fesor Sorina Stan s-a realizat un sondaj de opinie în cadrul cetățenilor orașului referitor la opera marelui scriitor. Debutul manifestării a fost realizat de domnul prof. dr. Cezar Stanciu, reprezentant al Centrului Europe-Direct Târgoviște, prin prezentarea în Power Point a temei „Universalitatea operei lui M. Eminescu”, urmată de o prezentare a poetului și operei lui, realizată de această dată de doamnele profesoare Sorina Stan și Iuliana Ancuța de la Colegiul Național „N.

Titulescu” Pucioasa. Momentul atractiv al activității l-a constituit, fără îndoială, concursul interactiv unde s-au câștigat premii oferite de domnul Vlăduț Andreescu, info-officer în cadrul Centrului Europe-Direct Târgoviște. Juriul, alcătuit din domnul prof. Dumitru Ciobanu, Luminița Gogoiu și Liviu Brezeanu, a avut o misiune dificilă în stabilirea câștigătorilor, întrucât elevii s-au dovedit a fi foarte pregătiți, informați și mai ales spontani. Sceneta, prezen-

tata de elevii cenaclului „Ion Rușet”, sub îndrumarea doamnei profesoare Sorina Stan, interviul având ca suport opera poetului aniversat realizat de elevii Grupului Școlar Industrial, montajul din versurile scriitorului prezentat de elevii școlilor generale „Mihai Viteazul” din Pucioasa și „Elena Donici Cantacuzino” au constituit momente apreciate de spectatori de toate vârstele, participanți la această activitate.

De notat că evenimentul amintit nu ar fi fost posibil

fără implicarea Pimăriei Pucioasa, a primarului Dan Bădău, personal, care a creat condițiile necesare desfășurării programului, fiind și semnată al diplomelor oferite unor importanți participanți.

Bibliotecarul Luminița Gogoiu, care a fost sufletul acțiunii de debut cultural pe 2010, speră în continuare în susținerea și participarea la alte asemenea activități de succes, ce se vor derula în decursul anului în Pucioasa.

I.I.V.

La Bistrița, a luat ființă

Clubul Internațional de Cultură „Boema”

Punerea în ecuație a unor nostalgii literare cu visurile unor scriitori nu mai e de natură să atragă atenția, ci mai degrabă poate fi ușor trecută cu vederea, câtă vreme mai marii țării discută despre un buget pus la zid, iar "restul" își face calcule între cheltuielile de zi cu zi și gripa porcînă.

Și totuși, fără a fi insensibili la ceea ce se întâmplă "în toate domeniile de activitate", câțiva scriitori și iubitori de literatură au găsit cu cale să pună înaintea tuturor crizelor, speranțele lor în colocvialitatea vieții literare, în capacitatea ei de a crește prin dialog, prin cunoaștere, parterierate.

Căci ce altceva poate fi Clubul Internațional de Cultură „Boema”, constituit la Bistrița, la ceas de seară, între o Vatră veche și un Au-

toportret al Melaniei Cuc? Într-un astfel de context, de prezentare a primului număr al unei publicații trecută în al doilea an editorial, Vatra veche, și o nouă carte de versuri a Melaniei Cuc, s-a născut un gând bun, acela de a coagula preocupările culturale ale unor prieteni ai literaturii și culturii, și din afară și din interiorul ei.

A fost ideea unei scriitoare foarte harnice și mereu cu preocupări novatoare, atât în literatură cât și în arta plastică, Melania Cuc, care a făcut casă bună, și la propriu și la figurat, cu generozitatea Cristinei Sângeorzan, care a pus la bătaie logistica propriului Hotel Krone, care a și devenit sediul noului Clubul Internațional de Cultură "Boema". S-au raliat fără ezitări acestui proiect Nicolae Băciut, care și-a asumat și

prima președenție a acestei, să-i zicem, organizații culturale, Menuț Maximilian, Grigore Avram, Oscar Willard Aruniegas Toro Betancourth (Columbia), Florin Bojor, Florin Săsărman, Florin Sângeorzan, Elena M. Cîmpan, Alexandru Cristian Miloș, Cornelia Ardelean, Codruța Băciut, Dumitru Cuc, Traian Parva Săsărman, Victoria Nalaț, Emil Nechiti, Alexandru Cristian Miloș, Radu Ignat, Florentin Archiudean, Ovidiu Pojar, Maria Oltean, Ana Zegrean... etc., care au devenit și membri fondatori, iar unii făcând parte în prima structură de conducere a acestui Club.

E un prim pas, acela al constituirii, urmează următorul, al înregistrării ca ONG cu un Statut care a fost deja întocmit, urmează planuri... Deocamdată, primul proiect

care are termeni concreți este marcarea, la 21 martie, a Zilei Internaționale a Poeziei și lansarea primei antologii a membrilor Clubului, "Boemia", care urmează să apară la Editura Nico din Târgu-Mureș.

Clubul este deschis tutu-

ror care vor să pună umărul la fapte culturale, nu există niciun fel de subordonări ascunse, nu vrea să afecteze în vreun fel activitatea altor ONG-uri culturale din zonă, ci, dimpotrivă, să sporească împlinirile culturale. **N.B.**

Lucrare de Teodor Meiloiu

Ne-ați trădat, emigranților! Ba v-am salvat, nefericiților!

Ștefan N. Maier, SUA

www.romanlalibera.com

Așadar, ne-ați trădat, emigranților!

Ați plecat din România în căutarea libertății, a unui trai decent și a fericirii NUMAI PENTRU VOI. Ne-ați lăsat fără inteligența și fără priceperea voastră, fără forța care s-ar fi putut aduna AICI și nu ACOLO pentru construirea unei lumi mai bune. V-ați construit case, v-ați găsit slujbe, v-ați acuiat la sânul generos al unor societăți care v-au dat o pâine și v-au ridicat.

Iar noi am rămas singuri cu comunismul românesc, singuri cu anticomunismul românesc, singuri cu politicianismul de ev mediu al tuturor acestor partide, partidulețe și politicieni care nu urmăresc decât interese strict legate de mațul lor personal. Am rămas singuri cu proștiiăștia de colegi de muncă fără altă preocupare decât de a se mânca la nesfârșit între ei, într-o societate care ar fi trebuit să renască, nu să moară progresiv, după Decembrie 1989, adică exact acum 20 de ani. Am rămas în blocurile noastre insalubre, dintre care peste o jumătate ar trebui darămate și recon-

struite din cauza afecțiunilor cauzate de cutremure, gândaci, ploșnițe, igrasie, manele, îmbătrânire naturală...

Am rămas marginali într-o lume marginală.

Ne-ați trădat, emigranților, dar asta n-ar fi nimic încă, dacă nu v-ați fi trădat și pe voi înșivă!

V-ați lăsat în urmă părinți, copii, frați, cei mai buni prieteni, profesori, oameni pe care i-ați iubit, locuri dragi, gusturi și mirosuri, imagini și sunete. Ați lăsat în urmă morminte care au început să intre în paragină sau au fost vandalizate. V-ați lăsat zecile, sutele, miile de cărți care v-au format dar nu au mai avut loc în geamantanele voastre mici de fugari. V-ați găsit scuze și consolări pentru toate acestea.

Ne-ați trădat și continuați zilnic să ne trădați dându-ne sfaturi sau îndemnându-ne de la distanță și confortul mediului în care trăiți, criticându-ne des și chiar bucurându-vă parcă de necazurile noastre, care nu vin decât să justifice o dată în plus faptul că, din punctul vostru egoist de vedere, ați luat cea mai bună decizie când ați decis să plecați. Iar recent ne-ați decis si președintele prin votul vostru, punând cireasa pe tort. Sau, poate, chiar mai bine zis, bomboana pe coliva...

Ba v-am salvat, nefericiților!

Ne-am construit case fără să fie nevoie să furăm, muncind onest, ne-am găsit slujbe fără să fie nevoie să ne prostituăm, ne-am integrat în societăți care i-au apreciat pe cei mai buni dintre noi și ne-au făcut loc în primele linii, urmându-ne, nu dându-ne în cap, așa cum eram obișnuiți ori de câte ori încercam să facem ceva bun în România.

Ați rămas cu politicienii pe care-i meritați, pentru că ei s-au ridicat dintre voi și cu sprijinul vostru, nu sunt extratereștri. Colegii voștri de muncă sunteți voi înșivă. Blocurile în care locuiți, paraziții, marginalitatea, vă aparțin. Le aveți cum le întrețineți.

N-am lăsat nimic în urmă care am fi putut lua cu noi, iar pe cei dragi și apropiați i-am ajutat cum nimeni n-ar fi îndrăznit să viseze măcar că i-am fi putut ajuta, rămânând în România. Baniți trimiși de noi și cheltuiți de ei pe produse și servicii au ținut în viață o economie care ar fi fost altfel în cădere liberă, echilibrând ani de zile balanța de plăți a țării. Medicamentele plătite de noi au salvat nenumărate vieți ome-nești, cheltuielile noastre ca turiști în țara din care a tre-

buit să plecăm pentru a ne trăi viața au reprezentat și vor reprezenta mulți ani de acum încolo o pâine pentru voi. Căci dacă nu venim noi să revedem imagini, să reascultăm sunete, să ne bucurăm de gusturile și mirosurile copilăriei, adolescenței ori tinereții noastre, câți turiști credeți că ar prefera România unor destinații unde ospitalitatea nu e doar o poveste pentru pionieri și uteciști, prețurile sunt suportabile și veceurile utilizabile?

Am plecat cu geamantane mici nu pentru că n-am fi vrut să luăm cărțile dragi cu noi, ci pentru că am plecat în necunoscut! Dar ce bine vă pare când ne vedeți revenind cu geamantane mari, pline de cadouri și atenții, prin care încercăm, umili, să ne cerem iertare pentru bunăstarea noastră îndepărtată și pentru anii în care nu ne-am văzut...

Continuăm să vă împărtășim din experiența noastră pentru ca și voi să încercați să faceți ceva acolo unde sunteți, pentru a fi mai liberi și pentru a vă realiza, descotorosindu-vă de minciună, comunicând direct, cu răspundere și onoare, renunțând la individualismul anarhic atât de copios exploatat de găștile care vă conduc și reușesc să vă fure, cum spunea cineva, și banii pe care nu-i aveți.

Ascultați și citiți limba română vorbită de noi, urmăriți cum ținem în viață tradițiile românești autentice, în mod neostentativ și în armonie cu cele ale popoarelor care ne-au primit cu brațele deschise și veți înțelege că în timp ce cultura voastră devine din ce în ce mai imitativă și mai subțire, noi suntem de fapt cei care o mai ținem în viață așa cum am moștenit-o și așa cum am crezut în calitățile ei universale.

Cât despre președintele care v-a ieșit, oricare s-ar fi ales viața voastră ar fi fost aceeași, să nu vă faceți iluzii. Preocupați-vă de fericire NUMAI PENTRU VOI, lăsând apa vieții voastre să învârtă roata morii voastre și vă va fi mai bine și fiecăruia dar și tuturor. Învățați asta de la noi și salvați-vă, cum și noi am învățat pe unde am ajuns, și suntem mult mai bine decât dacă am fi rămas fiecare în mahalaua lui.

De ceva timp îmi umbla obsesiv în minte titlul acestui articol. În fine m-am decis să aștern și ideile care veneau sub el. Firește, subiectul e mult mai complex și mai nuanțat, de la caz la caz. Citi-torul va trage singur linia introspectivă.